

Svobodné noviny

4. ČÍSLO • ŘÍJEN – PROSINEC 2010 • ROČNÍK XV. 10 Kč VYŠLO 27. 12. 2010 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Nekončíme...

Pro toho, kdo pravidelně čte SN, nebudou následující řádky žádným překvapením. Spíše naopak. Jak známo, již před dvěma roky došlo k výraznějšímu zhoršení finanční situace při vydávání našeho čtvrtletníku. Od té doby bylo každé další číslo SN připravováno tak, že mohlo být zároveň číslem posledním. Tento stav se dařilo prodlužovat ještě další dva roky. Děle už to však možné není.

To je tedy hlavní důvod, proč redakce SN přistoupila k zásadnímu rozhodnutí: **od 1. 1. 2011 přejít na internet.** Již v této chvíli máme zaregistrovanu internetovou doménu, na níž jsou k dispozici všechna letos vydaná čísla SN v tištěné podobě, jakož i poslední tištěné číslo v internetové podobě – jako ukázka toho, jak budou „nové“ SN vypadat.

Když jsem před 15 lety s několika spolupracovníky začal SN vydávat, tehdy ještě jako měsíčník, domníval jsem se, že nové periodikum se udrží maximálně pět let. Do doby, než naše polistopadová demokracie zesílí a zakorfení natolik, že podobných tiskovin nebude třeba. Netušil jsem, že to bude trvat třikrát tak dlouho, a přitom ta demokracie bude stále jako v plenkách. Někdy mám pocit, že jsme na tom před těmi 15 lety byli lépe než dnes.

Periodikum tohoto typu bohužel (nebo bohudík?) potřebujeme stále. Je to dobře, nebo špatně? Nevím. Dokud ale máme svobodu a demokracii, je naší povinností je kultivovat a ochraňovat jako oko v hlavě. Nedílnou součástí této kultivace je svoboda slova, ať už tištěného, mluveného či šířeného prostřednictvím elektronických médií.

V době, kdy SN začaly vycházet, jsem se domníval, že naši nejdůležitější povinností je, abychom dávali prostor těm jedincům, kteří ho z nějakého důvodu nemohli najít jinde. Dnes vím, jak důležité to bylo rozhodnutí. Za oněch 15 let byly SN často jediným periodikem, kde byly názory členářů (bez cenzury) zveřejněny. Je to nejen potvrzení správnosti původního rozhodnutí otevřít SN těm, kdo nemají možnost své názory publikovat, ale zároveň i test stavu naší společnosti v oblasti svobody slova.

Svoboda veřejného šíření názorů, kterou vyhlásili za jedno ze základních lidských a občanských práv francouzští revolucionáři z konce 18. století, je dnes téměř nulová. Kdo z obyčejných občanů má možnost dostat se do televize, do rozhlasu či do celostátních deníků? Na to nechť si odpoví každý sám...

„Svobodné noviny na internetu“, jak se od 1. 1. 2011 bude nazývat nové internetové periodikum, které nahradí tištěný nezávislý čtvrtletník „Svobodné noviny“, budou vycházet každý měsíc. Vedle pravidelných rubrik, jež se pokusíme zachovat, budou do každého čísla zahrnuty ty příspěvky, které se v daném čase sejdou pohromadě.

Z hlediska obsahu by měly být „nové“ SN pestřejší, vyváženější a více otevřené čtenářům i příspěvatelům. Přechodem na internet by se měl vyřešit i problém, který trápil hlavně starší čtenáře, totiž velikost písma. Všechny publikované články budou mít standardní velikost písma, aby se daly bez větších obtíží přečíst.

Jsem si vědom toho, že část našich čtenářů nemá možnost připojení k internetu, nebo si s počítačem „nerozumí“. I pro ně se pokusíme najít řešení. Zvažujeme proto možnost omezeného počtu tištěných náhledů zveřejňovaných materiálů a výhledově také tištěné ročenky, v níž by byly publikovány nejzajímavější články z celého internetového ročníku.

Věřím, že ti čtenáři, kteří si na SN zvykli, si nás najdou na níže uvedené internetové adrese a zůstanou nám věrni jako doposud. SN byly a jsou i nadále určeny především jim.

19. 12. 2010 PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK,
VYDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR SN

www.i-sn.cz

Sto dní Nečasovy vlády uplynulo...

Bývá zvykem hodnotit po sto dnech práci nového vládního sboru. Bez okolků můžeme říci, že nová vláda ani způsob jejího sestavení málokoho nadchly, a jistě nepřekvapí, že by nedostala od nás známku lepší než čtyřku. Bombastické sliby kandidátů před volbami o vyměnění korupce a jiných nešvarů politiků, doprovázené různými volebními dárky, ale nemohli pak ve valné míře splnit, protože jich převážná většina na politických postech zůstala a vrána vráně přece oči nevyklove.

Natož sobě. Průběh volební kampaně, vlastní volby a povolební rvačka o křesla ve vládě opět ukázaly, jakou je politika džunglí. V ní platí právo silnějšího, bezohlednějšího a výhody smečky, podporující se navzájem podle zásady: „Jsem stejné krve, ty i já!“ Tou krví je zlato, dominance a moc. Maugli s jinou krví by v té dnešní džungli neuspěl.

Už poněkud netradiční jmenování premiéra ze strany, která nevyhrála volby, a následný boj o rozdělení ministerských postů ne podle schopností, ale podle stranické příslušnosti dával tušit, že vláda bude zdrojem sporů o osobní zájmy, uplatňovanými už bez ohledu na volice. To je porcování čerstvě uloveného medvěda stranickými bossy, ne nepodobné dělení kořisti po lovu. Nikomu přitom nevadí pokračování střetů zájmů (i rodinných) ve výkonu funkcí. Ba ani to, že například budoucí ministři zahraničí a obrany našeho suverénního státu zasedají již několik let v jednání Bilderbergů, usilujících o jednosvětovou vládu a snažících se tu naši suverenitu zrušit. Není to tvrdý střet zájmů, nebo dokonce vlastizrada?

Není celá naše obrana a zahraniční politika významným zdrojem potíží našeho státu v současné situaci? A neprohlubují ji ti ministři ve prospěch Ameriky na úkor našich občanů, kterým mají sloužit, a ne jejich životní podmínky ještě zhoršovat? Možná i jen za trochu tabáku do fajfky? Nač potřebujeme drahé, ale nevyužité gripeny teď nahrazovat novými M-35, bratru za miliardu kus? Jaký užitek máme z Pandurů, vrtulníků a jiných zbraní, pro jejichž dopravu na cizí bojiště jsme si museli koupit obří letadlo, a z toho, že naši vojáci hlídají ve vrtulnicích a stílejí na vše, co se hýbe? Jak poznají, kdo je civilista a kdo neuniformovaný příslušník Talibanu? A jakou vlastně mají jistotu, že Taliban není národně osvobozené hnutí, bojující proti těm, kdož se jim snaží vnutit pro ně nezvyklý způsob života? Tak jako sověti nám kdysi „pomáhali“ bránit socialismus a jeho protagonisty?

Nečasova vláda však pro nápravu mnoho nedělá. Kromě nářků na nedostatek peněz. Že to i ono se nám musí prodražit a že na důchod si musíme soukromě šetřit, protože odvody do sociálního zabezpečení nám při její zaměstnanecké politice stačit nebudou. Ale hlavně: že musíme pomáhat jiným, například v Afghánistánu se stavbou věznic a márníc, či podpoře tamního válečného stavu. Naši důchodci – podle Henryho Kissingera „zbyteční jedlici“ – by se asi měli v pětadesáti

mnohé občany, zejména vyššího věku. Také řada různých poplatků a paušálů, které zvyšují tržby bankám a velkým podnikatelům, i stále horší dostupnost zdravotní péče a dopravní obslužnosti zhoršují život nemocným a důchodcům. Jen povinná obměna autolékárníček je kšeft za miliardu. A to nepřipomínám šikovně vymyšlený výnosný kšeft s fotovoltaikou už za minulé vlády, jak přesunout peníze občanů do kapes velkopodnikatelů. Stejně jako zrušení

analogového vysílání televize, nutící občany k nákupu nové televize, nebo alespoň set top boxu. Tolerované nekřesťanské poplatky za bankovní služby, zavedení Opencard v pražské dopravě a řada dalších akcí, výhodných jen pro velkopodnikatele, dusí pracující střední třídu. Neustálé snahy o šetření cestou redukce nákladů i zaměstnanců může značně poškodit kvalitu výrobků. Vyjmenované akce jsou sice obvykle v něčem prospěšné, ale jejich uplatnění je zneužito k vytěžování občanů a k rozevírání sociálních nůžek.

Přitom nevím, jak příliv těch propuštěných zaměstnanců na pracovní úřad a zvýšené dávky novým nezaměstnaným naší ekonomice poslouží. Rozumný hospodář – a to naše vláda rozhodně není – by se snažil zaměstnat maximální počet lidí, aby tvorba hospodářského produktu byla co největší. Ladem ležící pracovní síla musí také jíst a snižuje životní úroveň těch, co pracují. Ne však vlastní vinou. Je třeba vyrábět si potřebné doma a nekupovat brakové, levné zboží ze zahraničí. To vláda raději hledá cestu, jak své občany nějak vytěžit. Už jen čekám, až bude neštěstí zmizení malé Aničky zneužito k propagaci „čipování“ malých dětí.

Celá vláda působí dojmem, že je ovládána někým v pozadí. Navíc je v ní pár jedinců, toužících také po dominanci. Je to pochopitelné už tím, že vznikla z nových a nezaběhnutých politických seskupení, do nichž se „proboxovali“ ambiciózní dravci, toužící po moci a zajisté i po nových možnostech. Přibrali pár populárních osobností, které měly přitáhnout voliče, jimž ale také zachutnala moc. Očividná touha o dominanci Víta Bárty nejen na resortu, který se mu podařilo získat, ale i na jeho vysněném vnitru a třeba zdravotnictví prozrazuje, že by chtěl mít pod palcem mnohem víc, kde by mohl uplatnit své radikální názory. Přihlédneme-li však k jeho zbrklým zásahům v dopravě, nebylo by to žádné terno.

Podobnou touhu po dominanci má i Miroslav Kalousek, který však má

dobrovolně hlásit do krematoria. Stejně na jejich léčení nebudou ani lékaři, ani peníze na léky a ztenčený počet pracujících po úsporných reformách je neuživí. Ministr, který odevzdaně přihlíží k avizovanému odchodu lékařů s konstatováním, že tím zbude víc na ostatní, a jen lká, že lidé budou mít dál k lékařům, není ministr, ale loutka. Ale koho? Výrobců předražených léků, nebo toho, kdo má zájem na redukci obyvatel Země na nezbytné nutné počty pro obsluhu V.I.P.?

To vše se týká hlavně zahraniční politiky a obrany. Je však mnoho dalších problémů, které naše vláda nezvládá, nebo nevhodně podporuje. Lavinovitě narůstající zátěž pracujících občanů střední třídy zavání ekonomickou válkou proti vlastním občanům. Nejen inflace, ničící jejich úspory na stáří, ale neustálé zavádění nových povinností a plateb dusí

Před 200 lety, 16. 11. 1810, se narodil nejvýznamnější představitel českého romantismu – Karel Hynek MÁCHA. (Litografie J. Farského otiskávaná v roce 1858 v almanachu Máj.) Reprofoto: archiv SN

NEJEN ODBORÁŘŮM

Následující zvrácenosti a zlotřilosti politické i nepolitické byly, jsou a budou vlastní nejen VŠEM hodnostářům komunistickým a lžidemokratickým, ale i odborovým!

1a. NEZBLoudIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost obludné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke

spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také následující pravdy!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost obludné velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet
SVOBODNÉ NOVINY,
dotud existuje v naší zemi
svoboda a vývoj směrem
k demokracii.

REDAKCE

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína
Bělohoubka *Hořké medicíny*
se prodává za sníženou cenu
400 Kč. Objednávky lze posílat
na adresu SN.

REDAKCE

na „financích“ spoustu problémů, jež se snaží – jak jinak – řešit na úkor těch, kteří se nemohou dost dobře bránit. Ať už jsou to takoví, kteří ještě práci mají, nebo i v důchodovém věku. Jeho nevrzavost vůči Petru Nečasovi je všeobecně známá. Je to důsledek vrozených vlastností těch bratříčků jedné krve, ale ta by nemusela být škodlivá, kdyby nebyla tak osobní. Například nový primátor Prahy se přiznal redaktoru MF Dnes, „že je muž, který neu- mí stát mimo a nejlépe mu je na samých vrcholech, nechce být předsedou stranické buňky v hlavním městě... Uvažuje o kandidatuře do vrcholných regionálních orgánů, i když ne o funkci jejího předsedy. Chce mít možnost osobně promlouvat i do vedení stranické organizace v Praze a prosazovat své názory...“ To jsou nemalé ambice, srovnatelné s prohlášením Petra Nečase o jeho připravenosti a ochotě převzít funkci premiéra, takže se může stát, že se střetnou „pan Čistý“ s „doktorem Chci změnu“ na jednom bojišti. Jen bych k tomu dodal svůj oblíbený citát, že „dřív,

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU: PŘÍLOHA NO, ON

V příštím čísle:
Jak na Nový rok,
tak po celý rok ...
Markrabě Jošt
(600. výročí úmrtí)

**Podpořte vydávání
SVOBODNÝCH NOVIN!**
SVOBODNÉ NOVINY jsou jed-
ním z posledních dosud vycháze-
jících periodik v České republice,
která jsou skutečně nezávislá
a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody
tisku u nás podpořte další vydávání
SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím,
že MI EXGHM NXSRYDWD ČTWQCEUÁ
i formou peněz! tFK GDU!

Své dobrovolné finanční pří-
spěvky můžEHMSRXN J DWQRAHQNRX
WSX & J NDĚ p SRÄW QD-H P t ČR,
nebo převodem ze svého bankov-
QIKR –čtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošík – vydavatelství
Přetluská 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
čtVQR –čtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek ...
... str. 2

Jan Maloušek ...
... str. 3

Keynesianismus ...
... str. 4

Smržovský grimoár ...
... str. 5

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PROKLÍNÁNÍ (8. část)

113a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokrivené až po „poklidné soužití“ s netvory, kteří si LIBOVALI A LIBUJÍ v pustošivých zvrácenostech!

113b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, pokračující v „poklidném soužití“ s netvory, kteří si libovali a libují v pustošivých zvrácenostech!

113c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, pokračující v „poklidném soužití“ s netvory, kteří si libovali a libují v pustošivých zvrácenostech!

114a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s triumfy lžidemokratických sedmilhářů!

114b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s triumfy lžidemokratických sedmilhářů!

114c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smířující se s triumfy lžidemokratických sedmilhářů!

115a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po ÚČTU vůči mnohonásobným zločincům za jejich blábolení o tom, co je spravedlivé, rozumné a mravné!

115b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, utvářející mnohonásobné zločince za jejich blábolení o tom, co je spravedlivé, rozumné a mravné!

115c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, utvářející mnohonásobné zločince za jejich blábolení o tom, co je spravedlivé, rozumné a mravné!

116a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání poznání, že F. Nietzsche se NEMÝLIL, když se domyslel a dotrhl také k poznání, že naše planeta byla a je už až příliš dlouho (v ohledu politickém i nepolitickém) velkým BLÁZINCEM!

116b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že naše planeta byla a je v ohledu politickém i nepolitickém velkým blázcem!

116c. NEZBLLOUDIL jsi, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že naše planeta byla a je v ohledu politickém i nepolitickém velkým blázcem!

117a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po nejružnější podoby živočišného třeštění!

117b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná

kreatury, znovu a znovu zabíjející do nejružnějších podob živočišného třeštění!

117c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury znovu a znovu zabíjející do nejružnějších podob živočišného třeštění!

118a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlíde (tj. SKORO VŠICHNI naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků) chápali a budou chápat OPOZDĚNÉ!

118b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlíde chápali a budou chápat opožděně!

118c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlíde chápali a budou chápat opožděně!

119a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po LIBOVÁNÍ si v nejružnějších podobách bezduchosti!

119b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, libující si v nejružnějších podobách bezduchosti!

119c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, libující si v nejružnějších podobách bezduchosti!

120a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že to JE důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrhl také k poznání o přímo HRŮZNÝCH politických i nepolitických proviněních skoro všech našich předchůdců i současníků! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s nimi bylo a je SKUTEČNĚ!)

120b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že politicky i nepoliticky odporní podlíde neměli a nemají právo na pokračování svého pravišého života!

120c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že politicky i nepoliticky odporní podlíde neměli a nemají právo na pokračování svého pravišého života!

121a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury,

které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po LIBOVÁNÍ si v počínání všelijak špinavém a hloupém!

121b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury libující si v počínání všelijak špinavém a hloupém!

121c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, libující si v počínání všelijak špinavém a hloupém!

122a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že život politicky i nepoliticky odporných podlídi byl, je a bude pravišý MNOHONÁSOBNĚ!

122b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život politicky i nepoliticky odporných podlídi byl, je a bude pravišý mnohonásobně!

122c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život politicky i nepoliticky odporných podlídi byl, je a bude pravišý mnohonásobně!

123a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zlovolné plivání na siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

123b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zlovolně plivající na siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

123c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zlovolně plivající na siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

124a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že to JE důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLŠ živě lichotivé iluze o politicky i nepoliticky i nepoliticky špinavých a hloupých podlících, tj. o SKORO VŠECH našich předchůdcích, současnicích i miliardách našich následovníků! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s nimi bylo, je a dlouho ještě bude SKUTEČNĚ!)

124b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury zatvrzele popírající přímo hrůzná provinění politická i nepolitická u skoro všech našich předchůdců i současníků!

124c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající přímo hrůzná provinění politická i nepolitická u skoro všech našich předchůdců i současníků!

125a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé

vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé odmítání následovat siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

125b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele odmítající povinnost následovat siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

125c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele odmítající povinnost následovat siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

126a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé odmítání skutečnosti, že špinavý a hloupý byl, je a bude KAŽDÝ, kdo se přátelil, přátel a bude přátel s politicky i nepoliticky odpornými podlidmi!

126b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, přátelící se s politicky i nepoliticky odpornými podlidmi!

126c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, přátelící se s politicky i nepoliticky odpornými podlidmi!

127a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po NEZPŮSOBILOST ukončit svůj mnohonásobně pravišý život!

127b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé ukončit svůj mnohonásobně pravišý život!

127c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé ukončit svůj mnohonásobně pravišý život!

128a. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku účtyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokrivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že to JE důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLŠ živě lichotivé iluze o politicky i nepoliticky i nepoliticky špinavých a hloupých podlících, tj. o SKORO VŠECH našich předchůdcích, současnicích i miliardách našich následovníků! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s nimi bylo, je a dlouho ještě bude SKUTEČNĚ!)

128b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele zabíjící do lživě lichotivých iluzí o politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlících!

128c. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele zabíjící do lživě lichotivých iluzí o politicky i nepoliticky odporných podlících!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 95 (ČTYŘICÁTÉ AŽ DVAČTYŘICÁTÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMYŠLENÍ)

JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrhl také k poznání, že až vyrostes v sílka v ohledu intelektuálním i mravním, pak ti bude zřejmé, že:

- ze SPOUSTY důvodů naše planeta byla, je a bude snad napořád velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým;
- dávat přednost sprosté vychytralosti, sprostému přikřivenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- dávat přednost obłudné velké zakrňlosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím dožitovním mohutněním, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, a také s UMLČOVÁNÍM pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- pokračovat v otročení špinavci a hlupákovi v sobě, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířování se s bujením politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- dávat přednost duševnímu lenošení před usilováním o strný duševní růst, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- ignorovat předraze zaplacenou zásadu „Už nikdy ne jako ovce“, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- dávat přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s tím, že ze skoro všech nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlíde, zločinci a šílení mnohonásobní, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- dávat přednost hltní kdejakého braku před osvojováním si tisíců pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- dávat přednost nijak nepodmíněné (tj. ZNE-MRAVNŮJÍCÍ) shovívavosti před přísnou spravedlností vůči kdečemu i kdekomu, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- libovat si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- netrvat ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům (tj. na jejich VYHÁNĚNÍ ze všech významných funkcí i na ZABÁVOVÁNÍ jimi nakradeného a naparazitovaného majetku), to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na pokračování zmíněné hrůze;

- dávat přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKA v ohledu intelektuálním i mravním, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran, jakožto organizací ZLOČINECKÝCH, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s bujením pustošivých zvráceností, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s pokračováním silného mrzačení svého života stádníky politickými, náboženskými i jinými, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s příslušností ke špinavým a hloupým podlidem, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- bažít po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- smířovat se s pokračováním smrdutého uhnívání svého života, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- chválit lžidemokracii i lžidemokraty, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na pokračování zmíněné hrůze;
- nestát o nabytí způsobilosti HOJNÉHO přebývání v duševním světě pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- odměňovat mnohonásobné zločince i funkcemi nejvyššími, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- parazitovat na blbství a špině svých současníků, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- pokračovat v „poklidném soužití“ se zatvrzelejšími pomatenci a mnohonásobnými zločinci politickými i nepolitickými, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze;
- pokračovat v děláni toho, co dělat rozhodně nemáme, a také v NEDĚLÁNÍ toho, co dělat nájisto máme, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podílňictví na zmíněné hrůze!

PROZATÍMNÍ REPublikOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

PÁTÉ „desatero oprávněných NEVOLÍČŮ

NEKRŮVIDŠ A NEPŘEHÁNÍŠ, když připomínáš, že oči, zatemněné smířováním se s pokračováním lžidemokracie, NEJSOU způsobilé vidět, že:

- bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, považovat lžidemokracii za naplnění vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse;
- bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, považovat některého ze lžidemokratů za zosobnění vyspělého rozumu a vyspělé mravnosti;
- bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, nepovažovat lžidemokracii za ZASLOUŽENÝ trest pro ty, kdož se s jejím pokračováním smířovali, smířují a budou smířovat;

HOŘKÉ MEDICÍNY (60. část)

♦ NENÍ to sebechvála, ale TĚŽKÁ obžaloba dnešních „rozumných a mravných“ čecháčků, když šéfredaktor Svobodných novin v předmluvě ke „knize“ mých textů, napsaných do těchto novin za třináct let, přiznal, že bez mé významné finanční pomoci by SN už dávno zanikly!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že NEEXISTUJE pomoc naléhavější, než je pomoc při zdolávání politického i nepolitického blbství a politické i nepolitické nemravnosti skoro všech našich současníků i miliard našich následovníků; také proto bylo, je a bude umlčování pronikavých myslitelů a poctivých buřičů zrůdností AŽ DÁBELSKOU!

♦ NESMÍŠ zapomínat na to, že především JEJICH vinou bylo, je a bude NAD duševní způsobilost skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků NEPATŘIT doživotně k otrokům či otrokyním špinavce a hlupáka v sobě!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že NENÍ ještě v dohledu čas, kdy VĚTŠINA našich následovníků už nebude rezignovat na úsilí o radikální

redukcii zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických!

♦ NESMÍŠ zapomínat na to, že především SVOU vinou měli, mají a budou mít skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků v mnoha ohledech duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že NENÍ ještě v dohledu čas, kdy VĚTŠINA našich následovníků bude vidět tvrdě útočení na zatvrzelé pomatence, špinavce a zločince politické i nepolitické jako svou povinnost DOŽIVOTNÍ!

♦ NESMÍŠ zapomínat na to, že jak příslušnost k odporným podlidem, tak příslušnost mezi siláky v ohledu intelektuálním i mravním byla, je a bude naší VOLBOU!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že NENÍ ještě v dohledu čas, kdy pro VĚTŠINU našich následovníků bude nepřijatelné patřit k politickým prostitutům či prostitutkám!

♦ NESMÍŠ zapomínat na to, že VÝRAZNÝMI podílňíky na tom, že naše

- a šílenců MNOHONÁSOBNÝCH;
- bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, proti lžidemokracii i lžidemokratům neútočit ZNOVU A ZNOVU;
 - bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, nepovažovat lžidemokraty za VÝRAZNÉ podílňíky na bujení zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických, a tím také za VÝRAZNÉ podílňíky na tom, že naše planeta je nadále velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým;
 - bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, nepovažovat lžidemokracii za jednu z podob koleodivní si o zánik naší planety!

PROZATÍMNÍ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

planeta je dodnes v MNOHA ohledech velkým blázcem, nebyli, nejsou a nebudou jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním, tj. jen lidé PŘEVZÁCNÍ!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že není ještě v dohledu čas, kdy také život skoro všech našich následovníků už NEBUDE v ohledu politickém i nepolitickém napul odpornou fráskou a napul odpornou tragédií!

♦ NESMÍŠ zapomínat na to, že to nejdůležitější LZE vyjádřit jednou větou: Bez INTENZIVNÍHO vyhledávání a DŮKLADNÉHO osvojování si pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti budeš mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že když ke zbraním hromadného ničení má přístup POVICERO zločinců a šílenců mnohonásobných, pak tyto zbraně dříve nebo později použity BUDOU!

♦ NENÍ třeba být jasnovidcem, aby ti bylo zřejmé, že ustupování výbojnosti čínských komunistů VYÚSTÍ do jejich diktatury na celé naší planetě!

„Je to na naší generaci, abychom zachránili po předcích zděděný stát“, říká předseda o. s. Národní myšlenka

ROZHOVOR S JANEM MALOUŠKEM

Ing. Jan MALOUŠEK:

- narozen 1978 v Praze na Novém Městě;
- 1996 maturita na gymnáziu;
- 2002 – promoce na CVUT, fakulta architektury;
- krátce studoval politologii na FF UK;
- od roku 2005 vlastní architektonický ateliér;
- 2006 – zvolen předsedou o. s. Národní myšlenka;
- trvale žijící v Praze.

♦ **Jste předsedou o. s. Národní myšlenka. Mohl byste nám jej ve stručnosti představit?**

Občanské sdružení vzniklo především coby zájem pro vydávání stejnojmenného časopisu a vedení síťových stránek Národní myšlenky. Zastituje redakční, organizační a vydavatelskou činnost užšího okruhu lidí, kteří si vytkli za cíl hájit národní stát a tradiční hodnoty navzdory dnešní době. Zároveň jsme měli (a stále máme) ambici zprostředkovávat výměnu názorů mezi různými národoveckými proudy. Vzhledem k tomu, že nejsme politickou stranou, nemáme jednoznačný program, ale spíše mantinely, mezi nimiž se pohybujeme, a z tohoto prostoru vybíráme a předkládáme podnětné a zajímavé názory čtenářům a spolupracovníkům k zamyšlení či další diskusi. Například jsme se od počátků naší činnosti ostře vymezovali proti tzv. Integraci českých zemí do „evropských struktur“ – a tento náš názor pramenil z velmi rozdílných zdrojů. Například z obhajoby národní neodvislosti, hospodářské ohledů, tradice, svěbytnosti, odporu k ideologickému pozadí evropské integrace ... Důvody to byly rozumné i citové.

♦ **Jeho vzniku předcházela stejnojmenný časopis. Jaká je historie jeho vydávání?**

Prvé číslo nové Národní myšlenky vyšlo na samém počátku roku 1994. (Stejnomený časopis existoval za tzv. První a druhé československé republiky a vydával jej okruh mladých Národních demokratů sdružených okolo Vlastimila Klímy a Ladislava Rašína.) Několik let po té vycházel časopis coby občanský; zásluhou našeho šéfredaktora Milana Špinky se z něj stal čtvrtletník a z celé řady časopisů pohybujících se na hranici mezi oficiálními periodiky a samizdatem, vzniklých v devadesátých letech minulého století, se dost možná jako jediný udržel doposavad. V současné době naše revue prochází nutnou reorganizací, její výsledek uvidí čtenáři příští rok.

♦ **Proč právě Národní myšlenka a jak se stavíte k odkazu prvorepublikového časopisu vydávaného Vlastimilem Klímou a Ladislavem Rašínem?**

Jistě nám může vážený čtenář vytknout nedostatek původnosti. Avšak my jsme sáhli po „starém“ názvu záměrně – byla to manifestace návaznosti na předválečné národovectví, jehož významný směr tehdejší Národní myšlenka představovala. Kontinuita a tradice jsou v životě národa velmi důležité veličiny. Navíc Ladislav Rašín byl nesvolaným Národním shromážděním nebývalou jednotou českých politických stran předurčen k postu předsedy vlády během zářijové krize v roce 1938. Národní myšlenka byla sice revui z části provázanou s jednou politickou stranou (Nejprve s Čs. národní demokracií, posléze s Národním sjednocením), ale zároveň tvořila jistý střed mezi katolicko-reakčními proudy na jedné a obecněji protihradními (protimasarykovskými) směry na druhé straně. Všechny tyto proudy nás v půli devadesátých let jistě ovlivňovaly, ovšem právě Národní myšlenka (i svým názvem, který je sám o sobě programem) nejvíce.

Samozřejmě se dnes často vyjadřujeme ke zcela odlišným problémům, než řešili naši duchovní předchůdci. Jenže základ myšlenek trvá – národ jako duchovní veliči-

na vyrůstá ze vztahu k zemi a dějinám. Národ nejlépe žije ve svém národním státu, což se ostatně dnes ukazuje mnohem jasněji než před patnácti léty.

♦ **Vaše organizace má také kvalitní web, který se v poslední době představil s razantní novou koncepcí. Čím se snažíte jeho čtenáře zaujmout?**

O podobě našich síťových stránek vedeme v současné době živou diskusi. Cílem, kterému se snad jednou přiblížíme, by měla být nabídka kvalitních politických komentářů k událostem se středním časovým dopadem a dále přehledy zajímavých akcí z nám názorově spřízněných kruhů. Plus, samozřejmě, nabídka produktů naší vydavatelské činnosti, vedle časopisu vydáváme Knihovnu Národní myšlenky a sborníky textů.

♦ **Jak se Vám podařilo udržet internetovou diskusi na úrovni a zbavit se stupidních a primitivních „diskutérů“?**

Domnívám se, že toto se nám příliš nepodařilo a proto diskuse v podstatě zemřela na úbytě. Samozřejmě, dalším důvodem je i vysoký nárůst stránek s politickými komentáři v posledním desetiletí. Když jsme s našimi stránkami v roce 1999 začínali, byli jsme v českých zemích mezi národovci jedni z prvých. Je proto logické, že tehdy byly diskuse živější i podnětnější. Nynější široká nabídka a obecný přístup k síti tyto diskuse rozměňují, nehledě ke skutečnosti, že – zdá se – internetové komentáře dost často přitahují pisatele, kteří si potřebují vylít špinu ze své duše a srdce.

♦ **V dnešní době je vše spojené s adjectivem „národní“ zatracováno a haněno. Co proti tomu chce dělat Vaše sdružení?**

Především se za slovo „národní“ nestydíme, naopak je hrdé máme na pomyslném štítu! Nesmíme posuzovat svět pohledem pražských pokrokových kavárenských povalečů, salonních socialistů a novinařů. Jsem přesvědčen, že většina Čechů v našich zemích se považuje zcela samozřejmě za příslušníky našeho národa. To arci neznamená, že nejsou Evropany či lidmi. Avšak upřímně – je lidství bez duchovního, řekněme křesťanského, světonázoru nějaká hodnota? Zvláště v dnešní materialistické demoliberalní ideologii? Národ je více – národ je souálnost, vzájemnost. Je vyvrhlením a spojením samostatných jednotek – rodin a obcí.

♦ **Co říkáte tezi, že národní státy postupně odumírají?**

Ríkám: přání otcem myšlenky. Odumírají jen některé národy a na jejich místo přicházejí jiné, mladší, plné síly. To se nám samozřejmě nemusí líbit, ale je to zřejmě řád dějin, jakýsi přírodní zákon. Jako stárnou a umírají jednotlivci, vymírají rody. Umírají i věkovité stromy, občas i některé druhy, krajiny se časem mohou změnit v pouště – ale lesy stále jsou.

♦ **Který současný politický směr je Vám sympatický a čím?**

Proč současný? Politické směry se podle mého názoru valně nemění od Velké francouzské revoluce. K změně nastane čas, až přijde podobná katarze. Veliká celospolečenská změna. Je možné, že se jí blížíme, ale zatím nenastala. Posledních dvě stě let probíhá jen postupný vývoj, byť s mnohými závažnými zvraty. Osobně se považuji za reakcionáře. Je mi velmi blízké pojetí státu švýcarského, britského, islandského. Ovšem, zdůrazňuji, my Češi máme vlastní (a dobré) tradice vládnutí i samosprávy, sahající hluboko do minulosti a nuceně opuštěné po r. 1939. Zároveň podtrhuji, že rozhodně nemluvíme za celou Národní myšlenku. Jak jsem zmínil při jiné příležitosti, nejsme strana a nemáme jednotný program.

♦ **Jak se díváte na Kaplického návrh Národní knihovny na Letné?**

Předně mi vadí, že navrhovaná budova nevypadá jako sídlo celostátní vedeutělé instituce, ale jako cirkusové šapito. Na rozdíl od Američanů či Rusů však nemáme takovou tradici a proto opravdu nepotřebuje-

me „Národní cirk“.. Je to snad cílem (možná nevědomým) mnohých dnešních pokrokařů a intelektuálů – poplavit a zhanobit za každou cenu jakoukoli tradici. Pohání je bezpochyby sklon k revolučnosti, jim vlastní. Ohledně kastrace architektury je však otázka ještě obecnější a složitější – ovšem to je na samostatný rozhovor.

♦ **Účastnil jste se také výběrového řízení na pomník atentátníkům na Heydricha. Co Vás k tomu vedlo a co Váš návrh představoval?**

Po dlouhé době jsem se s kolegy účastnil soutěže – ideové zadání nás oslovovalo. Postavit pomník vojenské odbojové akci je rozhodně dobrá myšlenka. Náš návrh představoval současnou formou ztvárněný velmi tradiční vojenský pomník – vítězný sloup. Předobrazem našeho návrhu byl Trajánův sloup v Římě, na Foru Romanu.

♦ **Jak se Vám líbí vítězný návrh?**

Původní návrh vyhrál bezpochyby právem. Komise však do něj autorům podle mne naprosto nevhodným způsobem zasáhla.

♦ **Která kniha se právě nachází na Vašem nočním stolku?**

„Kříž nad Evropou“ R. I. Malého a autorský přepis „Intimní schránky Sabriny B.“ Emila Hakla.

♦ **Jak mladá generace vnímá „osmičkově“ a „devítkové“ roky v kontextu dějinných traumat?**

Nemohu mluvit za generaci, nehledě k tomu, že už snad nejsem úplný holobrádek.

♦ **Co jako příslušník generace Husákových dětí vnímáte jako vyjádření Vaší mladé generace?**

Těžká otázka. Zkusím odpovědět oklikou. Generace našich rodičů prohrála rok 1989. Nyní je to na naší generaci, abychom zachránili po předcích zděděný stát, aby ti, kdož přijdou po nás, měli co přejmout do své správy.

♦ **Čím se lišíte od dnešních „Havlových“ dětí?**

Za posledních dvacet let skutečně vyrostla velmi odlišná generace, ale myslím, že člověk stále zůstává člověkem, má své zdravé jádro, bez ohledu na ideologické vymývání mozků. Naše generace však ještě běžně zná rodinné obědy a večere u společného stolu, čte knihy, pije pivo a kouří cigarety. Podstatná část jí má podle mého názoru také pocit zodpovědnosti. Na druhou stranu již „za nás“ započalo odnárodňování a blůzárův citový vztah k rodné zemi. Zdůrazňuji opět, že se ale nesmíme na českou společnost dívat pohledem pražských intelektuálů. Myslím, že většina nadcházející generace se vrátí k „normálnímu“ způsobu života, dostane-li příležitost a pomohou-li jí svým tlakem okolnosti. Nehledě ke skutečnosti, že v menších městech a na venkově zůstává odlišné prostředí, byť z něj nemalá část lidí odchází.

♦ **Kdo nejvíce ovlivnil Vaše hodnotové a životní postoje?**

Rodina, výchova, ilegální junácký oddíl, škola, rozum, povaha, tradice, novinářská žumpa. Nevím přesně, v jakém pořadí, to je opravdu těžko stanovit. A v neposlední řadě i všichni moji přátelé a kamarádi.

♦ **Jaké ediční počiny chystá Národní myšlenka do budoucna?**

Zabýváme se dějinami i současností, nechte se překvapit.

♦ **Co byste našim čtenářům chtěl na závěr vykázat?**

Ať vytrvají, doba je sice zlá, ale český národ přečkal horší doby, než je reálný eurosocialismus a vlády plutokratů. Je především na nás všech, jak bude. Důležité jsou i zdánlivé drobnosti – mluvit pěkně česky, dobře vychovávat děti, starat se o rodinný majetek, pomáhat obci i sousedům. Nenechat se unavit, vymýt si mozek propagandou. Nevzdávat se, neskládat zbraň a ruce v klín.

♦ **Děkují za rozhovor.**
ROZMLUVAL: BC. JAN KOPAL

Ľudovít Štúr

Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

**Slovenské
Hnutie
Obrody**

Pridaj sa k nám!

www.sho.sk

Citáty měsíce

Dobru sluší prostota a jasnost.
(L. A. Seneca ml.)

Nemůže být dobrým člověkem,
kdo je krutý ke zvířeti.
(A. Schopenhauer)

Účel světlí prostředky. Dobrý výsledek vždy omlouvá čin.
(N. Machiavelli)

Svobodné noviny 3

NEJEN ODBORÁŘŮM

(Pokračování ze str. 1)
také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost nejrůznějším podobám duševního lenošení před usilováním o strýmý duševní růst!

4. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci se SMIŘUJÍ s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech pocitvými referendy!

5. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost naslédlym lžím před hořkými pravdami!

6. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s UMLČOVÁNÍM zmíněných myslitelů a buřičů!

7. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost hltnání kdejakého braku před INTENZIVNÍM vyhledáváním a DŮKLADNÝM osvojováním si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti!

8. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když dodnes ze SKORO VŠECH nádherných dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí PODLIDÉ, a tím také zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÍ!

9. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním!

10. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran; byly, jsou a budou to přece organizace ZLOČINECKÉ!

11. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost LÍBOVÁNÍ SI ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině před počínáním rozumným a mravním!

12. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s BUJENÍM politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství!

13. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost OTROČENÍ špinavci a hlupákovu v sobě před životem ušlechtilým!

14. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. pocitvého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů!

15. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost pustošivé domýšlivosti před BLAHODÁRNOU nespokojeností se sebou!

16. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s ignorováním i pouhého MINIMA spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům (měli a mají být přece VYHÁNĚNI ze všech významných funkcí, měl a má jim být přece ZABAVOVÁN jimi nakradený i napařizovaný majetek)!

17. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem před NÁSLEDOVÁNÍM siláků v ohledu intelektuálním i mravním!

18. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci baží

po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

19. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci NESTOJÍ o pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti!

20. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost tupé spokojenosti před ušlechtilé výbojným HNĚVEM vůči výrazným podlíníkům na bujení zvrácenosti a zlořilosti politických i nepolitických!

21. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost nijak nepodmíněné tj. ZNEMRAVNŮJÍCÍ) shovívavosti před PŘÍSNOU spravedlností vůči kdečemu i kdekomu!

22. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci IGNOTUJÍ politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovce!“

23. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s ODMĚNOVÁNÍM mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyšších!

24. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s ODMĚNOVÁNÍM mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyšších!

25. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci IGNOTUJÍ naši povinnost pomáhat v míře CO NEJVĚTŠÍ při úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností!

26. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s parazitováním na JEJICH politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině!

27. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci IGNOTUJÍ naši povinnost pomáhat v míře CO NEJVĚTŠÍ při úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností!

28. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci ŠÍŘÍ jejich „moudra“!

29. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci IGNOTUJÍ naši povinnost odčirňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická!

30. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci IGNOTUJÍ naši povinnost odčirňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická!

31. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když jejich současníci dávají přednost „poklidnému soužití“ i se zločinci, a šílenci mnohonásobnými před tvrdým ÚTOČENÍM proti nim!

32. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují s VÝRAZNÝM podlínčivím na bujení zvrácenosti a zlořilosti politických i nepolitických, a tím také na tom, že naše planeta je nadále velkým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech!

33. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLETELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzejal konstatováním, že také ODBOROVÝM hodnostářům vyhovuje VELICE, když se jejich současníci smiřují se smrdutým UHNÍVÁNÍM svého života!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Keynesiánská rozpočtová politika byla v ekonomických krizích povědomá jako návod na řešení ekonomických krizí. U nás však se o ní po „sametové revoluci“ záměrně nemluví, a pokud ano, je hrubě nevědecky deformována. Důvodem je právě onen v roce 1991 mimoděk vyčleněný cíl ekonomické deformy: „dosazení dna“, který by uplatnění keynesiánské rozpočtové politiky mohl zhatit.

Obvykle se krize z nedostatku poptávky nazývají krizemi z nadvýroby. Jsou prý vlastní kapitalistickému způsobu výroby. Jenže: jaká nadvýroba, když lidé trpí nouzí, podniky nevrábějí a lidé nemají práci?

Evidentní příčinou krizi je nedostatek poptávky po zboží a službách. A příčinou nedostatku poptávky je, zjednodušeně řečeno, nedostatek peněz v ekonomice. Přitom „produkce peněz“ je velmi jednoduchá a nic nestojí. Například centrální banky vytvářejí peníze, „z ničeho“. Nemohou je však jen tak „vyrobít“ a někomu dát. Musí je někomu půjčit. A tím půjčovatelem peněz jsou investoři. Na druhé straně, pokud investor vrátí bance úvěr (dluh) a někdo jiný si tyto peníze znovu nevypůjčí, peníze zanikají. A zde máme další **vysvětlení krizi, tentokrát od neoklasiků. Ti říkají, že krize vznikají tím, že investoři jsou pesimističtí ohledně výnosnosti jejich investic a neinvestují, nepůjčují si.** Množství úvěrů se snižší. Tím se z ekonomiky „ztratí“ peníze a nastane krize. Podle neoklasiků bychom tedy měli dávat za krize vinu investorům, anebo jakémusi tržnímu sentimentu.

Ježte **vysvětlení krizi je jednodušší a neoklasici jej zamílují**. Když centrální banka zvýší úrokové sazby, peníze jsou drahé. Přitom se výnosnost investic snižuje o zvýšení úroků z úvěrů a některé investice se stávají zcela nerentabilní, když jsou jejich výnosy nižší než zvýšené úroky. Pak se přirozeně objem investic sníží, nebo zcela zastaví. Z ekonomiky „utečou peníze“, vznikne nedostatek poptávky a krize. Mechanismus však není jednorázový. I původně malé snížení výnosnosti investic, následkem zvýšení úroků, sníží objem investice a tím celkovou poptávku. Tím se však dále sníží podněty k investování, neboť ani stávající produkci není možno prodat. Snižování objemu investic a s ním ekonomický propad proto pokračuje do té doby, než je snížení investic kompenzováno nárůstem deficitu státního rozpočtu. **Vysoké úroky byly rozbouškou jak Velké deprese třicátých let minulého století v USA, tak i finanční krize v roce 2007 následované hospodářskou krizí. Dokonce i naši krizi předcházelo zvyšování úroků v letech 2007 a 2008.**

Jakmile se úroky zvyší nad tzv. přirozenou úrokovou sazbu, pak spolu s poklesem ekonomického růstu, anebo dokonce s ekonomickým propadem (je-li zvyší úrokových sazeb velké), dojde ke snížení daňových příjmů státu a tím vznikne deficit státního rozpočtu. Tento deficit zabruhuje dalšímu ekonomickému poklesu. **Nemá tedy žádný smysl snažit se deficit zmenšit snížením vládních výdajů. Tím se situace ještě více zhorší, neboť dojde k dalšímu snížení poptávky. Ekonomika se pak propadne ještě více a deficit, způsobený vysokými úroky, se nesníží.**

Nesmýslnost snah o snižování deficitu snižováním rozpočtových výdajů platí o to více, když v propuklé krizi centrální banka úroky snižší, údajně „aby pomohla oživit ekonomiku“. **Stalo se tak jak ve Velké depresi, tak v současné krizi v USA, v EU i u nás.** Snižování úroků v krizi totiž produktivním podnikům a podnikatelům nepomáhá, neboť krizové zadlužené podniky, nemající obyt, nemůžou úroková stimul k investicím přimět. Protoávka se tedy snížením úroků nezvyšá i krize ani rozpočtový deficit se tím neodstraní. **Když v této krizové situaci při nízkých úrocích sníží vláda rozpočtové výdaje, poptávka se ještě více sníží. Tím se krize jen prohloubí a prodlouží. Deficit proto zůstane a trvá mnohem delší dobu.**

To nastalo v době Velké deprese v USA, kdy byla rovněž prováděna Kalouskova politika „rozpočtové zodpovědnosti“, tj. marné snahy o vyrovnání rozpočet snižováním vládních výdajů. V letech 1930 až 1932 v USA se „díky“ sni-

žování rozpočtových výdajů ekonomika propadala v průměru o 10 % meziročně a poměr deficitu k HDP se zvyšoval, přestože (resp. právě proto) vládní výdaje klesaly. A to již od roku 1931 byly úrokové sazby nízké.

Jakmile krize dosáhne jistého stádia, kdy uvolnění měnové politiky nemůže ekonomiku vrátit do předkrizového stavu, centrální banky obvykle úrokové sazby sníží. To bývá pokrytecky nazýváno akomodativní (nebo uvolněnou) měnovou politikou, která má ekonomice ulehčit. Snížení úroků v krizi však je prostížením podnikům „platné jako mrtvému zimmník“. Když je nedostatek poptávky, je jejich kapitál nevyužit (Pozn.: *kapitál nejsou v ekonomické vědě peníze, ale bohatství ve formě výrobních prostředků.*) a bylo by zcela bláhové zvyšovat kapitálovou zásobu dalšími investicemi. Snížením úroků v krizi se krize neodstraní. **V takové situaci má podle Keynes ekonomickou situaci řešit stát tím, že vyššími výdaji poptávku zvýší.** Tím stát v podstatě udělá to, co za normálních podmínek dělají investoři: nalije do ekonomiky peníze a zvýší poptávku po zboží a službách. Tímto zvýšením poptávky se následně nastartují i investice, které rovněž přispívají ke zvýšení poptávky. Ekonomika tak díky zvyšování vládních výdajů vzroste a **deficit státního rozpočtu se sníží, nebo zcela zmizí.**

Zafungovalo to při krizi v USA, kdy ekonomika dosáhla svého dna v roce 1933. Již v roce 1933 byl pokles hrubého národního produktu HNP nepatrný, neboť pokles vládních výdajů se po zvolení F. D. Roosevelta prezidentem zastavil. **V letech 1934 až 1936 rostly vládní výdaje meziročně v průměru o 17 %.** Ekonomika se nastartovala a rostla přes 10 % meziročně. Rostly samozřejmě i investice. Deficit se snížil ze 6,3 % na 2,6 % HNP. V roce 1937 se však vládní výdaje snížily a nastal pokles růstu HNP. V roce 1938 pak nastal následkem poklesu vládních výdajů v předchozím roce skutečný ekonomický propad i v nominálních hodnotách HNP. Makroekonomické mechanismy totiž mají jistou setrvačnost.

Zlatá éra keynesianismu nastala v 60. letech minulého století v USA, kdy po krizi měla ekonomika bezprecedentně dlouhodobý hospodářský růst téměř 6 % meziročně, a to při meziročním růstu vládních výdajů 8 % nominálně a 7 % reálně. Deficit prakticky vymizel.

Ke konci šedesátých let minulého století však centrální banka USA úrokové sazby zvyšovala. Ekonomický růst proto klesal a státní rozpočet USA se dostal do vyšších deficitů. Přes mírné snížení úroků na začátku sedmdesátých let nastalo v roce 1973 opět jejich zvyšování. V důsledku toho ekonomika USA zažila v letech 1974 a 1975 ekonomickou krizi. Například v roce 1974 dosáhla diskontní sazba v USA 8 % a deficit přesáhl 3,5 % HNP. V roce 1975 pak dosáhl deficit 4,5 % HNP. **Od té doby se nesprávné traduje** (Pozn.: říkají to někteří neoklasici, včetně našich), **že keynesiánská rozpočtová politika je politikou rozpočtových deficitů**. Svůj podíl na

těto dezinterpretaci mají i monetaristé. Ti uchopili žezlo ekonomického myšlení po keynesiáncích a začali nesprávně tvrdit, že na velikost HDP nemá rozpočtová politika vliv. Říkají, že vyšší rozpočtové výdaje vytěsňují investice a HDP se tedy zvýšením vládních výdajů nezvýší a vznikne rozpočtový deficit. Monetaristické teze však zamlžují, že k údajnému „vytěšňování investic“ a tím i k deficitům dochází v důsledku vysokých úrokových sazeb, které stanovují centrální banky. Pokud však centrální banky úrokové sazby nezmění, nedojde při expanzivní rozpočtové politice k žádnému vytěšnění investic. Na rozdíl od „monetaristických tezí“ dojde ke zvýšení poptávky a tím i ke zvýšení HDP.

Jedním z nevyřčených cílů mediálního monetaristického propagování snižování rozpočtových výdajů a odklonu od Keynesa paradoxně je, aby rozpočtový deficit trval a bankéři měli vysoké úrokové zisky z nákupu státních dluhopisů. Při snižování rozpočtových

výdajů v krizích se totiž jak krize, tak vysoké deficity udržují déle. Současné je krize pro někoho příležitostí ke snadnému zbohatnutí. I u nás se nyní říká, že „krize vyčistila trh“ a že ji přestali si schopnější. Ekonomičtí „experti“ to označují za „pozitivní důsledek krize...“ Jenže skutečnost je poněkud jiná. Krizi nepřežili zejména nové podniky, které měly nastartováno prosperovat ve zdravé konkurenci s velkými. Jenže nové podniky musely investovat, aby vůbec mohly začít něco produkovat. Musely se zadlužit u bank. A v monetárně umělé vyrobené krizi poptávky ztratily možnost úvěry splácet. Pokud by krize trvala jen krátce a pomocí Keynesových doporučení byla odstraněna, nemusely by padnout.

Když však antikeynesiánská politika krizi prodlouží, zadlužené podniky se nezvednou a jsou levně za bankrotovou cenu skoupeny buď spekulanty, nebo právě těmi velkými. Většina z nich je namnoze majetkově propojena s velkým finančním kapitálem, který nemá zájem, aby padly. Proto po nich banky splacení splatných úvěrů nepožadují a návrhy na exekuci jejich majetku nepodávají. Naopak. Buď ony samy, nebo jejich akcionáři zúčastnění i v jiných kapitálových institucích, získávají levně peníze - úvěry k lacinému „výdělku“ při skupování malých podniků, na jejichž majetek byly exekuce podány. Když člověk sleduje fakta, musí jej nutně napadnout, že **uměle vytvářené krize mají za účel zchudnutí a zbavení normálních lidí jejich vlastního bohatství a vlastních prostředků obživ, aby normální lidé nemohli trvale samostatně podnikat, a tak nebýt pracově závislí na velkých nadnárodních společnostech.** Pro ně jsou krize a nezaměstnanost „darem z nebes“, neboť snižují cenu pracovní síly. **Špatná měnová a rozpočtová politika jsou jednou z hlavních příčin, proč se bohatí stávají bohatšími a chudí chudšími.**

Nevědecká interpretace keynesianismu se přenesla i do EU. To se dočteme ve vládním rozpočtovém výhledu z roku 2002: „Evropská unie ustoupila od představ „deficitního keynesianismu“ a za zdravé rozpočtové hospodáření dnes pokládá takové, které nepřipouští zadlužování, jak to deklaruje čl. 104 (dříve 104c) Smlouvy o ES.“

Cíl vyjádřený v tomto článku Smlouvy je zajistě bohužel, a proto je obecně přijíman. Ale nesprávná interpretace keynesiánské rozpočtové politiky vede (prostřednictvím tlaku Evropské komise na snižování rozpočtových výdajů) k rozpočtové restrikcí namísto keynesiánské expanze. Tento článek smlouvy o založení EU platí dodnes v tzv. Paktu stability a růstu, který ještě více „precizoval“ původní článek Smlouvy. Ve skutečnosti však jde o Pakt stability a růstu bankovního a nadnárodního kapitálu, kdy v bankovním kapitálem vytvářených krizích jsou státy uvřzeny do deficitů a Evropskou komisí nuceny snižovat výdaje a tím udržovat deficit i v době, kdy jsou nízké úroky, namísto toho, aby státy mohly vyššími rozpočtovými výdaji ekonomiku nastartovat a deficity vymazat. **Jenže nač prosperitu, když stačí moc?** A moc se nejspíše udržuje tím, že ti ostatní jsou chudí a nemají prostředky se nadvlády bohatých zbavit. Chudí nemají prostředky k tomu, aby se demokraticky prosadili na správe svých zemí. A když v konjunkturách mezi krizemi se normální lidé postaví na vlastní nohy a chudoba „bere za své“, vždy přicházejí krize následkem „bohuželých“ opatření centrálních bank. Zvyšší se úroky, údajně proto, „aby se ekonomika nepřehřála“.

A na krizích mohou spekulanti náramně vydělat nákupem za bankrotové ceny, zvláště když mají k dispozici levné peníze poté, co centrální banky sníží úrokové sazby téměř na nulu. Z důvodu této politiky rozpočtové restrikce je od podepsání Paktu „stabilita a růst“ (od Maastrichtu) ekonomický růst EU mizerný. Průměrný růst EU byl v době od roku 1995 do roku 2008 pouhých 0,47 % meziročně.

U nás je keynesianismus od roku 1990 na indexu, neboť není v souladu s rozpočtovou politikou posametových vlád, nadiktovanou nám Washingtonským konsensem a později Evropskou unií. Tou politikou bylo a je, vedle udr-

žování nízké domácí poptávky, i snižování vládních výdajů, jehož prostřednictvím se mj. nízká poptávka udržuje. Cílem bylo (a stále je) přivést českou ekonomiku do poptávkové krize a udržet ji v krizi (výprodeji národního majetku) do té doby, než majetek většiny občanů nebude levně zprivatizován – ten státní v prvé řadě. Česká ekonomika je v krizi permanентně od roku 1991, i když je v některých obdobích krize menší. A pokud v některých obdobích „česká ekonomika prosperuje“, pak tím, kdo prosperuje, je hlavně zahraniční kapitál prosazující se na úkor ekonomiky národní. Zahraniční kapitál totiž není omezen uměle udržovanou nízkou domácí poptávkou. Samozřejmě, že při „plížení domácí ekonomiky po dně“ je udržována vysoká nezaměstnanost a tím i nízká cena pracovní síly. I to je rovněž cílem nadiktované makroekonomické politiky. A tak se podařilo jediným makroekonomickým nástrojem – *makroekonomickou restrikcí* dosáhnout dvou důležitých cílů najednou – majetkového ovládnutí české ekonomiky a vysoké ziskovosti díky nízkým mzdovým nákladům.

Proti deficitům však nikdo z bankéřů nic nemá naopak. (Pozn.: Nesmíme věřit bankovním expertům, kteří vládě „bohulibě“ radí snižovat rozpočtové výdaje a sugerují lidem i vládám, že snížením rozpočtových výdajů se deficity sníží. Není to pravda. Ve skutečnosti se snížením vládních výdajů deficity, nízký národní produkt a nízká cena pracovní síly udržují, což je v jejich zájmu. Půjčováním vládám je pro bohaté kapitálové skupiny velmi výhodné. Výhodnější, než mít peníze na bankovních účtech. A navíc: peníze na bankovních účtech by bylo nutno někomu půjčit na investice. Pak by nastal ekonomický růst a obecná prosperita. To si však nadnárodní kapitál nepřeje, protože by vzrostla cena pracovní síly. **Proto jsou „investice“ do vládních dluhopisů pro bohaté jediné východisko, které umožňuje bohatým zachovat jejich bohatství a současně jejich nadřazenost nad stále chudým plebeem.**) Finanční experti (si) dokonce i v ČT pochvalují náš dosavadní ekonomický vývoj a jeho rozpočtový výhled, což zdůvodňují tím, že „výnosy z dluhopisů rostou“. A to je pro ně dobře. Výnosy ze státního dluhu jsou tužba finančníků. **Navíc: umělé vyrobené deficity a nedostatek rozpočtových příjmů mají na straně jedné odůvodnit další snižování vládních výdajů, se všemi negativními dopady na veřejný sektor, a prodej zbylého státního majetku na straně druhé.** A na tom se banky také chtějí podílet. Ve hře však toho je mnohem více.

Cílem dnešního mediálního doporučení bankovních expertů ke snižo-

vání vládních výdajů je prohlubování nedostatku rozpočtových příjmů i dnes, v době nízkých úroků, kdy by ekonomika mohla na základě zvýšení rozpočtových výdajů prosperovat, rozpočtové příjmy by byly vysoké a deficit by zmizel. Aby tomu tak nebylo, plánuje se na rok 2011 snížení rozpočtových výdajů a deficit státního rozpočtu 135 mld. Kč. Je zcela zákonité, že snižováním výdajů státního rozpočtu se deficit neodstraní, stejně jako se neodstraní v průběhu krize ve 30. letech 20. století v USA.

Proto je třeba Kalouskovu rozpočtovou politiku odmítnout. **Každé snížení vládních výdajů je pro ekonomiku zhoubné, neboť podkopává domácí poptávku a tvorbu národního produktu.** Stát není nutno „zmenšovat“ (jak říkají neoklasici a monetaristé) tím, že budeme omezovat služby veřejného sektoru. Právě „díky“ uplatňování tohoto široce propagovaného hesla „ekonomické reformy“ z roku 1991 se nám „zmenšil“ nejen „stát“, ale i celá naše ekonomika. Stát je možno „zmenšovat“ i při zachování služeb veřejného sektoru, když při ekonomickém růstu zůstanou výdaje na veřejný sektor reálně konstantní. To samozřejmě neznamena, že není nutno šetřit. Šetřit je nutné, ale nikoliv proto, aby se snižovaly rozpočtové výdaje, ale aby daňové příjmy byly využívány efektivně. **Je však třeba přestat neustále říkat „nejsou peníze“ a škrtnat, když naopak zvýšením rozpočtových výdajů je možno do ekonomiky peníze dostat.** A nejen pro státní rozpočet, ale zároveň i pro lidi a domácí podniky. Je zapotřebí pro veřejný sektor tolik udělat a udělat je to možné, protože dosud jsou na to kapacity. Pokud se však budeme nadále držet „sametové“ makroekonomické politiky, zmizí i ty zbývající kapacity, které dosud máme.

Vládě na lidech a na státu nezáleží a to, co činí, je dokonale pokrytectví. Anebo vládě na státu a občanech záleží, ale pak je její rozpočtová politika naprostý diletantismus. Tomu se ale není možno divit, když nyníjší ministr financí Kalousek je vystudovaný chemik a poradci vlády v rozpočtových otázkách jsou ekonomové spjatí s bankovním sektorem. A co je dobré pro banky, nebývá dobré pro stát.

Závěrem bych chtěl říci, že na výsledek hospodaření státního rozpočtu mají vliv i jiné monetární vlivy než zde popisované úrokové sazby. Těmi jsou například tzv. kvantitativní uvolňování (Quantitative easing) nebo kvantitativní utahování. To ale není předmětem tohoto pojednání.

JAN KUKAČKA
KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

Co se děje na Slovensku?

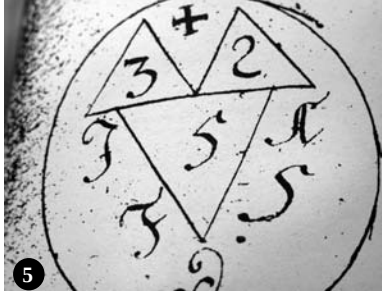
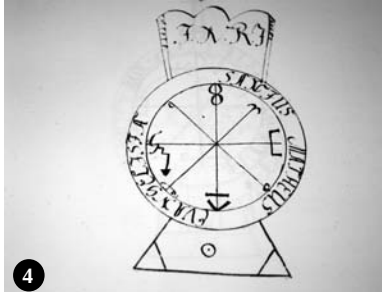
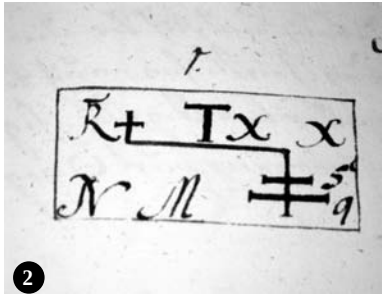
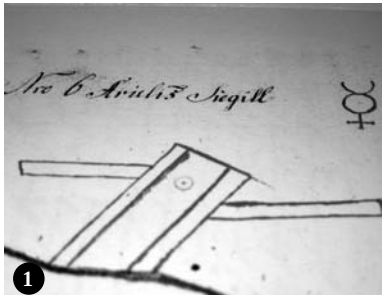
Totálny ľavicový kozmpolitný nezmysel

 Za totálny ľavicový kozmopolitný nezmysel označil český prezident Václav Klaus vo Washingtonu ideu globálnej vládnutia. Prezident je teraz v USA ako hlava českej GHOJ I FIHQJ DDCQXW9 DOPKRJ KURP DGHQD2 61 NMLP VDEXGHJ DREHU SÚ YHUHRUP QRX~QRXWNRURU DQJ I FIHYJ BREI QRP YDCQXW. DQV NMLL sa k posilňovaniu právomoci medzinárodných organizácií na úkor národných áWKRY WMDGCRGRER NULFN QDWR WP XY VWRK Y QZ \ RUARP VCD 2 61 SUHQMHSHUWY 2 WJ NDURUP \ P HGJ IQ URQJ FKICWVFLJ I VNDQD nahliedavosti po nedávnej globálnej hospodárskej kríze. Mnoho svetových áWKRNRY J DWDYQJ J RU áHE \ P DQJ QNQ-t globálne štruktúry s väčšími SÚ YRP RFPL LDRP I QDSUQDGV-EDQ 2 61 NMLP EXG- VFKRSQ DMYQHML reagovať na problémy súčasného sveta. Kritici ale taketo plány označujú za snahu vytvoriť ÁQRYV VHYWY SRUDGRN NMLL E YÉUJ QHREP HGJ IQ URQJ štáty aj slobodu ich obyvateľov. „V súčasnom svete je niekto ko nebezpečných myšlienok. Jednu z nich je globálne otepľRYDQH 1 HEH SHNé sú aj niektoré - izmy. Ale jednu z najviac nebezpečných myšlienok poslednej doby je myšlienka globálnej vlády. Je to totálny nezmysel a ja sa túto myšlienku pokúsim zneškodniť“³ SRVHDD český prezident v diskusii so študentmi Univerzity Johnsa Hopkina. „Je to totálny DMYRYÉ NRJ P RSRQWQ QJ P \ VCD NMLL QNG QP \ áHP SUMY“³ GRGD

3RGWRWOMF ěĤHVDWP HEXGHYHQRYD' DMQDEGĀIFRP VDVXP P DM(XlŸS
VNM-QHDJ |IMNĚFKNUDM QDNMLRP EXGH| DMSRYD' Česká republika. Jeho
příspevek ponese názov „Globálné vládnutie alebo globálna spolupráca?“
(DVXSRVHGDDĤHXĹ | Q | YXY SĖYD ěĤMISRFKSIM ne zástancom globalnej
VSROXSU FH 1 DDGHAX9 DQPKR| KLRP DĤGHQD2 61 SRWP SUH ICHQWYIHGR
ĀHP X.SRĚDVQHRSUH ĀDIEVHGIDGDŸJRŸ Ā) XQ XM WP IEDDYĖOĖne
P RQRJ\ ³ SRYHGDDĀ IMNR-VKDCHDDRQH-KODQHQH| DHDI XMYCDMKR
NRKRYRUČSHFGQP 6~ WYPSUGHSUSDMP.P RQRJ\ DSUHFKEFWĀ QNN
veľmí nepoĖč-YD 7RP DQDPWP YĀG IUXWXMPE GRGD. DVX

ČTK

NEJEN O SMRŽOVSKÉM GRIMOÁRU

Popisky k obrázkům 1-6:
1. Značka na pravé straně má význam planety Merkura, jako prvek rtuť a jako démona Astarotha.
2. Toto znamení je nejdůležitější a slouží proti všem strašidlům a zlým duchům.

V tomto vánočním čísle chci čtenáře seznámit nejen se Smržovským grimoárem, ale i s některými tzv. paranormálními jevy. Ale vše popořádku. Tzv. Smržovský grimoár, v došlém překladu Magická kniha, pojednává o elementárních čarodějných praktikách, např. jak vyvolat anděly a demony, jak ovládat nadpozemské síly a jak se má správně postupovat při zaklínání a sesílání kouzel. Originál rukopisu, který pochází asi z roku 1496, měl vlastnit i doktor Kittel. Opis tohoto díla však pochází až z 18. století. A právě tato kopie z 18. století byla nalezena v roce 1929 ve Smržovce, v tzv. Lucním mlýně, dnes již neexistujícím.

V Grimoáru se můžeme třeba dozvědět, jaké je složení pekelné říše: Lucifer – král, Belial – vicekrál. Gubernátoři: Satan, Belzebub, Astaroth, Pluta. Dále to jsou velkoknížata: Aziel, Mephistopheles, Marbuel, Aniguel, Anifel, Parfael. Dále tajní dvorní radové: Abbadon, Chamos, Lapisis a Merapis. Tajný říšský sekretář je Milpeca. Pozdrav všech duchů: „Palifesta, Firmis, Demecha, Haim.“ Trojnásobné rozhřešení, když duch odpovídat nechce: „O Samiha, Aseffonila, Ja, La, Mifflahi, Mehahinesi.“ Dále se dozvíme, jak postupovat, když duch naopak odejít nechce. Musíme říci: „Benedictus est Qui omnia regnat per omnia Secula Seculorum in Nomine Domini Amen.“

Ve Smržovském grimoáru se můžeme hlavně dočíst, jak se má zacházet s létajícími pláštěm doktora Kittela. (Jan Antonín Eleazar Kittel, 3. 2. 1704 – 16. 11. 1783). V čarodějné knize je psáno toto: „Nejprve se červený plášť na zem položí. Doprostřed se do kruhu rozloží znamení označené pod č. 33, do ruky ale se uchopí znamení označené č. 32. Pozpátku pak na plášť stoupní tak, aby ale operista uprostřed znamení stál, a hlavně nesmí nohou přestápnout, jinak přijíždí nešťasten budeš. Pokud nyní správně stojíš, začni následující citaci a uveď, kam jít chceš, pokud z místnosti odjet chceš, nezapomeň okna otevřít, jinak duch ven nevyjede, nýbrž zdi prostupovatí bude a nešťastí velkého se obávati musíš. To dobře na paměti měj.“ Citace před použitím kouzelného létajícího pláště: „Já volám tebe, duchu Azieli Memomucu, a pojedu s tebou do N a se mnou proved, co míti chci. Toto třikrát řekni. Toto až se stane, plášť sám od sebe s tebou se vznese a poletíš, kam jsi požadoval.“

Když už jsme se dostali k těm duchům, před pár lety jsem objevil jednu zajímavou, dnes již úplně zapomenutou knížku, jejímž autorem je **Dr. Karel Kuchynka** (nar. 1892): **Záhady lidské duše. Nástin metapsychologie**, nakladatel E. Weinfurter, Praha XII, 1947. (Od té doby tato knížka nikdy nevyšla). Zaujalo mě především toto (citace ze str. 94, 96, 97, 103, kap. 24): „**Strašidelné úkazy** se vyskytují ve formě slyšitelné jako zvuky bez zjevné příčiny, tedy jako klepání, praskání, pád nábytku, nebo otírání a přitřásání dveří a oken, dále smýkání těžkých předmětů po podlaze, kůtlení sudů a řinčení řetězů. Jindy je slyšet jakoby lidské kroky po chodbách a schodech i vzdychy a nářky, ba dokonce hudbu a zpěv na místech, která dříve sloužila těmto účelům, např. stará kaple apod. Ve formě viditelné jsou to světelné jevy a **fantomatické útvary**, které mají obvykle lidskou podobu. **Vcházejí i zavřenými dveřmi a náhle mizí, jak se objevily. V jejich blízkosti bývá cítit jakoby chladný závan větru.** Zvláštní je, že jevívají úplnou lhotejnost vůči pozorovateli a jednají jako v náměsícném automatismu. Objevují se po léta buď nepřetržitě, **nebo jen v určitých obdobích.** Vedle již zmíněných úkazů to často bývá nepřetržitě zvonění zvonku a náhlé zmizení předmětů, které se později zase záhadně objeví. Ze strašidelných úkazů fantomatického rázu je nejznámější tzv. Bílá paní, Perchta z Rožmberka, dcera Kateřiny z Vartenberka a Oldřicha z Rožmberka, která se prý zjevovala v dlouhé chodbě archivu v Třeboni a na dalších místech, např. v Jindřichově Hradci, na zámku v Českém Krumlově a také ve Velkých Losinách, kde se zjevovala Bílá paní Žerotinská. (Perchta z Rožmberka zemřela

2. května 1476; přesné datum jejího narození včetně roku není známo, ale ve středověku to bylo běžné.) Zdá se, jako by toto zjevení Bílé paní bylo z jemné látky, **kteřá zpravidla zůstává neviditelná a jen někdy za neznámých podmínek se zhušťuje až ke světelnosti a viditelnosti.** (V tomto případě se zřejmě jedná o materializaci čili zhmotnění tzv. ektoplasmy, která se někdy jeví jako mlhovina nebo pára. Ektoplasma je pohyblivá a citlivá na světelné paprsky. Zhmotnění dosahuje někdy takového stupně, že zjev vrhá stín.) Bílá paní je popisována buď jako pouhý světelný kužel, nebo jako ženská postava zahalená do závoje. Podle pověstí je objevení Bílé paní v některém zámku předzvěstí úmrtí nebo neštěstí. To je symbolická stránka tohoto jevu a připomíná ony časté **známé symboly smrti, jako náhlé a nevysvětlené zastavení hodin, spadnutí obrazu a klepání na dveře. Avšak dlužno uvážiti, že tyto úkazy se nevyskytují běžně, nýbrž jsou vázány na určité podmínky.**“ (Poslední dochované zjevení Bílé paní se podle svědectví odehrálo za druhé světové války na hradě Rožmberk. Podle místního badatele Kočnara byla jedna z německých dívek z nacistické mládežnické organizace „Bund deutscher Mädeln“, což znamená „**Spolek německých dívek**“, která měla vyvěsit na hranaté věži vlajku s hákovým křížem, postižena srdeční slabostí poté, co spatřila záhadnou bílou postavu. Bílou paní měly tehdy spatřit včetně vedoucí organizace na nejvyšší části nejstarší kulaté věže Jakobinky. Na ochozu této věže prý stála bílá postava a prstem jí hrozila. Bílá paní, Perchta z Rožmberka, prý tímto způsobem protestovala proti vyvěšování vlajky se svastikou. K vyšetření bylo dokonce zavoláno i gestapo, ale nic nevyprávělo.)

„Podle **prof. Bozzana** jsou tři závažné hypotезы k vysvětlení strašidelných úkazů: 1. Hypotезa: poprvé vyslovená Angličanem Podmorem, že tyto úkazy jsou způsobené **telepatickou činností lidí**, kteří bydlí v místě, kde straší, nebo těch, kteří tam dříve bydleli a myslí na tragické události, jež se v oné místnosti, nebo domě přihodily, a tím přenášejí své myšlenky na návštěvníky. 2. Hypotезa nadmyslového fyzikálního zákona, která předpokládá další trvání obrazů, jsou to astrální obrazy okultistů a podle této hypotезы **zůstávají tvary i tóny zachovány v prostředí** a jsou za určitých okolností s to **vystoupit ze svého skrytého stavu.** 3. Hypotезa spiritistická, podle níž smrtí nekončí vše, nýbrž smrt je jen proměnou a někteří lidé **jsou ještě i po smrti vábeni k místům, na nichž byli za života činni.**“

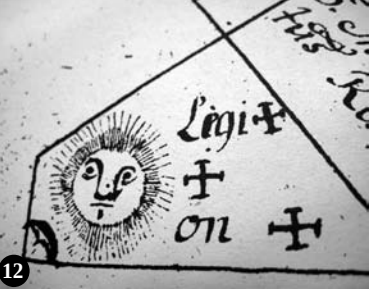
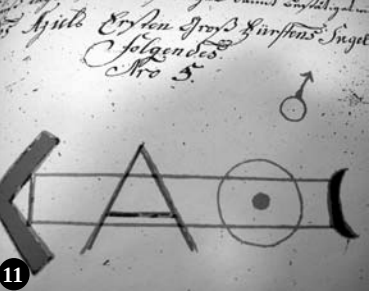
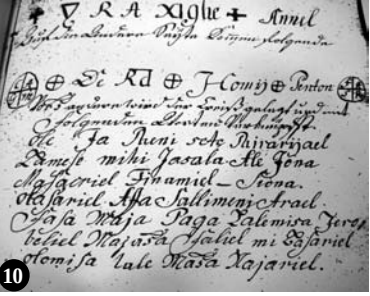
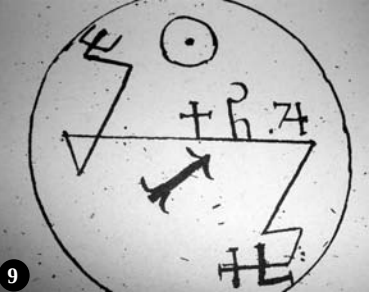
„Bílá paní se také zjevovala v Německu na zámku Bernsteinu v Burgenlandu. Jedna návštěvnice zámku se s ní dokonce srazila v zámecké bráně a **proběhla přímo skrze ni, aniž cítila odpor.** A jeden návštěvník na Bílou paní v tomto zámku Bernsteinu vystříl, právě když klečela v kapli před oltářem, a pak světlo i postava okamžitě zmizely, ale za krátkou chvíli se zase objevily. **Zploštělá kulka z revolveru byla nalezena vedle stupňů k oltáři.**“ (Dr. Karel Kuchynka: Záhady lidské duše, Nástin metapsychologie, str. 96)

V dobách před nástupem reálného socialismu ovšem vycházely i další zajímavé publikace, například sešity: Psychická knihovna, rok vydání 1947, svazek 1. s názvem **Život a duše** (kde je i výňatek z knížky Dr. Karla Kuchynky Záhady lidské duše, Nástin Metapsychologie, kapitola Působení duševních sil na organismus), ale především mě zaujal svazek 2. Psychické knihovny s názvem **SEPTUAGESIMA** [Doba předpřislu] (nakladem Františka Jirouška v Praze, Mysl-kova 25, 1947). V tomto sešitku je také zamyšlení **Ing. Josefa Rafaela Buchara** (nar. 1888): „**Mé první zkušenosti ve spiritismu**“ (citace ze str. 30, 31, 32): „Výsledkem mých pokusů bylo nezvratné a trvalé přesvědčení, že jevy zvané spiritistickými vpravdě existují, a že lze se poměrně snadno o jejich skutečnosti přesvědčiti. Nejprve jsem se spolužákem a pak zcela sám dělal pokusy s pohyby stolků, který klepáním

dával odpovědi na jednoduché otázky. Nakonec řekl jsem mu jednou: „Stolečku, zdali pak bys dokázal hrát na piano?“ Stoleček horlivě zaklepal, že ano. Pak udělal několik pohybů, které se mi zdály bezúčelnými. Stoleček se nakláněl stále víc a víc, trochu se natočil a počal se napřimovati. Zdvíženou nohou zasáhl trnož židle, která stála před klavírem, o ten trnož se opřel svým ozdobným zářezem a pak se počal na této noze zvedat do výše, až se celý vznášel ve vzduchu, opíraje se jen tou jednou nohou o trnož. A v této poloze se stoleček nahnul a počal svou vrchní deskou tlouci do kláves. Piano se ozývalo a stoleček tloukl do kláves vždy víc a víc. Ujišťuji, že jsem před tím neměl tušení, co stoleček svými pohyby zamýšlí.“ (Patrně se jednalo o tzv. levitaci, tedy vznášení se předmětů nebo osob do výše. Příčina pohybu stolků při seancích se vysvětlovala v **magnetickém fluidu**, dále **zvláštním druhem psychické síly**, anebo **psychokinetickým zrušením gravitace**. Cestovatelka Tibetem David Neelová se také zmiňovala o jistém způsobu levitace, který je předepsán při duchovních cvičeních, kdy tento výkon levitace adepta probíhal patrně v transu. Zajímavé levitace také někdy předváděli indičtí joginové. V tomto směru levitací byl například velice proslulý jogin Subbahaj Pullavara.) „To všechno ale bylo více méně jen neškodnou zábavou, která mi ovšem dokázala, že **jsou nějaké neznámé nám síly, které působí tyto jevy zvané spiritistickými.** Ale vysvětlit je nelze jen tak jednoduše. Theosofové to většinou vysvětlují **trváním neviditelných zbytků složitých lidských těl, kdy tyto astrální zbytky odušimají a hynou až za nějakou dobu po smrti hmotného člověka a v té době mohou působit na media.** Mediální sdělování má určitou hranici, kterou nikdy nepřekročuje. Ze by jevy takové byly vždy způsobeny duchy zemřelých nebo zábrobními démonickými bytostmi, jak věří mnozí spiritisté, však úplně neobstojí. Ale přece jen je mnoho případů, kdy nezbyvá než uvažovat, že **nejpravděpodobněji jde skutečně o nějaký neznámý vliv z oblasti, která se nazývá zábrobní.** Je to oblast tajemná a neznámá. Také se mi stala následující příhoda: Jednou jsem přišel večer až po desáté hodině domů a nerozsvěcel jsem, protože můj spolubydlící už spal a v pokoji bylo dosti světla od pouličních svítlen. A tu jsem viděl na stole sedět ohromného černého kocoura, který na mne svítil očima. V bytě žádná kočka ale předtím nebylo, i podívil jsem se, kde se tam vzal cizí nějaký kocour, tak jsem na kocoura udělal „Čč“ a vzbudil jsem spolubydlícího, že tam máme nějakou kočku, aby mi ji pomohl vyhnat. Na moje dupnutí a výkřik kocour seskočil se stolu na podlahu, ale až jsme rozsvítili a s kamarádem celý pokoj podrobně prohledali, nenašli jsme po kocourovi ani stopy. Přitom dveře byly od mého příchodu stále zavřené, i okna byla zavřena a pokoj byl ve třetím poschodí, takže kocour utéci nijak nemohl. Pokoj ostatně neměl zvláštního vchodu a šlo se do něj kuchyní a předním pokojem, kde spal můj bytný. V celém bytě žádné kočky nikde už nebylo, kocour záhadně zmizel. A přece jsem ho naprosto jasně a dokonale viděl a byl jsem ve zcela normálním stavu mysli a smyslu.“

Po únoru 1948 komunisté tento druh literatury z ideologických důvodů úplně zakázali a zlikvidovali (i když ve skutečnosti tehdejší Státní bezpečnost (StB), ale také třeba sovětský výbor Státní bezpečnosti KGB a rozvědka generálního štábu sovětské armády GRU, projevovaly o psychotroniku a parapsychologii velký zájem, protože i kusé informace o jejích výsledcích, např. v západních zemích, si zasloužily velkou pozornost). Je velká škoda pro nás všechny, že ani po 20 letech, od roku 1990, se vlastně vůbec nepodařilo navázat na tuto prvorepublikovou psychotronickou školu. Měli bychom ale vzádné účtu těmto starým mistrům psychotroniky-parapsychologie, jakými byli: JUDr. Karel Kuchynka, Ing. Josef Rafael Buchar, PhDr. Rudolf Souček a Dr. Břetislav Kafka.

PRO SN PŘIPRAVIL A VYFOTIL:
ZDENĚK ANDRŠT

Popisky k obrázkům 7-12:
7. Návod, jak se létá na „létajícím plášti“.
11. Šípka spojená šikmo s kroužkem znamenající alchymii železo, v astrologii planetu Mars a jako démona označující Nambrotha.

K dopadům ekonomické globalizace: fotovoltaika, zdravotnictví a zdražení nájemného

Podle závazků Evropské unie Česká republika bude vyrábět až 8 % elektriny z obnovitelných zdrojů. Tento zákon předložila tehdejší Spidlova vláda. V té době vedl ministerstvo životního prostředí lidovec L. Ambrozek, který měl nedávno skandál se zneužitím poslaneckých náhrad na stavbu svého rodinného domu. V zákoně bylo tehdy ustanovení, že energetický regulační úřad bude moci každý rok snižovat výkupní ceny z fotovoltaických panelů až o 10 % podle poklesu investičních nákladů. To ale omezili pozměňovací návrhem poslanci I. Šedivá z ČSSD a L. Urban z KSČM. (Při volbách si tak dávejte dobrý pozor, koho budete volit.) Ze solárních panelů se tak mohly začít rýžovat miliardy korun. ČEZ, který se předtím vymlouval na vývoj cen na mezinárodním trhu, se teď může vymlouvat na rozvoj obnovitelných zdrojů. Mimochodem: tyto fotovoltaické elektrárny jsou většinou napsané na nejružnější advokáty a dále na obskurní, spíše fiktivní firmy se sídlem na Kypru. Takže se jedná o tzv. bílé koně. Jak také zaznělo v pořadu ČT 168 hodin, velká část finančních zisků z těchto solárních, fotovoltaických elektráren by mohla putovat k některým politickým stranám u nás, v ČR ...

K další problematice: Evropská investiční banka (EIB) je největší finanční institucí Evropské unie s ročním portfoliem schválených půjček 53,4 miliard

eur. EIB se mimo jiné podílí na kontroverzních projektech, které poškozují životní prostředí, jako je například povrchová těžba v Zambii. (V letech 1990-1993 síce vynaložila zambijská vláda 37 milionů dolarů na základní vzdělání, ale současně s tím zaplatila 1,3 miliardy dolarů ve formě dlužnických splátek. V tomto časovém období vzrostla chronická podvýživa u dětí mladších 5 let ze 40 % na 53 % a podle údajů samotné Světové banky žije 80 % Zambijců v absolutní chudobě.) Dále to je výstavba hydroelektrárny Nam Theun 2 v Laosu a společně se Světovou bankou se podílí na ropovodu z Čadu do Kamerunu, kde čadská vláda vyhrzoje každému, kdo se postaví proti stavbě ropovodu, popravou. Tento ropovod protíná zemědělské oblasti a deštné pralesy, jejichž součástí jsou v jižním Kamerunu území obývaná domorodci. V severním Čadu probíhají ozbrojené srážky a tamní vláda se začala zbavovat novinarů i těch, kteří sledují lidská práva. Masakry stovek obyvatel v letech 1997 a 1998, kde se bude ropa těžit, nikdy nebyly vyšetřovány.

U nás, v České republice, došlo za posledních dvacet let, od roku 1990, prakticky k totální likvidaci drobného, malého i středního podnikání. Zato však došlo a stále dochází k masivní výstavbě nejružnějších obřích nákupních center, hypermarketů a supermarketů. Politici nám vždy říkají, kolik

se vytvoří nových pracovních míst v těchto nákupních centrech. Ve skutečnosti hypermarkety a supermarkety nabízejí zboží hlavně od velkých nadnárodních firem a nemají vůbec zájem podporovat místní malovýrobu, takže v důsledku toho dochází k propuštění u malých obchodníků kvůli odlivu zákazníků. O práci dále přijde i část zaměstnanců pracujících v prvovýrobě a zpracovatelském průmyslu. Samostatnou kapitolu představuje vztah těchto nadnárodních řetězců ke svým zaměstnancům, kdy produkují armádu nízké kvalifikovaných zaměstnanců, většinou žen, často pracujících na částečný úvazek. To umožňuje držet v šachu i pracovníky na plný úvazek a tlačí je k vyšším výkonům za nižší mzdy. A v pěti řetězcích supermarketů a hypermarketů u nás, v ČR, je dokonce zakázáno odborové sdružování. Konkrétně to jsou: Billa, Penny market, Plus Discount, Ikea a C&A. Např. v srpnu 2006 proběhla demonstrace zaměstnanců Plus Discount v Moskvě a zástupkyň vedoucí z jedné pražských prodejen tehdy řekla: „Je nás málo, děláme přesčasy bez odměn, nemáme volné víkendy.“ Co se týká těchto řetězců, tak nám předvádějí kapitalismus 19. století, ale do současnosti to opravdu nepatří.

A ještě něco málo k problematice našeho zdravotnictví. V roce 1990 šlo 20 miliard korun na zdravotnictví, z toho 4 miliardy na léky. V roce 2010 to

bylo celkem už 280 miliard korun na zdravotnictví, z toho 60 miliard korun na léky!!! Jak uvedl v pořadu České televize Politické spektrum předseda České strany národně socialistické Karel Janko, hlavní problém spočívá v tom, že je to celé na byznysu postavené a částečným řešením aspoň pro začátek by bylo omezit prebendy v dozorčích radách zdravotních pojišťoven a stanovit jednotnou marži v lékárnách“.

Na úplný závěr článku se ještě musím vrátit k bytové problematice. Jestliže v současnosti Husákovy 3+1 ze 70. a 80. let 20. století stojí 3 miliony korun, tak nové panelákové byty, dalo by se říci „Klausovo“ 3+kk, nabízejí realitní kanceláře běžně za cenu 3 miliony 810 tisíc korun a luxusní bytové rezidence, např. na Kavčích horách a v Holešovicích, se dokonce prodávají za 10 milionů korun!!! A ještě jeden poznatek. Nedávno jsem šel po Janáčkově nábřeží v Praze a na jednom činžovním domě z 1. republiky je na zvoncích nápis v angličtině: Old Town Apartments. Zkrátka, pouze bohatí cizinci mají dostatek finančních prostředků k tomu, aby mohli trvale žít v České republice a v našem hlavním městě. My, Češi, na to ale nemáme. Nejsou to opravdu nijak radostné a perspektivní vyhlídky do budoucna.

PRO SN: ZDENĚK ANDRŠT

Divide ET impera!

Jako veřejnost máme obrovskou výhodu: stav poznání k dnešnímu dni. Zdůraznění absolutní banality, že slova „**dnešního dne**“ stále platí, ale za „automaticky“ akceptovanými podmínky neustálého plynutí času. Fyzika mluví spíše o prostoročasu, jako průsečíku trojrozměrného prostoru, místa (adresy souřadnic) a času. Prostě banalita a proč ji vůbec zmiňovat? Jako lidé, lidstvo, máme neuvěřitelné množství knih, časopisů a brožur i novin, včetně odborných prací, od diplomových až po vědecké. Tedy: od oblasti zcela veřejné přes méně dostupnou, důvěrnou, až po tajné. Kdy jejich obsah je zveřejňován spíše jen po válečných porážkách, jako byla 2. světová válka či bitva – „sametový ústup“ v letech 1989-1992 ve „studené válce“.

V současné době narůstá pozoruhodné dílo z exilu Dr. Ing. Bohumila Koblihy, jak tisíce článků, tak několik knih. Zejména kniha *Konec věku příběhů* je významná, nadčasová. Odvážně shrnuje lidské dějiny a jejich odraz ve svatých knihách a náboženství mnoha kultur a navrhuje, co s tím. Vše ke stavu poznání k roku 2009.

Dne 4. 4. 2010 napsal Dr. Ing. B. Kobliha svůj článek „Divide et impera! – Rozděľuj a panuj!“ jako varování před rozdělováním. Jak politickými stranami, tak náboženstvím. Uzavírá: „Je udivující, že přes klasické vzdělání a naše historii shromážděné vědomosti jsme náchylní se podrobovat všem těm uměle udržovaným rozdílům a nechat se jimi manipulovat.“ (Viz Svobodné noviny, č. 2/2010, duben-červen)

Ve stejném čísle je vedle recenze „Jak zařadit dílo Konec věku příběhů?“ moje úvaha „Co mají společného Čihoť (1949-1950) a Smolensk (10. 4. 2010)?“ na podkladě zvláštního vysílání České televize na kanále ČT 24 s přihlédnutím k publikovaným nejzávažnějším faktům, pro které není rozumné vysvětlení. Že přes vzdělání a znalosti jsme citoví. Odmítáme rozum, logiku, podléháme uměle udržovaným rozdílům – citují Dr. B. Kobliha.

Dne 25. 5. 2010 byla večer ve 20.00 hodin odvysílána banální zpráva: amatérský astronom dokumentuje podivné letadlo na oběžné dráze 400 km vysoko. Novináři a publicisté a zejména propagandisté firmy „Vše je OK! Vše máme pod kontrolou!“ ihned přiřadili obecnou úvahu, že možná jde o utajovaný US raketoplán X-37 a jeho varianty. Jenže pokud je známo ze seriózní dokumentace, tak studenti jedné státní univerzity USA jako odborné závěrečné dílo jen postavili tuším 12 metrů dlouhý překližkový model a na podvalníku s ním objíždějí Spojené státy americké na přehlídkách tvořivosti mládeže. Není známo, že by překližkový model pro výstavby, jen vodovzdorný kvůli převážení v dešti, létal. Natož do vesmíru. Ještě méně je známo, že by USA oznámily odstartování letu originálu tohoto kosmického letadla. A to Číně či Rusku to není známo.

Kolega, kterého jsem po zprávách volal, mně potvrdil, že se na televizi nedíval, ale že ví, že projekt USA existuje, ale že není známo ohlášení startu do vesmíru. A že přece je tak snadné nasměrovat velké veřejné, třeba akademické dalekohledy ze Země a letadlo nafilmovat s patřičným zvětšením...

Dodal jsem jen, že pokud bude pilot za oknem „žrát“ travu, určité jde o raketoplán Severní Koreje, neboť podle zpráv víme, že tam lidé „žerou travu“... Z hladu samozřejmě! Ale vážně.

Dr. Kobliha ani další nepíší o UFO a ET, natož ve spojení, kde ET jsou piloty a posádkou. A přece by stačil dobrý, silný dalekohled, jak kontroval chytrý kolega, a viděli bychom určité oknem dovnitř na posádku. Sci-fi? Ne. Logika.

Něco je nám utajováno. Prezident Obama ruší finance pro NASA a končí letový program raketoplánů. Shodou okolností přistává dnes, 26. 5. 2010, poslední! A my máme věřit, že je tu ve zprávách tajný projekt ve vesmíru...? Budiž. Pokud poletí druhý stroj, s čerstvou travou pro pilota, je záhada rozluštěna: jde o severokorejskou vesmírnou flotilu. Pak by měla za oknem být asi i kráva, co mléko dává. Hold hlad je hlad! Jenže tisíce let zkušenosti říkají, že lidé i zvířata, tedy i kráva, potravu nejen přijímají, ale i vydávají...

Ano, mám důkaz pro tuto realitu: Na den a měsíc přesně, 26. 4. 2010, TV NOVA odvysílala pád hořícího tělesa na pláž v Izraeli, kde těleso podobné trusu hořelo, dokonce i pod vodou. Tolik moje úvaha přijmout úřední vysvětlení a propagandu, počínaje dokonce důvěryhodnými zprávami, že v Severní Koreji je had a lidé „žerou travu“ z hladu, ač tento stát má jaderné elektrárny, atomové bomby, rakety a třetí největší armádu na světě po Číně a USA (!), prostě nesedí.

Čekám, že mně někdo znaly, akademicky vzdělaný a z oboru NASA a spol., jako pan Ing. Karel Pacner či pověstný akademik České akademie věd Dr. A. Vítek či alespoň celý klub Sisypso s předsedou či předákem Dr. Jiřím Grygarem, ubezpečí, že už natočili velký dalekohled, třeba v Ondřejově či jinde, a my jako veřejnost se můžeme jít podívat na nový raketoplán s výsostnými znaky USA či NASA. Či alespoň nějaké soukromé firmy, jako British Petroleum, které nemá čas po sobě uklízet nepořádek při těžbě ropy, protože řeší větší věci. Vozí si šéfy do vesmíru na dovolenou. Či politiky.

Tedy akademici mohou vystoupit s fakty, nikoli řečmi! Úvahami. Jednu nabízím, nejasa akademik: držme se zde vyřčeného! Klíčem je čas, časové uspořádání! Narážím na své pozorování z přelomu 25./26. 4. 2003, dostatečně známé v mém okruhu. Pak případ bolidu Čejč, oficiálně HODONÍN, přesně z půlnoci 4./5. 2007 – našeho času. Případ je znám osobně Dr. Kobliho, který byl aktuálně informován v těch dnech L. P. 2007. Pak vypichněme případ 26. 4. 2010 i v Izraeli, na pláži u moře hořící látku podoby trusu, snad od krávy... Podle naší fyziky, chemie a biologie pravý, čerstvý, mokrá kravský trus nejen nehoří a už vůbec ne pod vodou! Tedy rozumnější je, pokud akademici nepřijdou s normálním vysvětlením, že USA křičí, že nemají peníze na kosmický výzkum a pouští si tajné nová kosmická letadla – opakují: nechť je to nezávisle doloženo! – je, že zde máme obyčejné UFO. Podobné tomu, co jsem r. 2003 popsal.

Tehdy šlo o podivný širokokřídý stroj, spíše s vlastnostmi typickými pro létající talíře. To ze zpráv 25. 5. 2010 je jasné rychlý, bojový stroj, s uzoučkými křídélky do

vzduchu, kde letová rychlost je někde ke 30 000 km/hod. Jak neshořet, ukazuje problematika nehody nebohého 1. izraelského kosmonauta z 1. 2. 2003. Pokud je pravdou pozorování posádky onoho tragického letu, že 1. den ba orbitální dráze (17. 1. 2003) narazilo do raketoplánu podivné kulovité těleso a poškodilo jej, šlo by možná i o úmysl. Izrael (a tedy i USA) by měl ve vesmíru nepřítele!

Byli jsme jako veřejnost ubezpečováni, že tehdy se odloupila pěna z nádrží při startu a rozbila raketoplán. Jenže to bylo při letu ve vzduchu a rozdílová rychlost téměř nehmotné izolační pěny byla blízka nule od míst uvolnění do místa úderu do trupu, pokud se to vůbec stalo. Neboť raketoplán je na špičce soupravy u rakety a obrovské nádrže dole a vše padá jako rej jisker za dnes už zapomenutými parními lokomotivami.

Já jsem alespoň neviděl jet parní rychlík, kde by jiskry, podobné hustotou (rovnající se y) izolační pěně z vyprávenek mudrců NASA a spol. letěly dopředu, proti směru jízdy vlaku. Já jsem vždy viděl ohnivý chvost mířit podle zákonů fyziky: dozadu. Za vlakem. Ne dopředu.

Vraťme se ke sdělení publikovanému amatérským astronomem a odvysílanému ve Zprávách. Mějme radost tedy, že USA jsou tak daleko a že vše utajují. Rusko a Čínu jsme vyloučili, jakož i ostatní. U kosmického vojska Severní Koreje jsme odhalili jeho slabinu v zásobování čerstvou travou – vadné druhý den. Logika platí. Zbývá tedy: UFO. A vyřčené na toto téma výše, jako v mé úvaze o smolenském neštěstí ze 12. 4. 2010.

Pokud jde skutečně o souboj dvou ET civilizací, tak je tu máme hezky v TV zprávách 25. 5. 2010 do týdne od vyjití Svobodných novin 20. 5. 2010 na toto UFO a ET téma... Pak by Divide et impera! mělo hlubší rozměr: Divide ET impera!

Lidské projekty, pozemské, by byly projekcí – vytvořem odlišných kultur, ET civilizací z vesmíru, a rozdíly by byly těžko překonatelné. Jen čas ukáže, zda plané spekulují či na základě již citovaného souhrnu mnoha děl shrnutých i v Analýze 17. 11. 1989 Miroslava Dolejšího a FBI 1995 zavražděného Milтона Williama Coopera za vydání jeho knihy z 23. 5. 1989: je vládní kruhy USA se smluvně zavázaly z ET, mimozemšťany. A na závěr: na počítačové animace, zejména typu, že pozorovaný raketoplán má výsostné znaky izraelské armády, nevěřím! Věřím jen faktům: v čase. Ve vývoji poznání.

* * *

Vývoj našeho poznání se velmi zrychluje. V době vrcholící předvolební vravy parlamentních voleb 2010 zde upozorňuji na záhadu neznámého kosmického letadla se závěrem, že nevěřím tomu, že jde o raketoplán čtvrté největší armády planety Země. Již ve středu 2. 6. 2010 více objasňuje o vztahu mimozemšťanů a Izraele lékař a obecně známý politik. Předseda Senátu Parlamentu České republiky MUDr. Přemysl Sobotka na své návštěvě Izraele jako mateřské „země“ obhajoval ve slušné společnosti neobhajitelné. Dne 31. 5. 2010 provedla čtvrtá největší armáda planety Země pirátský útok na 6 humanitárních plavidel pod tureckou vlajkou v mezinárodních vodách a tím proti mezinárodnímu právu i ženevským konvencím. Izraelská námořní pěchota v době typické pro zatýkání Gestapem i NKVD (KGB), tedy i StB, po 4.00 hod. ráno, z vrtulníků lodi přepadla, část posádky postřílela ze samopalů, zbytek zmlátla a odvekla do izraelských přístavů do vězení. Náklad uloupila...

V době vyjádření lékaře MUDr. Přemysla Sobotky, že je vše O. K., že šlo o ozbrojenou provokaci proti Izraeli, která byla zlikvidována, podlehl stejnému mentálnímu mechanismu anglický taxikář. Ten v záchvatu, že je vše O. K., postřílel 12 poddaných Jehoji Veličenstva Alžběty II., královny Velké Británie, sousedů Dr. B. Koblihy.

Co se děje? K 1. 6. 2010 předalo Rusko kopie záznamů letových zapisovačů Polsku a to je nechalo přepsat na internetové stránky polské vlády. Dvanáctkrát byla posádka varována před zhoršením meteorologických podmínek. Jaké varování máme my?

Vraťme se k Miltonu Williamu Cooperovi, který zdědil po rodičích práci v tajných službách USA. Při službě v námořnictvu i letectvu USA několikrát pozoroval UFO a později jako zpravodajec četl tajné dokumenty o smlouvách USA s ET.

Co je známo oficiálně z tajnějších zákoutí politiky USA? Pomozte si dost přehledným shrnutím z roku 2008, vydaným ve Štrasburku a Bruselu prof. Oskarem Krejčím z okruhu bývalé vlády ČSSR a jejích tajných služeb. Vyšlo mimo jiné jako text „Kořeny radaru“ (čerpám z internetu), který osvětluje varování M. W. Coopera. Mimo rámec Krejčího „Kořenů“ je nutné shrnout moderní dějiny Německa. Německé útoky na Rusko v listopadu 1941 u Moskvy zastavil mráz. Totéž roku 1942 u Stalingradu. Z archivu je známo, že po bitvě u Stalingradu (1942/43) J. V. Stalin, ač vítěz, uvažoval o separátním míru s A. Hitlerem. Určité část německé generality by přijala z pohledu zachrány Německa příměří či mír, ale zatím je známo velmi málo faktů.

Bývalý ministr vnitra Ruska Anatolij Kulikov v těchto dnech publikoval zjištění historiků, že J. V. Stalin mařil, zakázal atentáty na A. Hitlera! Tisková agentura Ruska RIA Novosti cituje Kulikova: „Ale v roce 1943 Stalin nečekaně rozhodl akci (rozumějí: atentát na Hitlera) nepodniknout, protože se bál, že po Hitlerově smrti jeho okolí uzavře mír s Británií a USA bez ruské účasti. Taková jednání se skutečně vedla.“

I z čl. rozprádných pramenů víme, že OSS ve Švýcarsku vedla tato jednání, s hlavním cílem oslabit Velkou Británii. Součástí těchto akcí bylo vedení války s Německem v Africe a na Balkáně, zejména případ Řeck a Itálie. Pak nezníčení průmyslových oblastí Německa po 6. 6. 1944 a iniciování vzpoury vojáků, vrcholící atentátem na Hitlera 20. 7. 1944. A závěrečnou vzpourou maršála Göringa a H. Himmlera v závěru války v dubnu 1945. Byl očekávaný dohodnutý scénář: německá vojska se stáhnou na západ, odkud s novými spojenci pod vedením USA napadnou do konce června či počátkem července 1945 SSSR. Plán byl vyrazen a 2. 7. 1945 odvolán. Historici spekulují, že první atomový výbuch USA 16. 7. 1945 Stalina a SSSR

nejen nezastrašil, ale nechal klidným či jej rozesmál. Co se mezitím doopravdy stalo?

Klíčem jsou paměti bývalého šéfa německé tajné služby BND Reinharda Gehlena, kde konstatuje jako znalec problematiky špiónů, vyzvědačství a tajných služeb, že vlivní špióni a politici Třetí říše se rozprchlí: do Izraele! Pomohli vybudovat MOSSAD a 4. největší armádu na planetě Zemi. Zbytek odešel do SSSR a přes pozdější NDR ovlivňovali i čl. problematiku. Němečtí vlastenci odešli dle Gehlena do služeb USA, aby mohli zčásti zůstat doma, v západním Německu. Z paměti šéfa tajné služby NDR víme o založení tajné služby NDR toto: sovětský generál umravňuje onoho špióna slovy: „Míšcho, domů, do Izraele, nepůjdeš, budeš pracovat v naší zóně Německa!“

A USA? V březnu 1947 je vyhlášena Trumanova doktrína. Zejména jako podpora Řeck, Turecka a Jugoslávie. Po Trumanově vítězství v prezidentských volbách 1948 začalo bouřlivé období uzavírání smluv! O vzájemné vojenské pomoci. Rusko-americký útok proti Velké Británii vrcholí ztrátou britské kolonie Palestiny, kdy vzniká 13./14. 5. 1948 Stát Izrael, rozpadá se britská koloniální říše a vzniká „socialistický tábor“. V dubnu 1949 je vytvořeno NATO – pro oblast Atlantiku. Září 1951 znamená dohodu ANZUS: Austrálie, Nový Zéland a USA. V září 1954 SEATO propojuje ANZUS a Francii a Velkou Británii se státy jihovýchodní Asie. Bagdádská akt, později jako CENTO v únoru 1955 spojuje USA, Velkou Británii s Irákem, Tureckem, Pákistánem a Íránem. Dne 14. 5. 1955 (sic!), na den výročí vzniku Izraele (!), vzniká zde neblaze známá Varšavská smlouva. Dále je z historie známo velké množství bilaterálních smluv USA s mnoha státy.

M. W. Cooper upozorňuje na supertajné smlouvy i s ET, mimozemšťany, ve stejném duchu! Porážkou této expanze USA a Izraele je Korea a Vietnam. Proto mě vtípkování, jak by měla vypadat vesmírná letadla Koreje. Korejská auta a elektronika se vyrábí už na území ČR místo čl. původních aut a elektroniky. To moc k smíchu není...

Kde souhlasí sdělení M. W. Coopera s dalšími poznatky o politice USA? Tedy zejména globálního Izraele? Politika USA byla postavena na doktríně „zadržování komunismu“. Jenže po pádu SSSR (1991-1993) a tím Varšavské smlouvy nedošlo k rozpuštění NATO a dalších paktů a ke zlepšení života populace planety Země. Naopak! M. W. Cooper cituje řadu obecně známých politiků USA, kromě generality, která později se dělí do dvou bloků prosazování tvrdé i měkké moci, pomocí kulturní a ekonomické převahy. „Zadržování komunismu“ přešlo v bipolární uspořádání světa. Elita USA se soustředila i ve dvou mocných uskutenčení okolo Trilaterální komise (Bilderbergové) a CPD – Výboru pro současné nebezpečí. Trilaterála je navázána na CFR (Council on Foreign Relations), spojená se jmény D. Rockefellera a Z. Brezinského s ideou spolupráce Evropy (zejména západní), Japonska a USA. S válkou, vedenou makroekonomikou spíše než vojáky. „Nové“ CPD (1972) pokračuje na starém CPD (1945-1948), na základě směrnice USA: NSC-68 výstavba ozbrojených sil USA a „zadržování komunismu“. Je to politika administrativy prezidenta D. Eisenhowera. Nově za prezidenta G. Forda. Tehdy začaly tyto kruhy útoky na CIA. Ředitel CIA William Colby tento útok odrazil. V listopadu 1975 se odehrál „hallovenský masakr“, kdy G. Ford vyměnil řadu ministrů a vládních úředníků. Šéfem CIA se stal G. Bush starší, obranu řídil Donald Rumsfeld a šéfem kanceláře se stal Dick Cheney. G. Bush, nový šéf CIA, zřídil skupinu 16 expertů, stojících mimo CIA, k provedení nezávislé analýzy: 1. skupina řešila protivzdušnou obranu SSSR; 2. skupina přesnost raket SSSR; 3. skupina měla na starosti strategii a cíle SSSR. Třetí skupině se říkalo „tým B“; „tým A“ byla CIA. Ze 7 členů „týmu B“ byli 4 z CPD: Paul Nitze, autor dokumentu NSC-68, náměstek ministra obrany z let 1967-69 Foy Kohler, William van Cleave, Richard Pipes. Pipes jako sovětolog z Harvard University byl v čele „týmu B“. Poradcem byl i Paul Wolfowitz.

Obsahem studie „týmu B“ byly sovětské ekonomické možnosti z pohledu výdajů na zbrojení, pozemních i ponorkových mezikontinentálních raket, civilní obranu, strategických bombardérů, protidružicových systémů, protiponorkových a protiraketových systémů. Celkem 33 lidí z CPD v roce 1981 nastoupilo do Reaganovy administrativy. V březnu 1983 oficiálně vyhlásil prezident Reagan program Strategické obranné iniciativy (SDI – Strategic Defense Initiative).

New Age, nový světový řád, byl vyhlášen prezidentem G. Bushem starším 11. 9. 1990 (proto datum 11. 9. 2001 – New York) při projevu v Kongresu. Tedy projekt jediné supervelmoci pochází z roku 1992. Jedná se o 46 stran tajného dokumentu Řízení obranného plánování na fiskální léta 1994-1999, DPG – Defense Planning Guidance, zpracovaný I. Lewis Libbym, Paulem Wolfowitzem, mj. šéfem Světové banky, Zalmay Khalilzadem. Se základním požadavkem: roztáhnout NATO do středovýchodní Evropy; vést válku proti Iráku a Koreji; držet v područí Japonsko a Německo, zejména bez armád schopných boje. V roce 2000 zvítězil ve volbách G. Bush mladší a nastal nový rozvoj CPD. Hlavní ideou, přeměněnou ve směrnice jako Strategie národní bezpečnosti USA ze září 2002 a nově 2006 „identifikovat a ničit hrozby dříve, než dosáhnou našich hranic“. Sem patří i politika A. Vondry a K. Schwarzenberka, účastníků trilaterály 2005, dříve Charta 77, nyní TOP 09 a ODS.

Vraťme se k ET. Všechna tato jména jsou dle knihy M. W. Coopera, vydané k 23. 5. 1989, spojená s dokumenty o smlouvách s ET, mimozemšťany. Navíc s těmi, kteří pomáhali i Hitlerovi Německu a nyní Izraeli. V ČR Slánském a Reicinovu. Položme si k verifikaci výše uvedeného zásadní otázku: jde o náhody?

Německo porazilo v SSSR počasi + odhodlanost domorodců, vlastenců. Nástup Gottwaldova režimu usnadnilo obrovské poválečné sucho! Období po roce 1989, zejména po rozbití Československa v r. 1992, provází klimatická změna: děsivá horka, teplé zimy, pak holomrazy i zimy s nadprůměrným množstvím sněhu, např. ta poslední z let 2009/2010. Pak děsivé přívalem srážky, až vlny 100 či 500 a snad i „tisícelitých“ povodní r. 1997, 2002 až po současnou předvolební kampaň přírody, povodněmi na Moravě v květnu 2010 a při povolebním vyjednávání, změna v červnu 2010. Povodně ničí Slovensko, kde probíhá také předvolební kampaň, Podkarpatskou

(Pokračování na str. 7)

Tip na výlet

KRISTIÁNOV v Jizerských horách

Byl založen v roce 1775 a pojmenován po majiteli frýdlantského panství Christianovi Clam-Gallasovi. Výrobu skla sem přenesl Johann Leopold Riedel ze zrušené sklárny v nedalekém Karlově. Společně se sklářskou hutí byl na Kristiánově postaven tzv. panský dům s kaplí, čtyři domky pro hutní personál, dále panská myslivna a v roce 1849 místní škola. Lesní hřbitůvek v Kristiánově byl založen v roce 1781. Kristiánov zanikl náhle při požáru dne 7. srpna 1887, když předtím všichni jeho obyvatelé odešli na pouť do nedalekého Josefova Dolu. V roce 1938 ještě vyhořel Panský dům, který byl až do té doby využíván jako letní dívčí ozdravovna. V posledním dochovaném stavení z původního Kristiánova, v bývalé hutní hospůdce, v tzv. Liščí boudě (viz foto), která pochází z roku 1791, ale současná Liščí bouda je z roku 1895; později tam byl vybudován Památník sklářství v Jizerských horách.

TEXT A FOTO: ZDENĚK ANDRŠT

.....

Divide ET impera!

(Pokračování ze str. 6)

Rus, Maďarsko, které politicky vře, Polsko, postižené smolenskou tragédií. Poláci hlásí ve Varšavě 150letou vodu.

Dodejme na okraj, že léto 1939 bylo mimořádně suché a teplé a německá vojska projela bezproblémově polskými bažinami. Hitlerovi stále přálo teplé a suché počasí. Až po zde již zmíněnou událost u Moskvý 1941 a později u Stalingradu 1942.

Zatím shrnuji: ač různí sisyfovci tvrdí, že tu nikdo není, ET neexistují, a pokud ano, tak jen ve sci-fi, podívejme se i na počasí a jeho vliv na politiku a válku. Sem patří i událost z 20. 4. 2010, ropná havárie v Mexickém zálivu. Sem patří od 21. 3. do 21. 5. 2010 sopnění islandské sopky, které se stalo záminkou k ignorování smutečního rozloučení předáků USA s jejich spojencem L. Kaczynským. A právě studie prof. Oskara Krejčího „Kořeny radaru“, ze které jsem volně citoval, výborně doplňuje M. W. Coopera z 23. 5. 1989. Tomu dal za pravdu na Islandu Ronald Reagan při vtipkování o ET, mimozemšťanech, ke Gorbáčevovi: zda by „Rusové“ ukončili „studennou válku“ s USA a spojili se proti nové hrozbě: vlivu ET, mimozemšťanů. Vtip? Vtipkování?

Vykoukněte z okna, podívejte se na dům. Na zahradu a okolí. Zda máte ještě střechu na domě, nemáte vodu ve sklepě či v přízemí, zda na teploměru za oknem není plus či minus 40 či 45 stupňů Celsia či zda se netěsíte při zemětřesení či jej neoderval víchr. Někde i s domy jako v USA. V lednici máte asi novinku: ryby v oleji – ropném. Chleba a brambory se sopečným popelem. A politiky s koalici s ...? Také s ET?

Důkazy k předchozím tvrzením z pohledu 4. 6. 2010 dal jako první mezi prvními (?) prof. Ing. Václav Klaus, který v 10:07 pražského času pověřil PT P. Nečase (ač nevyhrál volby!) vedením jednání o vládní koalici s cílem ustavení nové vlády ČR po parlamentních volbách 2010. Může jít tato vláda mimo výše uvedené směry světové politiky? Bude projekci vůle a manipulaci ET, kteří podle režimních vědců nejsou? Co tedy je?

Akademik Václav, ne Klaus, ale Hořejší, dne 4. 6. 2010 v pořadu ČT24 (www.ct24.cz) Milénium zmínil automaticky v odpovědích a úvahách na téma „umělý život“: 20. 5. 2010 ohlášený vznik umělé živé buňky v USA, že náš život, replikující DNA, český DNK (zejména pro čtenáře díla MUDr. L. Součka) je starší než 7 miliard let. Dodejme pro nevěříč „daury“ atd., že geologické stáří planety Země je asi 4,67 +/-0,05 miliard let. Či podobné číslo. Ale to je stáří života „pozemského“, skoro dvakrát více než sama planeta Země!

A nová potvrzení mých tvrzení o pozadí Čihoště až dodnes uvádí nezávisle s datem publikace 29. 3. 2010 hebrejsky, politik, spisovatel a myslitel, bývalý poslanec Knessetu Státu Izrael PT Uri Avnery, v českém překladu již 3. 6. 2010. - V textu „Izraelci řídí USA“ uvádí: „(1947 – moje poznámka) Harry Truman byl v kritické situaci. Mnozí soudili, že bude bez okolků poražen. (A tedy politika smluv, včetně ET! – moje poznámka) Zoufale po-

třeboval peníze. Několik bohatých Židů zadolovalo ve svých kapsách a Trumana, který vyhrál o potah na svých zubech, zachránilo. Všichni Trumanovi politici a vojenslí poradci radili, aby nezávislost Izraele nepodpořil. Truman však nový stát uznal (alespoň de facto) okamžitě poté, co se ustavil... O něco dále: Prezident Dwight Eisenhower, bývalý nejvyšší spojenecký velitel, si byl svým volebním vítězstvím zcela jistý. Tudíž židovskou lobby ignoroval a se svým sovětským kolegou předložil Izraeli ultimátum. (1956, kdy Izrael společně s Francií napadl Sinaj, tedy Egypt – moje poznámka) Rozsáhlejší Avneryho text pod názvem „USA-Izrael aneb Jeden den v listopadu“ je na internetu. Pro dokumentaci výše tvrzeného přidejme ještě další varování Avneryho: „Podle této předpovědi, v tomto jednom roce, od konce roku 2010 do konce roku 2011 (před listopadem 2012, kdy vyprší Obamův první termín – text U. A.) bude sehráno konečné jednání tohoto dramatu.“ Tedy: „AIPAC – Sdružení amerických Židů, již ukázal, že může mít na volební výsledky veliký vliv. Nejen v USA. Rozhodne-li se lobby, že svrhne člena Kongresu, je to konec jeho politického života. Když lobby soustředí svou finanční a politickou moc na určitý bod, je téměř neporazitelná.“ Dodejme: ani slovo nepravdy! Natož v ČR, ČR i na Slovensku. Navíc ukazuje na organizátora vraha (FBI), který 1995 nechal zastřelit velmi nepohodlného myslitele a publicistu M. W. Coopera. PT Uri Avnery jako blízký izraelské armády a tajným službám, navíc potvrzuje perfektní Analýzu 17. 11. 1989 Miroslava Dolejšího.

Spojme znovu a znovu obě knihy na realitě k 31. 5. – 3. 6. 2010, kde již jsme citovali předsedu Senátu ČR MUDr. P. Sobotku. Dejme také slovo organizátorce humanitární pomoci Palestině Gretě Berlin: „Toto je den hanby Státu Izrael, den znepokojení, v němž zjišťujeme, že naše budoucnost byla svěřena skupině lidí milujících spoušť zbraní bez jakékoliv odpovědnosti. Tento den je dnem hanby, zběsilosti a neomezené stupidity, dnem, kdy se vláda Izraele (tedy i AIPAC . moje poznámka) rozhodla očernit jméno země ve světě, dodávajíc přesvědčiví svědectví o agresivitě a brutalitě a o jeho již špatné mezinárodní podobě a odrazujíc a distancující se od několika zbývajících přátel.“ Zde doplňme jen upozornění z doby po r. 1948, z doby Čihoště a tragických politických procesů, jako s Dr. Miladou Horákovou: krvavé mučení, násilí, justiční teror a vraždy Slánského a Reinicovy skupiny v KSČ, izraelské lobby (tedy i AIPAC . moje poznámka) současným prohlášením badatele z těchto dnů z okolí Ústavu pro zkoumání totalitních režimů, že kdyby měl plnou moc Gottwald (komunistka-katolík, na jehož počest církev 14. 6. 1948 sloužila ve sv. Vítu Te Deum pro prezidenta ČR – moje poznámka) nebyly by rozsudky smrti tak početné a chováni čsl. policie a justice by bylo civilizovanější.

Dne 2. 6. 2010 poděkoval izraelský ministr obrany Ehud Barak vojákům z komand (tedy dědicům nacistických tajných služeb – viz paměti gen Gehlena, bývalého šéfa BND)

v izraelském Atlitu: „Zabránili jste flotile (mysleme na zprávu amatérského astronoma z 25. 5. 2010!) dostat se do Gazy. Nesmíme zapomínat na to, že nejsme Severní Amerika ani západní Evropa. Žijeme na Blízkém východě, na místě, kde se slabým není slitování a kde ti, kteří se nebrání, nedostanou druhou šanci...“ Ano, takto mluví ministr, který ví! Ale co? Ale přece jen to, co už víte i vy. To, co je i v tomto textu!

Shrnuť jsem zde řadu důvodů k pochybnostem, proč pozorované kosmické letadlo (viz krátký záznam odvysílaný ve zprávách 25. 5. 2010) není izraelské armády. Patří spíše k technologiím viděným v souvislosti s výrobou Třetí říše na konci druhé světové války, tedy v letech 1943-45, zejména s technikou podzemních továren. Je jich mnoho. Zůstaňme u „domácí“ záhady dolu-továrny Richard v Litoměřicích. V současné době je úložištěm jaderného odpadu z dob ČSR až dodnes.

Záhada, která ukazuje na mimozemské technologie od r. 1944 do r. 1945 i v Richardu, je i nález mohutných vrstev popela, učiněný 17. 1. 1958 bagristou Václavem Svobodou. Při zemních pracích přeložky železnice na úpatí Radobýlu pod mnoha metry zeminy byl objeven náraz vysypaný popel asi ze 3-5000 lidí, spálených opět naráz v polovině března 1945. Antropologové v 60. letech 20. století určili, že šlo o dělníky, Francouze a další národy Evropy, ne o Židy z blízkého Terezína. Pracovníci byli vedeni v soupisech koncentračního tábora Flossenbürg, komando Richard! Spálit je nebylo možné. Krematorium Litoměřice mělo kapacitu maximálně 30 osob denně. Záhad je více. Navíc do továrny v podzemí vedly z Labe roury vodovodu o průměru 80 cm, stejnými byla v tu dobu vodou zásobována milionová Praha! Do dubna 1944 mělo komando Richard 20 vězňů, v květnu (!) 1944 dorazilo asi 30 vězňů SS a v továrně pak pracovalo skutečně 4000 vězňů z koncentračního tábora Lobositz II s kapacitou 7000 vězňů. Na 36 km délky podzemních prostor, kde výrobní haly měly k 31. 3. 1945 celkem 60 000 metrů čtverečních, tj. 6 km délky při 10 metrech šířky...

Zásadní záhadou je elektrárna a kotelna. V podstatě „nic“, jak vyplývá z účetních knih. Továrna měla „zvláštní“ zdroj elektrické energie. Vše předběhlo svou dobu. Mimozemšťané, ET, a jejich otroci v podzemních továrnách? V koalici s Němci? A ještě maličko záhad: šéf SS Ing. Volk, vedoucí projektu Richard, končí 1. 5. 1945 a už 9. 5. 1945 s důstojníky Stalinovy Rudé armády si vyzvedává kufr dokumentace a odjíždí do SSSR! SSSR pak rabuje zařízení továren. Známe jméno majora Šeldžučenko, který 9. 5. 1945 převzal objekt Richard za SSSR. I z Richardu si Stalin určitě odvezl jaderné technologie a mohl se už 2. 7. 1945 a zejména po 16. 7. 1945, dni výbuchu první jaderné pumy USA smát? Ehud Barak jistě tuto historii zná. Určitě ví, že „poradci“ Ing. Volka z SS a NKVD, komando „B5 Richard“ nemají rádi božské tajemníky z nebes, stojící za Izraelem, vše ET, mimozemského původu i současného bydlíště. Vratte se k pozorování amatérského astronoma z 25. 5. 2010 do archivu zpráv a přemýšlejte. A čtěte!

5. 6. 2010

MIROSLAV MÜLLER

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

BOHUSLAV HASIŠTEJNSKÝ Z LOBKOVIC (500. výročí úmrtí)

Před půl tisíciletím, dne 11. 11. 1510, zemřel na svém rodovém hradě Hasištejně u Kadaně přední český humanistický básník a prozaik – **Bohuslav HASIŠTEJNSKÝ z Lobkovic**.

Pocházel z významného panského rodu. Narodil se asi roku 1461/2 na Hasištejně jako nejmladší ze čtyř synů Mikuláše II. Hasištejnského z Lobkovic a jeho manželky Žofie ze Žerotína. Dostalo se mu na svou dobu velmi rozsáhlého vzdělání na zahraničních vysokých školách. Studoval na univerzitách v Bologni a ve Ferrare. V roce 1482 získal doktorát církevního práva.

Jako horlivý katolík se krátce po návratu do Čech v r. 1483 stal proboštem vyšehradským. Následovala několikaletá služba v kanceláři českého krále Vladislava II. Jagellonského, kde B. Hasištejnský patřil mezi nejvzdělanější panovníkovy úředníky. Stal se královským sekretářem a měl na starosti královu osobní korespondenci. Při své práci mohl zúročit jak své hluboké vzdělání a dokonalou znalost latiny i dalších jazyků, tak i mimořádný talent básnický. Pro krále Vladislava II. vyřizoval osobní i oficiální korespondenci. Své působení v kanceláři ukončil v roce 1490, kdy Vladislav II. přesunul svůj dvůr do Budína.

Po skončení dráhy královského úředníka B. Hasištejnský podnikl dvouletou cestu (1490-91) po východním Středomoří, během níž procestoval Malou Asii, Palestinu i severní Afriku (Egypt). Po návratu do Čech se měl stát olomouckým biskupem, avšak ke jmenování do tohoto úřadu nakonec nedošlo. V letech 1502-1503 se vrátil do služeb u krále Vladislava II. Jagellonského na jeho dvoře v Praze i v Budíně.

Poté, kdy ztroskotaly pokusy o církevní kariéru, uchýlil se B. Hasištejnský v r. 1503 na svůj hrad Hasištejn, kde žil až do své smrti. Tady založil knihovnu antických a humanistických autorů, která v té době patřila k největším nejen v českých zemích, ale i v celé tehdejší Evropě. Obsahovala okolo 750 svazků rukopisů i knih z období začínajícího knihtisku.

Na rodovém hradě se B. Hasištejnský věnoval i literární činnosti, matematice i vedení soukromé humanistické školy. Udržoval čilou korespondenci se svými významnými současníky-humanisty, k nimž patřili Augustin Olomoucký, Jan Šlehta, Jeroným Balbus či Konrád Cелtes. Ze svého hradu rozesílal přátelům po celé Evropě dopisy, jež patřily k vrcholům tehdejší prózy. Jeho přátelství s Viktorinem Kornelem ze Všehrd (+1520) ukončily rozpory v náboženských a osobních záležitostech.

Konec života prožil B. Hasištejnský v ústraní na hradě Hasištejně. Byl rozčarován poměry jak ve společnosti, tak i v církvi, a komentoval je sřizavým sarkasmem ve svých literárních dílech. Byl posledním příslušníkem svého rodu, který na Hasištejně pobýval. Po

Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic
(Rytina z 18. století)

jeho smrti (+1510) se rodový majetek drobil mezi bratry a synovce, až počátkem 17. století hasištejnská linie tohoto rodu zcela vymizela. V r. 1623 byl hrad Hasištejn již pustý.

Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic patřil k hlavním představitelům našeho humanismu jagellonského období. Jeho literární tvorba je považována za umělecký vrchol starší generace latinsky píšících humanistů v Čechách. Hasištejnský psal pouze latinsky, neboť češtinu považoval za barbarský jazyk. Kultivovanou klasikou latinou tvořilo ódy, elegie, epigramy, veršovaná posláná či satiry. Protože byl finančně zajištěný, mohl si dovolit zastávat mimořádně kritická stanoviska, jimiž se netajil. Vedle básní oslavných psal i verše kritické, Varoval v nich například před přílišnou mírností, ústupností a nedůsledností svého někdejšího „zaměstnavatele“ – krále Vladislava II. Jagellonského, Poukazoval rovněž na důležitost vzdělání, morálky a výchovy.

Reakcí na soudobé politické problémy byla jeho *Ad sanctum Venceslaum satira* (Satira k sv. Václavu, 1489), v níž rozebírá vady svých současníků. Ve své *Carmen heroicum ad imperatorem*... (1509) vyzývá evropské křesťanské panovníky do boje proti Turkům. V Žalobě k sv. Václavu na mravy Čechů (1493) vytýká šlechtě její způsob života. Neméně zajímavé jsou jeho filozofické traktáty, např. *De miseria humana* (O lidské bídě, 1495), *De avaritia* (O lakomosti, 1499) nebo *De felicitate* (O štěstí). Z rozsáhlé korespondence stojí za pozornost Hasištejnské *List Petru z Rožmberka* (1499), v němž se zrcadlí autorovo konzervativní vlastenectví a jeho politické přesvědčení.

12. 12. 2010

PhDr. ROSTISLAV JANOŠIK

Z dějin českého divadla

Druhou nejúspěšnější divadelní hrou **Vítězslava HÁLK**a (1835-1874) byla historická tragédie o 5 jednáních – *Záviš z Falkenštejna*. Od své premiéry až do konce existence Prozatímního divadla se provozovala celkem devětkrát. Jen o dvě reprízy více měla Hálkova dramatická prvotina „Carevíc Alexej“.

Také toto nové Hálkovo drama ze starších českých dějin, psané ve verších, se snažilo přiblížit autorovým velkým literárním vzorům, zejména W. Shakespeareovi. Básnický text obsahoval dlouhé dialogy a monology hlavních postav, oplýval četnými metaforami a přirovnáními a jeho archaizující jazyk má časté odkazy na český národ. V období těsně po pádu Bachova absolutismu a na počátku zápasu o emancipaci českého národa byly tyto autorovy narážky přijímány s povděkem i s nadšením.

Falkenštejnský námět byl v českém dramatu i próze zpracován několikrát. Hálkovu ztvárnění předcházeli již dramatický pokus K. S. Macháčka „Záviš Vitkovec, pán z Růže“, jehož premiéra se uskutečnila dne 8. 11. 1846 ve Stavovském divadle. Tragický příběh českého šlechtice, kterého již současníci obviňovali z toho, že se chce stát králem, zpracoval V. Hálek poněkud v rozporu s tím, co o něm víme z písemných pramenů: jeho Záviš není popraven pod hradem Hluboká zaostřeným prknem, nýbrž spáchá sebevraždu. Děj pětiaktové historické tragédie, situované do období let 1278-1290, je následující:

Rupert, posel Záviše z Falkenštejna, se v srpnu 1278 na Moravském poli setkává s Milotou z Dědic. Podává si mu ho přesvědčit o tom, aby se zradou pomstil Přemyslu Otakaru II. za smrt svého bratra i za pobyt ve vězení. Před osudnou bitvou s německým císařem Rudolfem Habsburským se Přemysl svěří shromážděným českým pánům s tím, že ho nepřátelská strana varuje před zradou ve vlastních řadách. Protože má podezření na Milotu z Dědic, žádá její, aby mu přísahal věrnost. Milota přísahá ve skutečnosti již podruhé: nejprve Rupertovi a poté i králi. Presto

V. HÁLEK: ZÁVIŠ Z FALKENŠTEJNA

(150. výročí premiéry)

je odhodlán krále Přemysla Otakara II. zradit. Mezitím na královském hradě na Vyšehradě královna Kunhuta v obavách čeká, jaký bude výsledek bitvy na Moravském poli (26. 8. 1278). Její hlavní útlachou je fakt, že na bojišti je spolu s králem i Záviš z Falkenštejna, jehož kouzlu osobnosti Kunhuta zcela podlehla. Proto není ani příliš překvapena, když se Záviš náhle objeví na hradě, třebaže měl bojovat po boku krále. Tvrdí, že nemohl vyčkat konce bitvy, protože toužil po setkání s královnou. Po vzájemném vyznání lásky Záviše i Kunhuty přináší posel zprávu o tom, že král Přemysl v boji zahynul. Kunhuta se počátku raduje z manželovy smrti, avšak na Závišovu radu začne předstírat smutek. Touhu provdat se okamžitě za Záviše musí Kunhuta na čas potlačit. Intrikán Rupert, který má za úkol zjišťovat pro Záviše, jaká je nálada mezi lidem, povzbuzuje svého pána, aby využil situace a postavil se do čela státu. Závišovi se podaří nad rakví Přemysla Otakara II. přesvědčit české pány, že mu nejde o nic jiného než o budoucnost země, kterou spojuje s osobou sedmiletého králevice Václava. Zatímco probíhá smuteční obřad, domlouvá se Záviš s Kunhutou na tajném sňatku v témže chrámu, kde je pohřben král Přemysl. Záviš ve své troufalosti vyzývá v úsilí o dosažení královské koruny na soubor samotný osud. – Rupert se snaží získat na Závišovu stranu lid. Slibuje, že vyžene ze země nenáviděné Branibory a že osvodí uvrženého králevice Václava. Záviš se zatím stává terčem posměchu českých pánů, kteří mu okázale dávají najevo, že vedle královny Kunhuty je pořád jen „panem Závišem“. Proto je rozhodnut dostat se k moci pomocí povodu a úšoku: přiměje Kunhutu, aby dala přednost jemu před synem Václavem – a provdala se za něj. – Lid se konečně dočkal vyhnaní Braniborů i návratu Přemyslova syna Václava II. ze zajetí. V jeho průvodu přijíždí také Záviš z Falkenštejna, pronášející oslavnou řeč, v níž líčí dosaďadní útrapy lidu i jeho sílu. Z Václavova rozhodnu-

tí se Záviš stává nejvyšším hejtmánem českého království. Závišův mocenský vzestup s nelibostí sledují někteří šlechtici, zejména Vítek z Úpy a Ondřej z Říčan. Ti se snaží přesvědčit krále Václava II., aby poslal Záviše do boje proti loupeživým rytířům na Moravu. Jeho nepřítomnost v Čechách pak chtějí využít k oslabení vlivu na krále. Záviš se mezitím setkává v klášterní zahradě se sestrou uherského krále Jitkou, do které se na první pohled zamiluje. Jeho citové vzplanutí je natolik silné, že zcela zapomene na svou manželku – královnu Kunhutu. Rozhodne se jí zbavit, a proto v nestřeženém okamžiku přimíchá do jejího léku jed. Po jeho požití královna v Závišově náručí umírá. Hnán výčitkami svědomí spěchá Záviš v čele vojenské výpravy na Moravu navzdory tomu, že ho král Václav II. združuje a žádá, aby svůj odjezd odložil. – V době Závišovy nepřítomnosti vystoupí čeští páni před králem s obviněním proti nejvyššímu hejtmánovi. Změna poměrů na královském dvoře na sebe nedá proto na sebe dlouho čekat. Když se pak Záviš vrací z úspěšné výpravy, během níž navázal styky s uherským králem, nevíťají ho čeští páni tak jako dříve. Nicméně ani teď ještě Václav II. neztrácí k Závišovi důvěru. Záviš se opět setkává s Rupertem, který mu přináší vzkaz od uherského krále Ladislava IV.: Záviš se může společnou na jeho pomoc v boji za dosažení královské koruny. S tímto odhodláním se sejde také s Jitkou v klášterní zahradě. Záviš se však nepohodně s Rupertem, který mu pohroží zradou. Obavy z ní znásobuje duch královny Kunhuty s dítětem na rukou, který se Závišovi zjeví během jeho setkání s Jitkou. – Záviš ještě naposledy pověří Ruperta úkolem: má odezvat list králi Ladislavovi IV. V něm ho Záviš vyzývá, aby si co nejrychleji pospíšil do Čech. Rupert, jemuž Záviš dává otevřené návěst, že již nebude potřebovat jeho služeb, se rozhodne svého pánaovi pomstít a zradit ho. Zatím se král Václav II. chystá na Závišovu svatbu s Jitkou. Čeští páni i Rupert přesvědčují krále o tom,

že ho Záviš chce na svatbě zabít, aby se mohl stát českým králem. Rupert získá od krále pověření zatkout Záviše a přinutit ho, aby odezdal korunovační klenoty. Na hradě Hluboká je všechno připraveno ke svaatební hostině, na níž je očekáván i král Václav II. Do číse určené pro krále vleje Záviš připravený jed. Místo krále však na Hlubokou přijíždějí čeští páni a Rupert, aby Záviše zatkli. Záviš ze strachu z potupné popravý zaostřeným prknem raději vypije číši s jadem, která byla původně připravena pro krále. Nový Falkenštejnův politický spojenec, uherský král Ladislav IV., přijíždí na Hlubokou v okamžiku, kdy Záviš umírá.

Hálkova tragédie z českých dějin *Záviš z Falkenštejna* byla v soutěži o nejlepší drama ze slovanských dějin, kterou vypsal pražský měšťan Ferdinand Fingerhut, bratr Vojtěcha Náprstka, oceněna prvním akusem. Její premiéra se uskutečnila dne 8. 12. 1860 ve Stavovském divadle v Praze, jen týden od uvedení dramatu J. Svátka „Orlice a kříž“, jež se rovněž ucházelo o čelné umístění ve zmíněné soutěži. První provedení Hálkova „Záviše“ se setkalo s úspěchem téměř nevidaným. (*Národní listy*, 10. 10. 1874, č. 277, str. 2)

Podle bezprostředního dojmu J. Nerudy si V. Hálek své postavení v dramatu nejen upevnil, ale „repertoiru českému podal dílo ceny trvalé“. Neruda o představení dále napsal: „Zmínujeme se však s radostí hned o výsledku tak čestném, jakého za posledního desetiletí nikým nedosaženo. Potlesku bylo až přehojně; platit hercům, spisovatel i textu misty k paralelám časovým vyzývajícímu. Při slovech „a naše panstvo rose skládá v klin, a naše panstvo více nezná činu“ strhl se potlesk tak hřmotný a dlouho trvající, jaký jen tenkrát slyšíme, když čarovnou formulí dotkně se citů všech a probudíš a rozjariš myšlenky všeobecné vyskytly i nedostatkly. Nový to důkaz, že by národ zajisté uvítal šlechtu postavivší se v čelo ruchu národního“. (*Čas*, roč. I, 9. 12. 1860, str. 1)

V podobném duchu se o premiéře Hálkova dramatu vyjádřili i oficiální Pražské noviny. Dle nich tragédie nezklamala naděje obecnstva a podala

důkaz o velkém pokroku, který autor učinil od napsání svého „Alexeje“. Hálkovu „Závišovi“ je nutno dát přednost před starším zpracováním Macháčkovým. List o premiéře napsal: „Vítáme v Záviši trvalé obohacení českého repertoiru, v spisovateli jeho ale nejinadanejšího nyní básníka dramatického, od něhož očekávat můžeme díla velika.“ O tom, že tato slova chválý vyjadřovala autentické dobové nadšení z nového českého dramatu, svědčí i způsob, jakým obecnstvo dávalo najevo své sympatie mladému autorovi: Hálek byl nejen několikrát volán, nýbrž mu byly házeny i věnce. (*Pražské noviny*, 11. 12. 1850, č. 293, str. 3) K tomu jen dodejme, že takovýto poct se dostávalo jen básníkům dramatického, od hercům jak v roce 1850, tak i v letech následujících.

Představitelé hlavních rolí, K. Šímanovský (Záviš) a F. Kolář (Rupert), podle Nerudova hodnocení vynikali důmyslnou hrou a pilností. Také F. F. Šamberk (Václav) podal svou roli důstojně a A. Kolárová hrála Kunhutu tak pěkně, že byla odměněna častým potleskem. (*Čas*, roč. I, 11. 12. 1860, č. 61, str. 3) V představení se nicméně vyskytly i nedostatky. Tak například J. J. Kolář představil Přemysla Otakara II. nikoli jako hrđinského krále, nýbrž jako neschle prosícího člověka. Šímanovskému se zase nepodařila scéna v klášterní zahradě a zcela špatný prý byl herecký výkon E. Peškové v roli Jitky. (*Pražské noviny*, 12. 12. 1860, č. 294, str. 2-3)

Nečekaný ohlas premiéry druhé Hálkovy historické tragédie způsobilo, že již v květnu 1861 byl „Záviš z Falkenštejna“ vydán tiskem jako první díl Biblioteky dramát z dějin slovanských. Tento vydavatelský počín firmy Synové B. Haase byl však první a zároveň poslední, neboť další svazky již nevyšly. Předpokládalo se, že literární úspěch „Záviše“ daleko předčí výsledek divadelního provozování (*Národní listy*, roč. I, 31. 5. 1861, str. 3) a soudilo se, že tato díla „o výtečné dramatické žile našeho mladého spisovatele svědčí“. (*Lada*, roč. I, 24. 6. 1861, č. 6, str. 46)

Podruhé měla být Hálkova tragédie uvedena v Novoměstském divadle dne 27. 10. 1861 (*Národní listy*, roč. I, 27. 10. 1861, č. 295, str. 3),

(Pokračování na str. 8)

Podivná elita

Česká televize v poslední době pořádá diskuse o naší poválečné historii. Do těchto diskusí si ovšem zve jen pečlivě vybrané diskutéry, u nichž je záruka, že z obrazovky jen znovu potvrdí, že mediální hodnocení veškerých poválečných událostí a pučů je jediné správné a nelze je měnit.

Tak se v České televizi v průběhu dvaceti let ustálil i výklad komunistického puče 1948. Tento výklad praví, že komunistickou budoucnost jsme si jako národ zvolili zcela dobrovolně, neřku-li s nadšením. O tom prý svědčí výsledky svobodných voleb 1946. Proti komunismu tehdy byli jen tzv. kuláci, fabrikanti, funkcionáři „reakčních“ stran a pár tisíc vězňů uvřených na dvacet let do koncentráků nápravně-výchovně-sovětského typu. My ostatní jsme byli Sovětským svazem, jeho armádami a GPU či NKVD přímo nadšeni.

Jiný výklad komunistického puče se v českých sdělovacích prostředcích nevyskytuje, pravděpodobně není povolen. Proč na Slovensku zvítězil komunismus, když ve svobodných volbách 1946 dostala antikomunistická Demokratická strana 62 % hlasů, bývalí komunističtí propagandisté a ideologové v České televizi zatím nevysvětlili. Právě tak nevysvětlili, proč stejné dobrovolným způsobem byl vyhlášen komunismus v Polsku, když i sám soudruh generalissimus Džugašvili-Koba-Stalin prohlásil, že socialistismus sluší Polákům jako zající sedlo. Přesto GPU v r. 1945 v Lublinu nejmenovala polskou vládu z agentů Moskvy a Rusa Rokossovského prohlásila ministrem obrany.

Stejnou cestou dobrovolnosti a „legitimity“ se dostala k moci komunistická klika v Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku a tak dále, včetně nešťastných „národů Sovětského svazu“ Litvy, Lotyšska a Estonska. Vše se konalo na sovětských bodáčích.

K diskusi ke 40. výročí vyhlášení tzv. normalizace si Česká televize pozvala bývalého exponenta Občanského fóra, který byl v roce 1970 nespravedlivě vyloučen z KSČ. Tento bývalý exponent nejvlivnějšího listopadového mocenského uskupení (OF), jež po roce 1990 začalo prudce ztrácet na popularitě i volební podporu, v této diskusi už asi postě v České televizi zopakoval, že po stranických prověrkách v letech 1970/71 muselo stranu opustit několik set tisíc členů, z toho i řada významných osobností, čímž prý československá společnost přišla o svou politickou, ekonomickou a kulturní elitu.

Pravda je opět jinde a tentokrát ani není někde uprostřed. Pravda je taková, že o své elity přišlo Československo v roce 1948 po komunisticko-sovětském puči, na němž se komunistická elita aktivně podílela a následných dvacet let své zrady cynicky profitovala. Komunistické politické, ekonomické a kulturní elitě dvacet let, tj. od roku 1948 až do roku 1968, nevadily justiční vraždy v 50. letech; právě tak jí nevadily ani koncentráky sovětského typu, gulagy pro socialistické otroky. Dvacet let těmto elitám nevadilo bezpráví a šikanování všech občanů Československa, nevadila jim vláda udavačů, velezrádců a slouhů cizích mocipánů. Naopak: tato elita dvacet let, od roku 1948 do roku 1968, pilně sepsovala tzv. kadrové posudky na své spoluobčany, v nichž je denuncovala, aniž si připouštěla, že tady jde o udavačství nejodpornějšího druhu, a záměrně tím v zemi šířila atmosféru věčného strachu a podezírání.

Nic z toho této politické, ekonomické a kulturní elitě nevadilo a ochotně ze všech míst odstraňovala lidi nadané, pracovitě

a zejména každého, kdo se jevil jako člověk slušný a charakterní. Po dvaceti letech se tato elita rozhodla, že vystrnadí z mocenských postů i vítězné poúnorové strejdy z Gottwaldovy velezrádné smčky, která v roce 1948 bez skrupulí předala ČSR do rukou cizinců z Ruska a z Asie. Tím vrhla československou společnost o tři sta let zpátky, do období habsburské hrůzovlády po vydání Obnoveného zřízení zemského (1627), a český národ připravila nejen o svobodu vyznání, ale o všechny základní lidské svobody.

Cizinci z Ruska a z Asie připravili ve spolupráci se zdejšími kolaboranty-komunisty každého občana o jeho práva. Každý mohl být kdykoliv uvřen bez usvědčujících důkazů o vině do vězení na dlouhá léta. Řada lidí byla bez jakýchkoliv důkazů o vině poslána rovnou na šibenici.

Rudá elita mlčela. Vraždy a do nebe volající bezpráví ji ponechávalo v klidu i ve straně. Zůstávali v KSČ, říkali si „soudruhu“ a zdravili se „Čest práci!“. Jsou sice z té doby známy případy, že v 50. i 60. letech hodně řadových členů vystoupilo z KSČ pod průhlednými záminkami, není však znám jediný případ příslušníka komunistické elity, který by v této době vražd a zběsilého pronásledování pod jakoukoliv záminkou z KSČ vystoupil. Všichni jako by čekali až na rok 1968, kdy – jak doufali – to nebude mít následky.

Jenomže se stalo něco, co nepředpokládali. Jejich drazí sovětští soudruzi sem jedné srpnové noci vtrhli s tanky, stejně jako Němci v březnu 1939, bez ohledu na všechny žvásty o československo-sovětském přátelství na věčné časy.

Najednou nic nebyla pravda. S armádou sem napochodovali i sovětští poradenkové, kteří jejich reformnímu jaru udělali rázný konec. Do sedla posadili jednoho slovenského quislinga, bratislavského advokáta Husáka, který před válkou pravidelně vyasedával v hotelu Carlton se Saňo Machem a hlinkovci, Duřčanským i Tukou, vesměs prominentními fašistickými esy.

Toho si sovětští soudruzi vybrali, aby jim zaručil úspěch „normalizace v ČSSR“.

Srovnáme-li Dr. Hácha a Dr. Husáka, dva „představitelů národa“, který se ocitl v kleštích, pak nám Dr. Emil Hácha vychází jako statečný muž, který po šest let zoufale vzdoroval německým hrdlořežům, kdežto Dr. Gustáv Husák byl jenom poturčenec horší Turka. Odevzdával Moskvě daleko víc, než se po něm požadovalo a jeho hnacím motorem bylo udržet se u svěřené mu moci za každou cenu. Husák je smutný fenomén, srovnatelný jenom s protektorátním quislingem Emanuelem Moravcem.

V roce 1948 předala komunistická Gottwaldova klika veškerou moc v zemi cizincům. Tím se KSČ dopustila velezrady, likvidace čs. demokracie, základních lidských práv a svobod. Prominentní příslušníci KSČ z let 1948-1968 proto nikdy netvořili českou národní elitu. Byli to pouze zrádci. To, že s nimi po roce 1970 jejich soudruzi na příkaz z Moskvy zatočili, je v historii zločineckých vládnoucích gangů jev zcela normální. Od Chicaga se to lišilo jen tím, že se nelikvidovali přímo v garážích, ale v soudních síních.

Český národ tomu s jistým zadostiučiněním přihlížel a v jejich stranické samolikvidaci spatřoval neklamně znamení, že i tahle elita tady jednou neslavně skončí. Nikdo nemohl tušit, že rudá elita si ze své nebetyčné ostudy nechá po listopadu 1989 ušít slušivý, sametový kabát.

VLADIMÍR PRIBSKÝ

V. HÁLEK: ZÁVIŠ Z FALKENŠTEJNA

(Pokračování ze str. 7)

avšak představení bylo odloženo na 1. 11. 1861. (*Národní listy*, roč. I, 1. 11. 1861, č. 300, str. 3) Repriza nebyla zdaleka tak zdařilá jako premiéra. Vina za to padala na hlavy herců, kteří se přý přičinili o to, „aby se obecenstvo ochladilo a je jejich nedostatkem paměti zpatoval z básnického snění“. (*Národní listy*, roč. I, 3. 11. 1861, č. 302, str. 3)

Další reprízy se v Prozatímním divadle konaly dne 5. 10. 1864 a 28. 1. 1867. Za autorova života bylo toto drama v pražských divadlech uvedeno celkem šestkrát, avšak v počtu repríz bylo předstíženo „Carevičem Alexejem“. Přesto se obě historické hry udržely na českém divadelním repertoáru ze všech Hálkových dramát nejdéle. Proslulost Hálkova „Záviše“ byla taková, že ho dokonce v r. 1866 W. Wedrychowski přeložil do polštiny. (*Budívoj*, roč. II, 13. 5. 1866, č. 38, str. 3)

Poslední repríza „Záviše z Falkenštejna“, která se konala dne 23. 5. 1874 v Novoměstském divadle (*Slovan*, roč. VI, 23. 5. 1874, č. 21, str. 225; *Národní listy*, 23. 5. 1874, č. 140, str. 3), a to jen několik týdnů před Hálkovou smrtí, ukázala, že neúspěch tohoto zatím posledního divadelního provedení má své příčiny i v nedostatkách, na něž upozorňovala již soudobá kritika na počátku 60. let 19. století. Na řadu chyb totiž poukázal ihned po premiéře ve svém divadelním referátu J. Neruda.

Podle Nerudova vyjádření Hálek neodstranil vady, které mu byly vytýkány již v jeho prvotině – „Careviči Alexejovi“, ale zopakoval je ve svém novém dramatu. Nedokázal se ještě zbavit zářezů reminiscencí, aby se mohl stát autorem původním. Kompozice jeho díla je důmyslná, děj živý, rychlý a pestrý se rozvíjející. Nejdynamičtější jsou první dva akty, ostatní jednání mají více psychologické hloubky. Povahy jsou z větší části originální, zarážející je však podobnost některých postav z „Alexeje“, například intrikán a ženské role. (*Čas*, roč. I, 11. 12. 1850, č. 61, str. 3) Za hlavní vadu Hálkova „Záviše“ byly považovány především reminiscence na velké dramatické vzory: Shakespeara, Goetha a Schillera; ty jsou patrné zvláště v postavě samotného Záviše. (*Pražské noviny*, 11. 12. 1860, č. 293, str. 3)

Jakkoliv se v té době poukazovalo na to, že Záviš připomíná Shakespeara Richarda III., Hálkův „Záviš z Falkenštejna“ nedosahoval oné síly, jakou vylíčil jeho velký anglický vzor. Přesto některé scény byly velmi působivé a dokázaly udržet pozornost diváků po celou dobu představení. Konečný soud soudobé kritiky byl proto podobný jako u „Careviče Alexeje“: „Záviš z Falkenštejna nevyhoví ovšem požadavkům přísne kritiky, svědčí však při všech vadách o duchu skutečně básnickém.“ (*Obrázky literární. Vítězslav Hálek*, in: *Národ*, roč. I, 29. 7. 1864, č. 190, str. 1)

5. 12. 2010

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

NA TAPETĚ

KDO NÁM TO TU „NADROBIL“?

aneb Když zastupitelská demokracie nefunguje...

Za necelý týden nás čekají Vánoce, ony dlouho vyhlášené svátky klidu a pohody v kruhu rodinném. Zatímco se většina z nás těší na pár dní zaslouženého volna, naše vnitropolitická situace mnoho klidu neslibuje.

Po náhle vypuknuší aféře Drobil na Ministerstvu životního prostředí je pořádně rušno: má se hlasovat o nedůvěře vládě, tisíce nespokojených lékařů dávají výpověď ze zaměstnání, z policie opakovaně unikají důvěrné informace o průběhu vyšetřování. Všechno to jen málo svědčí o stabilitě naší demokracie a ještě méně o existenci právního státu. Spíše o právní džungli a „Divokém východu“. Hrozí nám vládní krize?

Ano, takový je stav naší „demokracie“ na sklonku roku 2010, jednadvacet let od pádu totalitního režimu. V politickém životě se věru občas stávají zvláštní věci. Na jedné straně se z málo pochopitelných důvodů udržuje „velká koalice“ ODS a ČSSD na radnicích velkých měst, jako jakási obrana proti možným politickým změnám a ztrátě koryt a korytek ve správních a dozorčích radách polostátních firem, na straně druhé jsme naopak svědky nejružnějších politických „divadýlek“, která nás mají přesvědčit o nesmiřitelnosti politických programů „tradičních rivalů“ – ODS a ČSSD. Kdo chce, ať tomu věří...

„Válcování“ a hloupost. Tak bychom mohli stručně a výstižně nazvat to, co předvedla v pátek 17. 12. 2010 vládní koalice v případě schvalování návrhu na omezení imunity poslanců a senátorů. Třebaže se nedívám na záznamy z jednání Parlamentu ČR často, tentokrát jsem udělal výjimku. Z internetu jsem se dozvěděl, že Poslaneckou sněmovnou neprošel návrh na omezení imunity, a to vinou ČSSD. Teprve tento odvysílaný záznam mně objasnil, jak to vlastně bylo a kdo soustavně obelhává voliče.

Účelové dezinformace, překrucování faktů, vzájemná napadání a urážky poslanců, agresivita jedněch a nezájem druhých, kteří si listovali v denním tisku nebo si hráli s notebookem, to je každodenní „pracovní“ vizitka těch, které si občané zvolili jako své zástupce v parlamentu. Řekněme rovnou: zvolili si špatně. Pokolikrát už? Kdyby ty lavice zůstaly prázdné, aspoň bychom ušetřili zbytečně vyhozené peníze.

Nikoho proto nemohlo překvapit, že při klíčovém hlasování nebyl přítomen ani předkladatel zmíněného návrhu, totiž premiér P. Načas, ani ministr P. Drobil, jehož aféra do základů otřásla vládní koalicí. Tato schůze Poslanecké sněmovny ukázala ovšem i řadu zajímavých skutečností, které běžný občan nemá šanci zaregistrovat: věčné argumenty některých poslanců ČSSD (J. Tejč, B. Sobotka, L. Zaorálek), ale zejména velmi korektní projev D. Rathy, který na rozdíl od jiných poslanců dokázal kultivovaně mluvit i bez papíru. Na opačném pólu se ovšem ocitl P. Gazdík, jehož potouchlá poznámka na adresu D. Rathy se dá charakterizovat jako potvrzení platnosti lidového přísloví: „Podle sebe soudím tebe.“ V jeho případě to platí doslova.

Z výše uvedeného jednání jsem nabyl přesvědčení o tom, že ČSSD po odchodu J. Paroubka z čela strany se pozvolna mění ve skutečnou, konstruktivní opozici. V případě ODS bych použil přirovnání z meteorologických předpovědí: setrvalý stav. A u TOP 09? Je to stále horší a horší... Kníže buď spí, nebo si čte noviny a P. Gazdík pronáší do mikrofonu hlouposti.

Když tak sleduji další vývoj aféry Drobil a to, jak se její aktéři zaplétají do svých vlastních lží, je mi z té naší zastupitelské „demokracie“ smutno. Ale tak to asi má být, protože naši politici stále ještě nenašli odvahu zavést demokracii přímou. Ta pro ně představuje smrtelné ohrožení: přišli by jak o svou moc, tak i o svá plná korytka.

19. 12. 2010

- RJ -

Od 1. 1. 2011 nás najdete na této webové adrese:

www.i-sn.cz

Sto dní Nečasovy vlády uplynulo ...

(Pokračování ze str. 1)

než člověk změní funkci, změní funkce člověka!“. Nebudou už na tom politickém bojišti tři, s uvažováním kandidátem na prezidenta Schwarzenbergem i čtyři?

Tím nechci říci, že považuji takové ambice a snahy paušálně za negativní. Člověk, který chce jiné věst, by je dokonce měl mít, musí ale umět v nich vytrvat po celou dobu vykonávání funkce. A to se, jak praví můj citát, zpravidla nepodaří. Petr Nečas je už zviklán, u Bohuslava Svobody uvidíme. Zdá se však, že jeho touha být vždy nejvyšší, jej také zradí. Ostatně i Jan Fischer tvrdil, že se chce vrátit na své původní místo, a jak to dopadlo? Když uvažíme, co se klube i z některých ministrů, máme se na co těšit. Všichni vespolek si pochvalují, jaká je u nás demokracie, ale na lid, který by měl nejvíce do vlády zasahovat, se nikdo neohlíží. Dokonce ani ne občas na

zákony. Ba ani ne na hromadné projevy nespokojenosti a demonstrace. V celé naší politice, tak „sametové“ k velice bohatým, chybí důsledná kontrola přímo občany. NKÚ na to nestačí, ten by tu kontrolu sám leďaskde potřeboval. I komunisté měli svůj Výbor lidové kontroly, který mnohé z nich držel na uzdě. My máme jen masmédiu, ochotná občany něčím obalamutit.

Tak komu ta vláda ve skutečnosti slouží? Bratrstvu moci a ziskuchtivé krve, nebo dokonce těm mimozemským pánům Země, které dosud prokazatelně nikdo neviděl, ale mnozí se na ně odvolávají? Jsou to uzurpátoři, chtějící naši Zemi pro sebe, nebo „Blaničtí rytíři“, kteří nám mají přijít na pomoc, až bude Zemi nejhůře? Zdá se, že taková doba nouze nastává, ale „Blaničtí rytíři“ nikde...

3. 2. 2010

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

Nečas nejen v počasí...

Omlouvám se za tu slovní hříčku, ale ta shoda je svádějící. Petr Nečas jistě není člověk hloupý, jen je přehnaně ambiciózní a možná trochu neuvážlivý. Prokázal to nejen před lety, když byl zvolen ministrem vnitra výrokem, „že se v této funkci udělá, nebo oddělá“. Nevím, jak to zhodnotil poté, co se po několika hodinách této funkce vzdal, ale po abdikaci Mirka Topolánka opět přišel s prohlášením, „že je připraven vykonávat funkci premiéra“, aniž by věděl, bude-li tím pověřen. Není to asi člověk zistný, dokonce byl mezi svými nazýván „pan Čistý“, přesto jedním z jeho přání bylo zajistit hmotné zabezpečení bývalých předsedů vlády. Obávám se, že si poněkud naivně představoval výkon funkce předsedy vlády s tak poněkud mafiánským ansámblem, jaký má k dispozici, jako „Hurvínek válku“. Nepochybuji o tom, že jeho úmysly byly převážně dobré. Ani ministerský předseda však nedokáže rukama zkrotit stohlavou saň, zejména když své nejbližší okolí poněkud protežuje.

Možná že měl k tomu nějaký nevěřejný příslib silné podpory, protože byl poněkud netradičně jako předseda nezvězivší strany, ač jistě s velkým koalčním potenciálem, pověřen funkcí premiéra a složením vlády. Na zkrocení tak rozbouřených politických vod však dobré slovo nestačí. A k vymýcení vžitě korupční rakoviny už teprve ne. Proto tato kritika. Měl si včas uvědomit, že jeho charisma není takové, aby jeho dobrý úmysl působil na lidi jako třeba Werichova píseň „Ten dělá to a ten za tohle“ ve filmu Císařův pekař. Za léta obnoveného turbokapitalismu slyší lidé více na cinkání zlatáků než na dobré úmysly. Nejsou ochotni čekat několik let na úspěch, chtějí jej hned. Mají-li se rozhodnout mezi poctivým chudákem a bohatým uzurpátorem, zvolí toho, kdo se umí lépe dostat k bohatství. I na jejich úkor. Taková je dnes doba a je nutné s tím počítat.

Doba je pro optimální a rozumné využití podmínek, poskytovaných přírodou a stupněm technického pokroku, velice nepřiznivá. Ne že by ty možnosti byly špatné, ale tou rvavostí turbokapitalismu byli lidé vychováni k vzájemné bezohlednosti a necitlivosti k přírodě a k sobě samým. To je bohužel generační záležitost. Konzumní způsob života, nestarající se o budoucnost pro své potomky, je sebevražedný. Výprodej základního majetku národa do rukou dravých jedinců se připravujeme na „bezdomovectví“ ve vlastním státě. Národ chudne. Pes, když se vzdává, si lehne na záda a vystaví sokovi nejcitlivější partii svého těla s velkou jistotou, že toho sok nezneužije. U lidí taková jistota etičnosti v majetkových poměrech bohužel chybí. Spíše se uplatňují pravidla lovecké smčky – uhnat oběť a roztrhat. Takové prostředí jsme svou netečností dovolili vytvořit a teď neseme následky. Nejen u nás, ale prakticky na celém světě. O to je to horší.

Demokracie, jako vláda lidu, jak zní původní význam názvu, umírá na úbytě. Lid, který by měl vládnout, má jen možnost zvolit si ve volbách to nejmenší zlo z nabídnutého a ještě bez záruky manipulace v průběhu volby. Občan má možnost vybrat si jen z předložené nabídky stranickými sekretariáty a jejich sponzory. Těmi jsou však většinou „dinosauri“, jejichž obličje a plané sliby najdete před volbami a často i po nich na všech sloupech a veřejných prostorech, včetně laviček na ulicích i v lesích. Slibují vymýcení všeho nedobrého, co se dosud dělá a co budou záhy po zvolení dělat také sami. Po volbách se bez ohledu na voliče a své sliby poperou o volené posty, jako na pražském magistrátu. Vítězí ti s nejostřejšími lokty a nejvlivnějšími sponzory, což jsou obvykle lidé titíž, nebo se stejnými názory. Ti pak uplatňují stejné mafiánské zvyky, jako jejich předchůdci. Chyba není ani tak ve voličích, ale v manipulaci s jejich názory tak, aby podpořili své tyranu. A občan jako člověk je k takové manipulaci stádního chování náchylný. Je bohužel úplatný jako pes pamlskem nebo pohlazením.

To je ta naše bída. Ten nečas v politice.

23. 11. 2010

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: Ing. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 100 00 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 • FAX: 274 815 072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 20. 12. 2010 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Motto:

ZA KARLEM KRAMÁŘEM

Čas plyne a mrak z mrakem se valí...
Vzduch lety houstne v stínech oblohy.
Kdo včera velkým zdál se, dnes je malý,
kdo dmul se pychou, dnes je ubohý.

Čas plyne a v něm umlkají hlasy
proroků falešných a hráčů nepravých.
Jen staré pravdy zvon zní zvukem věčné krásy
do zimomř

Jen staré pravdy zvon! ... Čest národa a vlasti!
A láska bratrská v jednotě národní.
Před nimi nepřítel se mů

... Ah, jak to dneska zní!
Hlas jeho srdcem jde a v duších všech se chví.
Mluví jím také ti, kteří
Ale proč pozdě tak přišlo to vítězství?

RUDOLF MEDEK, 1. MÁJE 1938

Seminář CEPU, konaný dne 16. listopadu 2010 a věnovaný 150. narozeninám významného politika a státníka JUDr. Karla Kramáře, nenaplnil mé očekávání. Na první pohled reprezentativní přehled panelistů budil dojem, ústojného nástupce Františka Palackého a Františka Ladislava Riegra na pozici „vůdce národa“ bude objektivně a komplexně zhodnoceno a představeno. Kramářova vůdčí role je neoddiskutovatelná, minimálně v období do konce I. světové války. Přesto všechno je současná historiografie ve vleku mainstreamového masarykovsko-benešovského diskurzu, který je ke Kramářovi přinejmenším nespravedlivý a nedoceňující.

Kramář bývá líčen jako neúspěšný politik, romantické i podnikání

ká role se omezuje jen na jakousi posvátnou monstranci. Objektivní obraz Karla Kramáře se naproti

JUDr. Karel Kramář: Obraz na půli cesty

lepku kramářovce, ač jím objektivně
ný a nestranný obraz také nalézáme v díle zesnulého historického znalce všech
čelních představitelů Československé národní demokracie Dr. Josefa Tomeše.

Pokud bych měl př ří Kramářů
struč ěco významného pozapomněl, vezmu k ruce „Osnovu př ě a významu Dr. Karla Kramáře“. Tento 40 stran čítající spisek vydal Výbor pro oslavy Dra Kramáře v Praze roku 1930 pro organizace národně demokratické a řečníky. Celý popis začíná líčením doby a prostředí formujícím osobnost Dr. Kramáře, př první publikované dílo („*Das Papiergeld in Österreich seit 1848*“, vydáno roku 1886 v Lipsku), první návštěva Ruska, spojená setkáním s Tolstým, přerod politického myšlení v Čechách a s tím spojený vznik realistického hnutí a zapojení Karla Kramáře v něj. Dne 2. března 1891 se Dr. Kramář stává poslancem za svůj rodný kraj a zapojuje se do pozitivní politiky. Následuje zásadní Kramářův politický spisek „*České státní právo*“ (vydáno v r. 1896 a 1914), vrcholí Kramářova politická aktivita a Kramář se stává 6. ledna 1897 druhým místopředsedou sněmovny a v říjnu

mář se zasazuje o vznik Moderní galerie v Praze, bojuje za všeobecné, rovné, přímé volební právo (a to k úhoně své vlastní strany!), roku 1905 vydává „*Poznámky k české politice*“, píše články otištěné ve francouzských a anglických revuích, v zahraničních delegacích bojuje proti „Trojspolku“, dává vzniknout politickému směru zvanému novoslovanství, organizuje Slovanský sjezd v Praze r. 1908. Kramářovy „*Dějiny české politiky nové doby*“ (vydané v roce 1910 v Tobolkově sborníku „*Česká politika*“) uzavírají kapitolu velkého vnitřního zápasu o bytí našeho národa uvnitř Rakousko-Uherska. V souvislosti s Balkánskou válkou se Kramář obával předčasného vypuknutí světové války v souvislosti s nepřipraveností Ruska.

článek Dr. Kramáře v *Národních listech* ze dne 4. srpna 1914, kde se píše: „*Státy evropské klásti budou poslední účty ze své politiky. A tolik si čení hrůzné války mapu Evropy nepo*

... ě, bez bázně a strachu hledět budoucnosti vstříc. O budoucnost svého národa se nebojíme.“ Článek vyjadřuje smýšlení českého národa opouštějící Rakousko-Uhersko. Následně Kramář přichází s plánem federace slovanských států. Dne 20. května 1915 dochází k zatčení Dr. Kramáře dle rozkazu „Zatknout, přísně vyšetřit, potrestat“, probíhá Kramářův proces před vojenským soudem ve Vídni, Dr. Kramář a jeho druhové jsou odsouzeni k trestu smrti provazem. Význam a vliv odsouzení Dr. Kramáře se projevuje nejen doma, ale i za hranicemi, 2. července 1917 jsou odsouzení amnestováni, 15. října 1917 krátká třířádková lokálka Národních listů oznař se toho večera vrátí po půl 7. hod. do Prahy. Př

tiška Josefa se toho dne shrotilisichlavě zástupy. Na nadšené uvítání reagoval Kramář stručným programovým vyhlášením: „*Ale jedno*

... ě
by. Máme na to dobré právo, kterého se nemů
ti, ať se děje co děje.“ Ně

tický dochází ke koncentraci všech národních sil v boji za osvobození, následkem ě řem v čele.
Dne 16. května 1918 Kramář v Praze zahajuje velké divadelní slavnosti. Dne 20. července stojí v čele Národního výboru a 25. ř ě
se setkávají s předními představiteli zahraniční odbojové akce. Proběhl slavný převrat 28. října 1918. Dne 14. listopadu 1918 revoluč ění jednomyslně volí Kramáře prvním ministerským předsedou a on v této význačné funkci prohlašuje habsbursko-lotrinskou dynastii za sesazenou a Pragmatickou sankci z roku 1713 za neplatnou. Dr. Kramář prohlašuje T. G. Masaryka prezidentem republiky. Provádí slouč ěhem porad v letech 1917 a 1918 rázně vyjadřuje slovy: „*Nyní máme př*

Dne 8. ledna 1919 dochází k atentátu na Kramáře vy ě. Atentátníkem

je 19letý socialista Šťastný. Výstřel z browningové pistole však šťastně uvisl v náprsni tobolce. Zajímavé je, jak tento hanebný čin okomentoval ve své parlamentní řeči, pronesené 21. ledna 1919 sociální demokrat R. Bechyně: „*Do srdce prazvláštního milionáře namířena byla rána, do srdce milionáře, který své miliony vhořl větrům na pospas, zatím co jiní, mnozí jiní, nebyli ochotni obětovat ani sešlapané podpatky své obuvi, do srdce milionáře, který opustil svů* ě tím co mnozí jiní nebyli ochotni pustiti předsíně salonů
Dr. Kramář nezradil, dr. Kramář stál, kdy bylo výhodnější klečeti a kdy tak mnozí jiní skutečně klečeli. Dr. Kramáře neopusti ědnictví je zapotřebí k svobodě národů ěti jednotlivců platí se ě.“

ř na mírovou konferenci v Pař ěle československé delegace. Na konferenci probíhá zápas o hranice Československa, zejména o Těšínsko. Svou práci v dopravní a hospodářské koř základy k zapojení našeho hospodářství do sféry hospodářství evropského. Stranou Kramářova zájmu nestála v Pař ětika. Dr. Kramář nikdy nemyslel v obzoru, který by byl určen hranicemi Čech. řed válkou mluvil o boji Germánstva a Slovanstva. Do vlasti se Kramář vrátí ění přednesl referát o práci na ěnikip

novi. Po svém návratu se chápe vedení národní demokracie a dává se do práce na výstavbě státu. Usiluje o uhájení jeho národního rázu a práv národa československého ve státě. Vstupuje aktivně do bojů o novou československou Ústavu, za práva našeho jazyka a proti vázaným kandidátním listinám. Účasten je i dalšího boje o Těšínsko a Javorinu, stojí v čele úsporné komise a prosazuje zavedení akordů ě řil miliony. Po tragickém skonu Dr. Rašína účastní se Dr. Kramář aktivní politiky v tehdejší „pětce“ (šlo o mozek tehdejší všennárodní koalice)a později „osmičce“. V době Marmaggiho aféry se zasazuje, aby spolu s Husem se slavil jako státní svátek zároveň sv. Cyril a Metoděj. Jedná s luďáky o otázkách veřejné správy. Po rozpadu všennárodní koalice bránil Kramář ě vstupu Němců do vlády. Obával se odklonu luďáků od státotvorné politiky směrem k nerozumné ces-

tě přemrštěné opozice. Právě Kramářovou zásluhou vyslali luďáci svého zástupce do vlády občanské koalice. Dostalo-li se mu někdy nevědka, z jeho úst nebylo slyšet nářků, ě. Ač politik tělem i duší, ě tice zbraní nemravných. Jeho státnická velikost se projevila nesčíslněkrát, kdy, nedbaje úzkých zájmů ě jen a jen za blahem československého lidu a zájmem národa.

MÍSTO ZÁVĚRU SI DOVOLÍM PŘIPOJIT NĚKOLIK CITÁTŮ KARLA KRAMÁŘE K NĚKTERÝM OTÁZKÁM:

O nacionalismu

„*Naši hrdostí je bezpříkladné vlastenectví našeho malého, všemi mocnými opuštěného národa a dokonce opovr*

... ě ěti z bídy, v které toneme“
„*V opravdovém nacionalismu, ve vědomí národní solidarity, je tolik upřímného citění a tolik upřímného demokraci*

... ěti
co chce republiku mítí silnou, zdravou, demokraticky svobodnou a sociálně spravedlivou.“

„*Boj proti všemu, co úplně zkrlesilo českou politickou tradici a uč*

... ě
ně ě zaváty všechny stopy starého českého vlastenectví, je, jak jsme zkusili, ě
ván, máme-li se ubrániti všemu, co nás tak osudově ohrořády boje za lepší budoucnost našeho náro

... ěti naši

hrdostí a nadě ěř
Na konec přece jen zvítě

O slovanství

„*My staří přinesli jsme vám svobodu a samostatnost a nyní na vás jest, aby stát ě si čestné místo mezi národy a byl i v budoucnu předbojovníkem veliké myšlenky, sjednocení Slovanstva.*“

O přípravách k obraně státu

„*Čím silnější budeme, tím méně se musíme bát budoucnosti.*“

„*‘Pravda vítězí’ je dozajista krásné heslo, ale platí, myslím, jako víra o útěcha jen tehdy, nezapomene-li národ a stát to druhé: ‘Zájem státní bezpečnosti musí jít přede vším’. Aby touto pravdou bylo prodchnuto nejen naše voj*

... ě
k obraně vlasti způsobili a povolání, a zejména také naše zákonodárné sbory, to je nejvšelejším přáním pro Nový ěnější záruky pro mír, kterého si všichni

tak upřímně př
„*Jen dej Bůh, aby veliká chvíle, kdy se bude rozhodovati o věcech českých, nenašla národ náš v rozkladu a rozervanosti*

... ěřive,
jednou konečně také mohlo rozhodnouti

... ě
sebevědomými, oduševnělými jednou myšlenkou se počítá řed toho, aby osud

... ě
přece jednou mohl usmátí se na náš ě ě

BC. JAN KOPAL

Osnova př ě a významu Dr. Karla Kramáře, Výbor pro oslavy Dra Karla Kramáře, Praha 1930
První ministerský předseda Č.S.R. Dr. Karel Kramář, Společnost Dr. Karla Kramáře, Praha 1938

Blob z piety?

Někteří architekti jsou více původní tvůrci nebo více obkreslovači. Tvůrce na zadání investora nejdříve promyšlí účel a okolnosti požadované stavby. Zda v daném prostoru bude lidem sloužit k bydlení, ke shromažďování, k výrobě apod. Účel mu vymezí velikost místnosti, sálů, potřebu denního světla atd. Také, má-li budova svůj účel vyjadřovat nebo skrývat, má být jednoduchá nebo zdobná. Může se přitom inspirovat pracemi svých předchůdců nebo rostlinami, zvířaty a jinými tvůrty přírody. Pak uváží, jaké nejvhodnější konstrukce a materiály pro stavbu použije. Když tvůrce tyto své úvahy shrne, představí si podobu budovy jako celku v jejím blízkém i vzdáleném okolí. Cestu od účelu k celku jde třeba několikrát tam i zpět, až je s projektem spokojen on a investor stavby.

V míře, v jaké architekti přejímají vzory pro svůj projekt, budí míra originality tvůrců a obkreslovačů. Na rozdíl od tvůrce, obkreslovač začíná od celkové podoby stavby. Pro ni podle svého vkusu vybírá jemu známé tvůrty člověka nebo přírody. Celkovému vzhledu pak podřizuje plnění účelu budovy. To může mít za následek, že bude pozoruhodná sama o sobě, jako výkřik v daném prostoru a svůj účel dokonale nesplní. Na toto by měl investor pamatovat, má-li na její stavbu vynaložit veřejné prostředky. Je to jeho povinnost.

Architekt Jan Kaplický před svou smrtí předložil projekt nové Národní knihovny ve tvaru chobotnice. Obávám se, že nebyly rádně zváženy důvody pro a proti stavbě knihovny v této podobě. Stát a město Praha by neměly podlehnout jejímu halasnému prosazování od milovníků mořské zvířeny nebo přátel pana Kaplického, z nichž někteří dokonce argumentují povinností k uctívým ohledům k zemřelému. Pietu můžeme mít, nemusíme kvůli tomu stavět pomníky (chobotnice a rejnok), které nejsou jednomyslně přijímány ani odborníky. Odvolávat se na pařížské problémy s Eiffelovou věží je urážkou dnešní poučenější veřejnosti.

PHDr. PAVEL MALÝ

(Placená inzerce)

V PRAZE NENÍ BLAZE

Při volbě nové rady pražského Magistrátu rozhodla se část nespokojených s dohodou dvou stran vyjádřit svůj nesouhlas s volbou nové rady a primátora. Samotná skutečnost, že demonstrující vyjádřili svůj nesouhlas, je samozřejmě legitimní až do chvíle, kdy se pokusili neregulérním způsobem tuto volbu znemožnit. Navíc celá demonstrace nese v sobě stopy násilí, což se zcela určitě stát nemělo.

Účast bývalého prezidenta pana Václava Havla zcela jednoznačně hovoří o tom, kdo se této akce zúčastnil. Řečeno slovy tajemníka prezidenta republiky pana Ing. Jakla: šlo o akt nátlaku, který byl vyvolán sdělovacími prostředky. Oč vlastně jde ve skutečnosti? Skupinám vlivu okolo bývalého prezidenta se podařilo konečně vytvořit stabilní a zcela jednoznačně proevropskou stranu, která je zřejmě již dnes stabilizovaná, byť ne ještě zcela politicko-organizačně zakotvená, což připouštějí i její tvůrci. Na rozdíl od někdejší Unie svobody nejde již o formaci na krátké použití. Bylo zcela logické, že po parlamentních volbách měla TOP 09 šanci vyhrát obecní volby v Praze, což ODS svou zcela neobratnou politikou připustila. Protože se perspektivně, zde, ať již s ohledem na věk, eventuálně s případnou prezidentskou kandidaturou, musí počítat s odchodem jejího předsedy a dnešního ministra zahraničí z vedení strany, bylo nutno najít nového muže s čistým štítem, kterým měl být bývalý guvernér České národní banky pan Ing. Tůma.

Způsob, že vejde do politiky v roli pražského primátora, byl velmi dobře vymyšlen, protože pro další působení ve veřejném životě by byl ničím nezatížen. Ona totiž, po pravdě řečeno, současná „Velká pražská radnice“, na tom ekonomicky tak zle není. Z mediálních všech hlásaných a zatím ničím nepodložených „malérů“, se zatím prokázala jen předražená Opencard. Tvrzení bývalého primátora pana MUDr. Béma, ku kterému žádné větší sympatie nechovám, že se mu povedlo oddlužit Prahu, odpovídá v podstatě skutečnosti. Ve srovnatelném měřítku je pak Praha hodnocena jako jedno z neúspěšnějších měst v Evropě. Takže pan Ing. Tůma by měl celkem velmi dobře a v zásadě bezproblémové odrazíště pro onen vstup do vysoké politiky, zvláště pak dostalo-li by se mu očekávané mediální podpory.

Skutečnost, že se pražská organizace ODS ocitla v nezáviděníhodné situaci, má tyto příčiny:

1. V důsledku rozporů uvnitř ODS došlo k faktické izolaci pražské organizace ze strany vedení ODS, která současně postihla i v pořadí tu druhou neúspěšnější, kterou je Středočeský kraj. Tím se vytvořila zcela absurdní situace, že ODS se vládne fakticky z Moravy, kde jsou volební výsledky ODS daleko slabší než v Čechách. Nelze se proto divit, že pražská organizace ODS se začala chovat zcela autonomně, i když ne vždy nejchytřeji.

2. Samolibě účelové prosazení volebního systému do Magistrátu, který sám o sobě je na hranici zákona a zcela určitě není legitimní. Toto opatření fakticky vyloučilo řadu menších stran, což je proti zásadám slušného politického chování. Bohužel tyto praktiky se promítají celou historií této politické strany.

3. Chybná mediální strategie i taktika, ve které ODS nedokázala plně obhájit některé úspěšné aspekty své celopražské politiky.

4. Určité personální konflikty uvnitř pražské organizace ODS.

5. Nejednotnost a rozhádanost celé strany jak v politických otázkách (kapitulantský postoj ve věci Lisabonské smlouvy), tak i v samotných záležitostech personálních, což má dlouhodobější charakter.

6. Postupná ztráta národního charakteru strany.

Nakonec ze všech zel, která nám v Praze hrozila, máme to nejmenší, a to včetně nového primátora, jehož argumentační a vyjadřovací schopnosti nejsou právě nejlepší. Na druhou stranu je nutno říci, že koalice ODS a ČSSD je alespoň čitelná.

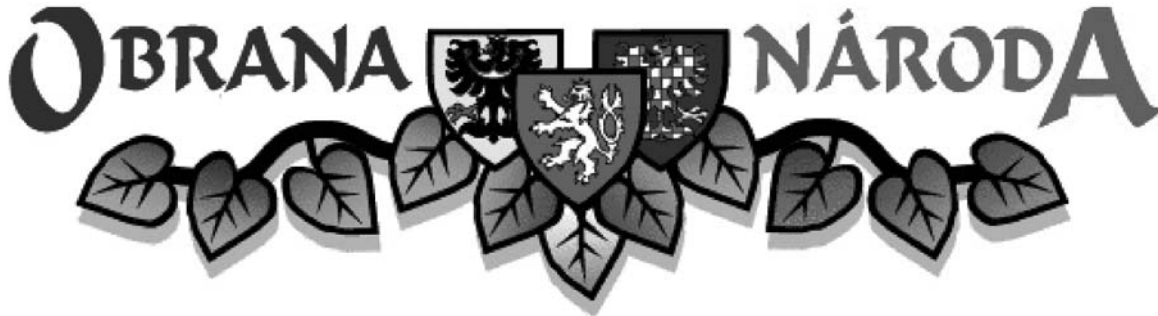
Povídání o kmotech, což je oblíbený slogan sdělovacích prostředků, je totiž nutno dokázat a případně dovést i k soudu. To se zatím nepovedlo ani v případě nejvíce diskutovaného bývalého starosty Prahy 5 pana Ing. Jancíka. Samozřejmě by dnešní vedení našeho hlavního města mělo začít uvažovat trochu střizlivěji. Skutečnost, že máme v Praze 30 000 volných bytů, ukazuje, že v dosavadní politice je přece jen cosi shnilého. Povolování neustále nových a nových staveb (jedna z nejhroznějších je spojena s likvidací parčíku u stanice metra Národní třída), by mělo vést k rozhodnutí, že by se již žádné nezdůvodnitelné stavby, vysloveně soukromého charakteru, neměly v Praze začínat. Spíše by se mělo začít uvažovat na opravě a rekonstrukci těch již postavených. Praha by se již neměla rozšiřovat. Hrozí potom, že přestane být ekonomicky efektivní a stane se pozvolna parazitním nádozem v České republice. Postupně totiž začne být ztrátová. A to, v dnešní přespřísli rozjitřené době, k ničemu nepovede. Nevěřím tomu, že někdo ze současných mocných bude v tomto směru něco konat. Dle mého soudu je jen jedna cesta. Tou je změna politického klimatu. Až si obyvatelé Prahy uvědomí, že jejich město bylo zástítnou národního obrození, které vznikalo na venkově, tak se snad vrátí k době, kdy ve volbách zde vítězily národně orientované strany. Lhostejno dnes, zda šlo o Národní demokracii nebo Národní socialisty. Tehdy se naše matička nemusila bát o profily osobností. Jednou z nich byl JUDr. Karel Baxa (1865-1937), vynikající pražský národně socialistický primátor a skvělý člověk! A kdyby se dnes někdo chtěl poklonit jeho památce, pak urna s jeho ostatky je umístěna ve vchodu do Malé obřadní síně krematoria ve Strašnicích na pravé straně.

2. 12. 2010

MGR. JAN SKÁČEL

OBRANA NÁRODA, o. s.

Červenobílí – Vlastenecké studentské hnutí

„Povstali jsme a ze špinavé země pozvedli zaprášený prapor český. Pod tímto praporem vlastenectví se nyní spojujeme k obraně tradičních hodnot.“

Červenobílí hnutí založili brněnští studenti u příležitosti svatováclavského výročí 28. září 2010. Náš název je odvozen od původních českých barev, červené a bílé. Rozhodně se však nestavíme proti současné vlajce České republiky. Naši zástavu, stejně jako ostatní státní symboly, plně uznáváme a vážíme si hrdinů-vlastenců, kteří od dob její existence, tedy především v době druhého a třetího odboje, pod touto zástavou bojovali a umírali.

Cílem hnutí je sdružovat vlastenecky smýšlející mládež, jež je znechucena morálním úpadkem dnešní doby. Snažíme se působit především na úrovni kulturní, neprezentujeme žádné politické názory. Společným pojítkem je láska k vlasti a kamarádství. „Pokroková“ doba ničí tradiční hodnoty a my jsme přesvědčeni, že je na nás, na energické, idealistické mládeži, abychom se postavili na jejich obranu dříve, než bude pozdě. Nejen z úcty k předkům, ale také z odpovědnosti vůči potomkům se musíme spojit a postavit hráz proti úpadku dnešní doby.

Naše hlavní činnost spočívá ve správě internetových stránek <http://www.cervenobili.cz>, které slouží jako studentský informační portál. Červenobílí redaktoři (výlučně studenti) zde denně přispívají do připravených rubrik a společně s ostatními návštěvníky diskutují nad jednotlivými tématy. Pokud to považuje za vhodné, vydává redakce i prohlášení k aktuálním událostem.

Na našich internetových stránkách si na své přijde opravdu každý. Můžete se těšit na komentáře k současným problémům, články o české historii, tradicích a památkách. Dále na informace o kulturních a vzdělávacích akcích, např.: koncertech, přednáškách, výstavách. Stejně tak se dozvíte o zajímavých knižních titulech, poezii i próze. Nechybí ani zábava. Nabídneme vám hudbu podle vašeho gusta, tipy na zajímavé filmy, divadelní představení, sportovní události, kuchářské recepty, počítačové hry... I my sami zde publikujeme projekty vzniklé z vlastní činnosti.

Protože jsme studentské hnutí, zaměřujeme se především na studentský život. Kromě podpory vzdělávání, vydávání tiskovin a pořádání přednášek sem můžeme zařadit i kulturní činnost

a zábavu. Nezapomínáme však ani na fyzickou stránku. Samozřejmostí jsou poznávací výlety do přírody, turistika, sportovní činnost...

Z posledních projektů můžeme jmenovat např. vyjádření nesouhlasu s umístěním tzv. Brněnského orloje v centru historického nám. Svobody, kousek od Morového sloupu z konce 17. století. Dále pořádání turistických výletů po naší vlasti, návštěva zajímavých přednášek a akcí. Na internetových stránkách probíhá také soutěž, v níž musí účastníci poznat historickou osobnost dle nápovědy. Jedním z novějších projektů jsou tzv. Červenobílí čtvrtky, při nichž každý čtvrtek před polednem pořádáme pod hradem Špilberk různé bojové hry, kterých se účastní i naši spolužáci a sympatizanti.

Nezapomínáme ani na významná výročí. Slavili jsme vznik samostatného československého státu a památku legionářů 28. října, Den válečných veteránů 11. listopadu a samozřejmě i Mezinárodní den studentstva 17. listopadu, kdy jsme šli se svými spolužáky v lampionovém průvodu kolem našich fakult a památných míst. Uctili jsme i méně známé, ale pro studenty také též podstatné, výročí bojů o insignie Univerzity Karlovy 24. listopadu 1934.

Ctihodnost soudce se neměří peněží

Co dělali čeští právníci, když je ekonomové odnárodněného smýšlení a osobního zisku vyzvali k závodu? Starali se především, aby také měli co největší příjmy. Proto jim ekonomové utekli. Přitom na startu nemohli nevědět, že společnost má i takové životní cíle, ke kterým ekonomové mohou pouze říkat, máme na to, a když nikoli, kde na to a bez velkých ztrát a zadlužení seženeme

prostředky. V běhu se pak s politiky podíleli na chybách v řízení státu, nechali mu pouštět žilou a nasazovat pijavice. Závod ještě neskončil a chudnoucí občané již bloudí v právní džungli, kde na ně číhají různí ziskuchtiví podnikavci, byrokraté a advokáti. Zbytky obětí ohlodají exekutoři. Do-volat se spravedlnosti je pro postižené obtížné, ne-li nemožné. I sám princip spravedlnosti rozbídl tendenčními zákony a přizpůsobivostí soudců. To se u některých projevuje výrazněji nečestným a nezodpovědným zasahováním do osudů lidí a také v opakovaném handrkování o výši svých platů bez ohledu na stav státních financí. Kvůli ničivému rozebrání národního hospodářství, kolaborantství, korupci a jiným nešvarům je málo peněz pro všechno nezbytné a i odborně než právníčnina náročnější zaměstnání placená státem.

Zadlužený a administrativou zaplavený stát musí nyní šetřit. Vláda chce krátit i platy soudců a státním zástupcům. Soudci se brání v souvislostech až směšným argumentem, že tím bude ohrožena jejich nezávislost. Vždyť ta přece má být ukotvena mravní odolností každého soudce. Pokud by v tom neselhávali, nevedla by veřejnost rypané diskuse o jejich příjmech, které mají být přiměřené důstojnosti jejich poslání. Ať si soudci i státní zástupci upřímně sáhnou do svědomí. Co dělali proti dravému útoku na národní bohatství? Proč nechají mezi sebou kolegy, kteří rozhodují podle toho, kdo to řekne, pro koho to je, kdo za tím stojí a co z toho kápne? Soudce má být v klasickém smyslu morální autoritou v celém svém životě. Poznámka, že starší na rozdíl od mladších jsou pokřiveni minulým režimem, vypadávaly kritické zuby, když se porovnají slabiny obou skupin. Ideovou totalitu vystřídal peněžní a záleží na osobnostech soudců, do jaké míry jí podlehnou. Výstražné je, co školitelé už i u justičních čekatelů s hrůzou zjišťují. Budoucí soudce zajímá spíše, jaké bude jejich materiální zabezpečení než problémy právní praxe.

PhDr. PAVEL MALÝ

DEKLARACE k 17. listopadu 2010

My, níže uvedení signatáři INICIATIVY „PRÁVNÍ NAROVNÁNÍ ZLOČINŮ KOMUNISMU“, vytvořené 16 demokratickými organizacemi, si připomínáme významné výročí našich dějin, den

17. listopadu 1989, který je dnes státním svátkem a Dnem boje za svobodu a demokracii, a současně se znepokojením hodnotíme politický vývoj v zemi za 20 let od pádu komunismu.

Přestože byl komunistický režim zákonem č. 198/1993 Sb. prohlášen za zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný a odpor proti němu na území státu nebo v zahraničí za legitimní, spravedlivý a účtyhodný, konkrétní legislativní kroky ani v minulosti, ani v současnosti tomu neodpovídají, a pokud ano, nejsou dodržovány, kontrolovány a jejich porušování není sankcionováno.

Změna politického režimu v roce 1989, která nebyla dosažena revoluční změnou, ale jednáním s komunistickou mocí, se stala příčinou, že byl beze změny převzat celý právní řád i všechny instituce. Důsledkem bylo, že komunistické zločiny, nastartované násilným převratem 25. února 1948 pod hrozbou ozbrojené moci komunistických Lidových milicí a charakterizované diktaturou, nastolenou podle vzoru SSSR, přivodily zmaření lidských životů na popravističích i střeblou na hranicích, masovou ztrátu svobody, porušování elementárních lidských práv, odsuzování ve výkonstrovauvaných politických procesech, umísťování občanů do pracovních táborů i vojenských táborů nucených prací na dobu neurčitou a bez soudů na základě třídního a politického výběru orgány vládnoucí komunistické strany, omezování možnosti vzdělávání, zejména na vysokých školách, na základě rozhodování akčních výborů a uplatňování třídního a politického hlediska zaměstnanosti ve společnosti podle stranického klíče.

Přestože komunistický režim byl zákonem prohlášen za zločinný, představitelé komunistické moci, počínaje členy ÚV KSČ, vlády, parlamentu, krajů, měst a obcí, odpovědní za konkrétní trestní činnosti, nebyli ani zbaveni možnosti pokračovat v politické činnosti a získali právo výkonu občanských politických práv, sdružovat se v politické organizaci následnické po KSČ, propagovat komunismus jako politický cíl a užívat komunistických symbolů.

Zločiny proti lidskosti nebyly potrestány, přestože se zákonodárci zavázali v samotném zákoně č. 198/1993 Sb. pokračovat v legislativní činnosti v jeho duchu k potrestání zločinů beztrestně spáchaných. Ani u dalších přijatých zákonů, jimiž měla být garantována očista státní veřejné správy, nebyla uplatněna kontrola a sankce za jejich porušování a není tomu tak ani nyní po 20 letech. Naopak. Bývalým i současným komunistům se otevírá prostor pro obnovu a šíření propagace komunismu v rámci komu-

nistické strany i mimo ni, ve veřejnoprávních médiích je poskytován prostor pro opakování pořadů propagujících komunismus, jako např. *30 případů majora Zemana*, pro opakování lživých zpravodajských i jiných pořadů. Byly a jsou nedokonale uplatňovány lustrační zákony, není úplné a dostatečně provedena rehabilitace postižených a restituce ukradeného majetku, jsou ponechány v rozsudcích nesmyslné zbytkové tresty.

Proto navrhujeme:

- Provést revizi platného právního řádu a posoudit, zda z důvodu kontinuity z doby komunismu nejsou v platnosti zákony odporující demokratické formě státu (obdobně jako tzv. Lex Rašín řešil převod právního řádu Rakouska-Uherska po 28. říjnu 1918).
- Vypustit z rehabilitačních a restitučních zákonů pro odškodnění křivd zákon č. 119/1990, 403/1990, 87/1991, 229/1991, 198/1993 Sb. zneužívající diskriminační termín, „některých“
- Doplnit zákon č. 198/1993 Sb., o kárnou odpovědnost a sankce za jeho porušování a nedodržování.
- Urychlit přijetí zákona o Třetím odboji ve znění, v němž by interní komunistické snahy zlepšit komunismus v období mezi 5. lednem 1968 (datum zasedání ÚV KSČ a výměny Novotného Dubčekem a Svobodou) až do 21. srpna 1968 (datum okupace) nebyly považovány za protikomunistickou činnost.
- Prodlovit platnost lustračních zákonů o další lhůty, ve kterých by byla provedena kontrola jejich řádného plnění, aby ve státní a komunální správě nemohly působit osoby uvedené v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu.
- Zločiny komunistického režimu zákonem prohlásit za zločiny proti lidskosti a prosadit jejich neprolítnost.
- Právním předpisem zakázat propagaci komunismu a jeho ideologie i jeho symboly, obdobně jako byly v rámci denacifikace zakázány propagace a symboly nacismu.
- Znovu posoudit Ústavním soudem legitimitu působnosti KSČM.

V PRAZE DNE 7. ZÁŘÍ 2010

SIGNATÁŘI INICIATIVY „PRÁVNÍ NAROVNÁNÍ ZLOČINŮ KOMUNISMU“

Akademický klub 48 Brno
Asociace soukromého zemědělství České republiky
CAROLINUM - Spolek absolventů a přátel Univerzity Karlovy
Český svaz technických praporů
Dcery 50. let
Klub Dr. Milady Horákové
Konfederace politických vězňů České republiky
Křesťanské akademické fórum Praha
Orel
Pražský akademický klub 48
Sdružení křesťanských seniorů
Společnost Antonína Švehla
Společnost Edvarda Beneše
Svaz občanské sebeobraný České republiky
Svaz PTP-VTNP České republiky
Umění bez bariér

OBRAZY Z DĚJIN SRBSKÉHO NÁRODA, PŮVODNÍ HRÁZE PROTI INVAZI TURKŮ (OSMANŮ) DO EVROPY. SRBSKÝ BOJ PROTI RŮZNÝM AGRESORŮM

Při atentátu v Sarajevu 28. června 1914 zahynul následník trůnu Rakousko-Uherska František Ferdinand d'Este. Jeho přítomnost na přehlídce, na posvátný den pro Srby, výročí kosovské bitvy (Vidovdan, 28. června), byla pokládána za protisrbskou provokaci. Atentát organizovala „*mladá Bosna*“, ve které byli představitelé mládeže Srbů, muslimů i Chorvatů. Smrtící střely vypálili srbský gymnazista Gavrilo Princip. Mezi atentátníky byl i muslim Muhamad Mehmedbašić, který říkal, že je Srbem muslimské víry. Atentát uspěl i díky nedostatečné ochraně následníka trůnu. Pro Srbsko ponižující ultimátum Rakousko-Uherska Srbové nemohli přijmout v šestém bodě, který vyžadoval účast rakousko-uherských vyšetřovatelů na teritoriu Srbska, k vyšetření udávané účasti srbských úředních činitelů v atentátu. Po atentátu chátva v Bosně a Hercegovině, Chorvatsku i Slovinsku rozbíjela srbské obchody, demolovala srbské domy, byli i mrtví. Vzhledem k očekávané válce, srbská vláda přešla do Niše z Bělehradu, vystavenému přímé palbě rakousko-uherského dělostřelectva a jeho monitorů na Sávě a Dunaji. Válku vyhlásilo Rakousko-Uhersko Srbsku dne 28. července 1914. Ale brzy po útoku proti Srbsku, Rakousko-Uhersko utrpělo dvě drtivé porážky od srbské armády: na Ceru (15.-18. srpna 1914) a začátkem prosince 1914 v oblasti řeky Kolubary a hory Suvoror. Byla to dvě první vítězství spojení ve světové válce (1914-1918). Srbsko se stalo velmi populárním v Rusku, Anglii i Francii. Za války srbské obyvatelstvo Bosny a Hercegoviny bylo značně pronásledováno, trpělo v řadě koncentračních táborů, kde mnozí zemřeli. Nemálo Srbů bylo odsouzeno i k smrti. V terorizování vynikly tzv. Schutzkorps (Šuckory), sestavené z muslimsko-chorvatské chátvy.

Na tajných jednáních v Londýně na jaře 1915 byla Srbskému království za jeho úspěšnost ve válce nabídnuta značná část jihoslovanských oblastí Rakousko-Uherska, ve kterých žila absolutní a někde i relativní srbská většina (Bosna a Hercegovina, část Dalmácie, Srbská Krajina v Chorvatsku, Srém aj.). Za války cestovali profesor T. G. Masaryk i Dr. Eduard Beneš s pasem Srbského království, které bylo mezi prvními státy, jež uznaly Československo. Masaryk byl znám svým přátelstvím k Jihoslovánům, zejména k Srbům.

Teprve když na Srbsko, ve kterém umíraly desetitisíce lidí na skvrnitý tyf a jiné infekce, na podzim 1915 udeřilo obrovské německé a rakousko-uherské vojsko, když ho zrádné přepadlo i Bulharsko (celkem 800 000 vojáků), musela se srbská armáda stahovat do oblasti Kosova a Metohije. Protože se nechtěla vzdát, ustupovala za kruté zimy spolu se statisíci (!) civilů přes nebetýcné albánské hory k moři, kde je měly čekat spojenecké lodí. Marně čekali němečti, rakousko-uherská i bulharská parlamentária, že srbská armáda bude kapitulovat. Během evakuace přes Albánii, za té Albánské Golgoty, zahynulo na 70 000 srbských vojáků, přes 100 000 civilů (hlad, zima, nemoci, vyčerpání bez přístřeší, núž nebo kulka části Albánců). Pres Al-

bánii se svým lidem i vojskem ustupovali i starý král Petar Karadjordjević i princ-regent Alexandr. Pres Albánii ustupovali i řada zajatých Čechů z rakousko-uherské armády, které se přidali k srbské armádě. Stali se nositeli prestižní Albánské medaile. Srby podporoval, podle svých možností, albánský předák Esad-paša Toptani. Většina albánských předáků byla však za peníze ve službách Rakousko-Uherska a Německa a bojovala proti spojencům.

V krátké době zachránění Srbové, plní nadšení a odhodlání, vytvořili za materiální pomoci spojenců zase dobře vycvičenou a motivovanou statisícovou armádu, která sehrála významnou roli při průlomu Soluňské fronty v září 1918. Srbské vojsko osvobodilo Bělehrad již 1. listopadu 1918. V té době napsal ministr zahraničí USA Robert Lansing: „Když se budou psát dějiny této války, nejslavnější kapitola těch dějin bude mít nápis: SRBSKO. Srbská armáda vykonala divy udatenosti a srbský národ vtrpěl neuvěřitelná strádání. A tato obětavost a vytrvalost nemohou zůstat nepovšimnuty – je nutné je odměnit...“ Ne ale tak, jak je zrádné, „odměnily“ USA, Velká Británie, Francie – prostě Západ – koncem 20. a začátkem 21. století.

Za války utrpělo Srbsko strašlivé lidské i ekonomické ztráty. Zahynulo více než 50 % vojensky schopných mužů (18–60 let), deset procent se stalo invalidy následkem války. Přes 800 000 lidí zemřelo na různé epidemie, podvýživou a hladem. V zemi zůstalo na půl milionu válečných sirotků. Hospodářství země bylo zcela rozvrácené, rozkradené okupanty (Němci, Rakousko-Uherskem, Bulhary).

Koncem listopadu 1918 přišla do Bělehradu delegace Chorvatů, Dalmatinců, Slovinců i Srbů z bývalého mocnářství s prosbou, aby jejich země být přijaty do vítězného Srbského království. Jménem krále vyhlásil princ-regent Alexandr 1. prosince 1918, že jsou přijati, a tak vzniklo Království Srbů, Chorvatů (Hrvatů) a Slovinců (SHS). Srbská armáda zastavila a přinutila k odchodu italská vojska, která začala obsazovat části Slovinska, Chorvatska a Dalmácie. Musela bojovat proti maďarským bojovníkům ve Vojvodině. Vstupem do království SHS nemusely bývalé části Rakousko-Uherska platit válečné reparační. Jugoslávie vznikla z SHS v roce 1929. Král Petar I. měl čestný titul Osvoboditel, král Alexandr Sjednotitel.

Král Alexandr I. Karadjordjević, věrný spojenec Francie a přítel Československa, který stál u zrodu Malé dohody (1921) mezi Československem, Jugoslávií a Rumunskem, podobně i Balkánského paktu (1934), byl trnem v oku vzmaňajících se fašismu i revanšismu. Za své návštěvy Francie byl zavražděn spolu s francouzským ministrem zahraničí Louisem Barthouem – během atentátu v Marseille 9. října 1934. Organizaci atentátu provedla chorvatská ustašovská teroristická organizace a teroristické křídlo Makedonské revoluční organizace VMRO za podpory Maďarska a Itálie. Francouzské zajištění královny bezpečnos-

ti bylo zcela nedostatečné. Organizátoři atentátu nebyli potrestáni. Velká Británie a Francie si nechtěly rozházet své vztahy s Mussoliniho Itálií.

VLASTNÍ ZÁŽITKY

Konec září 1938. Je mi 13 let. Žiji s rodiči od svého prvního roku v Bělehradě, v Jugoslávii. Tatínek zastupuje velíky československý koncern ČKD a PRAGA automobily, ČKD dodávala pro jugoslávskou armádu reflektory, naslouchací přístroje, nákladní automobily atd.. Tatínek má proto permanentní přístup do generálního štábu Království Jugoslávie, zná se s mnoha státními důstojníky, generály. Je právě doba, kdy západní spojenci, Anglie a Francie, zradily demokratické Československo. Předě dveřmi je konference v Mnichově. Doma vše vzrušeně probíráme, včetně mne, třináctiletého. Tatínek je překvapen pomluvami části britského i francouzského tisku proti Československu.

Jedno odpoledne mě tatínek odvezl před naše velvyslanectví v Bělehradě. Nechtěl jsem věřit svým očím. Naše elegantní velvyslanectví obléhaly zástupy, snad tisíce lidí. Na můj dotaz mi tatínek odpověděl, že se v těchto dnech hlásí tisíce Srbů jako dobrovolníci, kteří půjdou bránit v československé armádě své české bratry proti hitlerovskému Německu. Důstojníci generálního štábu už více dnů cvičí vysokoskolský prapor dobrovolníků. Udařalo se, že se v té době hlásilo kolem 50 000 Srbů v různých částech Jugoslávie, aby bojovali proti Němcům jako dobrovolníci v československé armádě. Na četných, mnohatisícových manifestacích pro Československo bylo základní heslo: BRANÍCIMO ČESKU! ŽIVEO BENEŠ! (Budeme bránit Čechy! Ať žije Beneš!). Manifestaci se účastnily i zástupy nás, gymnazistů.

Bělehrad 27. března 1941. Československo bylo rozbito, Slovensko vyhlásilo nezávislost, 16. března 1939 vznikl Protektorát Čechy a Morava. Prvního září 1939 vypukla Druhá světová válka. „Blitzkrieg“ (blesková válka) přinesla nacistickému Německu neuvěřitelné úspěchy. Během roku byly obsazeny Polsko, Dánsko, Holandsko, Norsko, Belgie, byla poražena a zčásti okupována Francie. Pakt Ribbentrop-Molotov (srpen 1939) zajistil Německu četné dodávky surovin, pohonných hmot a potravin z SSSR. A při tom Německo chystalo v květnu 1941 útok na SSSR pod krycím názvem Plán BARBAROSSA. Maďarsko, Bulharsko a Rumunsko přistoupily k „Paktu tří“ (Berlín-Rím-Tokio). Německo (po Anschlussu včetně Rakouska) tvrdě naléhalo na Království Jugoslávii, aby také přistoupila k paktu tří, a slibovalo jí neutralitu. Jugoslávskou vládu vedli v té době premiér Dragiša Cvetković (Srb) a Vlatko Maček (za Chorvaty). Po vraždě krále Alexandra I. Karadjordjeviće v Marseille (9. října 1934), věrného přítele Francie a Malé dohody, vládla zemi regentská rada za neploletého krále Petra II. (*1923). V jejím čele byl Alexandrův bratranec, pragmatický princ Pavel, známý jinak svými probritskými postoji. Atentát byl organizován Itálií a Maďarskem, Maďarsko mělo výcvikový tábor pro teroristy v Janka Puszte. I když byli lidé odpovědní za atentát usvědčeni, Maďarsku se nic nestalo. Francie a Británie se s Itálií nechtěly rozkmitřit.

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DrSc.
(DOKONČENÍ NA: WWW.FSN.CZ)

(Placená inzerce)

• ČTENÁŘSKÁ PŘÍLOHA • ČTENÁŘSKÁ PŘÍLOHA •

PLÁN PANGERMÁNSKÝ (Le Plan Pangermanique) Nebezpečné počty

Zdenek Mastník býval redaktorem české sekce BBC. Vedle toho se zabýval bohemistikou. Shromažďoval a distribuoval písemnosti naší země se týkající vlastní firmou Interpress Ltd. v Londýně. Byl výraznou, svéráznou a všestranně zajímavou postavou čs. exilu vůbec.

Jednou dávno mi při přátelském posezení dal do ruky dvojsložku se slovy: „Vy to jistě budete moci jednou použít.“

Dárek byl autentický dokument/originál, mapka o německých imperialistických plánech pro Evropu, jak se během První světové války jevila a na co naši národní vůdcové Spojence výrazně upozorňovali. Dokument vydali v Paříži (18, Rue Bonaparte) za Českou národní radu (Conseil National de Pays Tchèques) pravděpodobně někdy v roce 1917 (dokument není datován). Podepsání jsou jako zástupci Rady T. G. Masaryk, Milan Štefánik, J. Durich a E. Beneš. Protože osobnost J. Duricha byla pozdějším vývojem „zasunutá“, připomeňme, že on byl skutečným zahraničním vyslancem **domácího** českého národního odboje (Karel Kramář a spol.) proti Rakousku. Dokument ve své grafické části podtrhuje a ve francouzštině dokládá, jaké plány Německa skutečně byly. Mapka je nazvána „Le Plan Pangermanique“. Naprosto jasně a jednoznačně ukazuje, kam až rozpínavé plány Německa za císaře Viléma II. (Kaiser Wilhelm II.) sahaly. Je až překvapující, jak ve svém snu o světovládě Němci zamýšleli podle vzoru starých Římanů propojit jimi zahrnované/podřízené země komunikacími přes Balkán, přes Otomanskou říši až do Bassory (dnešní Basry, pánve tekutého zlata – naftu). Už tehdy se totiž jevílo, že nafta bude pro budoucí dobývání světa a vládu nad ostatními nepostradatelná.

Pochopitelně, tento plán, tak názorně prezentovaný, museli tehdejší spojenci vzít na vědomí a rádi podpořili Čechy a pak Čechoslováky v jejich snahách o samostatnost, a jak byly předloženy a zvýrazněny v Plánu antigermánském (viz mapka Le Plan Antigermanique). V mapkách, které na svoji dobu byly moderně v barevném provedení, je naprosto jasně vymezen plán spojení Slovanů, s českou výraznou pozicí ve středu Evropy – vyznačeno červeně. Zajímavé je grafické propojení koridorem přes jižní Slovensko s Jugoslávií, tedy pro nás s přístu-

pem k moři. Naši politici věděli, co potřebujeme. Plány antigermánské se uskutečnily pro nás i Evropu bohužel jen částečně, jak víme.

Oproti tomu rozpínavé Německo, uražené porážkou v I. světové válce, kterou si dle nich samozřejmě jako říše nadlidi nezasloužilo, si chtělo neúspěch vynahradiť vítězstvím v 2. světové válce.

I když plán svého dobývání světa obrátila Hitlerova Třetí říše severněji, bylo evidentní, že místo ke zdrojům nafty v Basře německá válečná moc zaútočila přes Ukrajinu a směrem k enormním zdrojům nafty u Baku v Kaspickém moři. Rumunská nafta pro začátek německé expanze samozřejmě stačila, ale před nimi byl opět sen nešťastné světovlády, proto ten důležitý nápor „Drang nach Osten“. Výborní nacističtí strategové věděli, že na válku proti celému světu by rumunská naftová pole (plus těch pár barelů slovenské) nestačila. Pošetilá idea „Německo, Německo nade všechno...“ je popoháněla a sny o jejich vlastní výjimečnosti z nich dělaly nadlidi nadřazené všem. Oni byli vyvoleni jako „kulturtréři“ přinést „nevzdělaným“ Slovanům pokrok a pangermánskou kulturu. Němce i jejich milovaného a obdivovaného Vůdce Hitlera inspiroval duch pragermánské Walhally (místa padlých hrdinů), a chránila „prozřetelnost“. Ale přesto a zase to našim čilým sousedům nevyšlo. Hladoví, nemytí sovětskí vojáci, umazaní volžským blátem, zastavili skvělou, nabytáskou německou mašinérii Wehrmachtu s pomocí dědy Mráze ve „stalinských kleštích“ u Stalingradu. A dál ani krok.

Polní maršál von Paulus (maně jeho nadšení připomíná „neporazitelného“ US čtyřhvězdičkového gen. Petraeuse v Afghánistánu, dojde jim tam také benzín?) to 31. ledna 1943 vzdal a pak už se začalo Německo nade všechno bořit a řídit. Porážka jejich světovládných plánů za Druhé světové války nemohla být výraznější.

Jak ale nemůže být ani jinak, dle skalních Germánů (a u nás pohrobků Henleina) Německo by si zasloužilo vládnout všem. A tak se pomaloučku, potichoučku vracejí k původnímu pangermánskému plánu, začátku snů světovládných.

K tomu se jim za podpory těch, kteří si nic nepamatují a nic neznají, podařilo rozbit Jugoslávii a jen tak mimochodem Československo.

Svobodná Jugoslávie jako celek by jim vadila ve stavbě budoucích dálnic a naftovodů směrem k Perskému zálivu. A spojení Slovanů se musí snažit zabránit. Jak jsme si povšimli dle Plánu pangermánského (viz mapka) s říší Otomanskou (dnes s Tureckem) se Němci vždy dobře dohodli. Dnes mají přece usídlených na šest milionů Turků ve vzájemném soužití v rámci budoucí velké Evropy pod německým vůdcovstvím.

Slované vadí. Jako „nekulturní“ národy je bude nutno dříve nebo později likvidovat, že?

Nemůžeme nevidět, že za vším „celoevropským“ je stále stín pangermánský. Cíl vnutit to své německé na úkor jiných. Ty pak obrat o všechno dobré jejich a o svéráznou národní identitu předešlým.

Zde se musíme ohlédnout o více než tisíc let zpět a připomenout si dřívější děje. Už moravský moudrý kníže Rastislav, který povolal Cyrila a Metoděje, musel trpět (a celá Morava s ním), za to, že se pokusil vypálit Němcům rybník. Nic nového pod sluncem...

Kdo chce může si všimnout, že Němci bystře zachytili konstantinovský vítr z roku 325 po Kr. (Nicaea) a začali používat křesťanství jako ideologický nástroj své rozpínavosti a imperiální moci. Škoda jen, že se Rostislavovi nepodařilo spojit s Čechy a vládnout společně celé naší zemi.

Kníže Svatopluk pak sice říkal cosi o prutech, ale... Ale to bychom jen vzdychali po věčných kydby.

Dnes se slaví svátek sv. Václava jako Svátek státnosti. Myslím, že stejnou měrou, ne-li více, by si zasloužil být vzpomínán Rastislav. To by nám připomínalo skutečný stav věcí a nepřestávající zápas o to naše. V zemích Koruny české jsme nikdy nemohli přestat mít problémy s německou expanzí. Naše národy se musely vždy bránit plánům pangermánským. Ustavením EU se nic nezměnilo. Bylo jen zastřeno to, co bylo v historii zřejmé. Dosáhnout toho, co nám patří, a nenechat se věčně obírat o to naše není ovšem lehké a zdarma. Nikdy v historii nám nikdo nic nedaroval. Konečně, jako za všechno v životě se musí platit cílevědomým úsilím.

Musíme se opět bránit a razantně! To je duch našich dějin...

8. 10. 2010 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Rozum přehlaušují inzeráty a záplava desinformací nám znesnadňuje orientaci. Jen při pečlivém sledování čísel, faktů a historie se můžeme dobrat toho, co se skutečně právě děje. **Situace roku 2010, jevy a stav ke dni:**

A) Všechny státy evropské civilizace začínají najednou střemhlav šetřit.

B) My, občané pod daněmi a zvyšováním cen všeho, jsme nuceni utahovat opasky, poněvadž nám zatím nic jiného nezbyvá, pokud nemůžeme dosadit rozumnou vládu našich věcí, či nechceme-li jít do stávek, revolucí a občanských válek.

Co je v podtextu děje? Odpověď je velmi snadná: **Splácení dluhů z půjček, které na nás vlády uvalily.** Vládcové si půjčovali na všechno, od zbrojení až po náklady na korupci a na to, aby se nám, voličům, zalíbili, jak jsou zdatní a jak úspěšní „dobře“ hospodaří.

Občan vidí u souseda každou chvíli nové auto a myslí si, že soused je kabrhák, že umí, ale zatím ten soused si na vše půjčuje a žije vůbec na dluh stylem „po nás potopa“. Někdy dokonce peníze získává neregulérně. To my zvenku většinou nevidíme, poněvadž dřevo a vyděláváme pozitivě a myslíme si, že všichni jsou takovi. Podle sebe soudím tebe.

Podobně je to se státy. Vidíme jejich „úspěchy“ a nepostřehneme hned, že vše jsou jen Potěmkinovy vesnice. Ani nás v naší důvěřivosti nenapadne, že celý ten „závratný ekonomický úspěch“ není dílem jejich chytřích vládců či přepilných občanů. Skutečnost je jiná. Oni si na „úspěchy“ a svoji slávu **půjčovali** a teď musí **splácet!**

Ve světových The Sunday Times ze 17. října 2010 se objevila tabulka nejzadluženějších států světa. Vede ji **Japonsko**, zadlužené ve výši **225 % GDP** (Gross Domestic Product). GDP překládáme jako Hrubý národní důchod, tedy v podstatě to, co národ vyrobí/vytvoří. Japonské půjčky přesahují více než dvojnásobně to, co jsou Japonci schopni vyrobít/vytvořit. Jezdíte Toyotou, Subaru, Nissanem atd.? Vězte, že pomáháte splácet japonské dluhy. Ty se táhnou od Druhé světové války a z období, kdy USA pomohly přestavět japonský zbrojní průmysl na mírový a převážně na ten automobilní... **USA** je na devátém místě žebříčku necetnosti – každý dluh je necetnost a český „železná kráva“ – **s dluhem 93 % GDP.**

Velká Británie je na místě dvanáctém s dluhem 77 %, těsně před **Izraelem** se zadlužením rovným **76 % GDP**, a tak dále.

Národní dluhy menších států (způsobené vysokomyslnými, ale v podstatě nezodpovědnými vládami), i když znesnadňují život obyvatel až ke stupni chudoby, ne-li živoření (viz právě Irsko), neohrožují svým objemem/velikostí běh světového obchodu/výměny zboží. To se bohužel řící nedá u Ameriky, jejíž dolar byl od třicátých let dvacátého století směnou jednotkou čísla jedna (místo zlata) a měřilo se jím vše. Tím už jsme se zabývali v eseji „*Souchotě peněz*“ ze 4. 12. 2007...

O současné krizi se sepsalo nespočetně studií a článků a vymýšlejí se všemožné i nemožné důvody. Je zajímavé, že jsme to opět my, Češi, kteří se snaží jít k základům a přijít na kloub věci. Naposledy to byl **Ing. Koudelka**, počínaje seriálem „*Krizo-urýchlovač času*“ v květnovém Svědomí/Conscience č. 5/2010.

Zejména první historická část jeho eseje, která se týká unikátního systému v USA, totiž amerického FED (*Federal Reserve System*), kde se vlastně svízele světa vaří, je znamenitá a ukazuje na kořeny „úspěchů“ a zla Ameriky. Nebudeme samozřejmě Koudelkova pozorování opakovat, jen je stručně rozšíříme o materiální a politické/ideologické podstaty vedoucí k současné krizi.

Nemůžeme nám ujit, že vzestup (leč v podstatě světový sešup) byl navozen už v roce 1997 plánem pro „*American New Century*“. Plán byl, jak víme, připraven pány neocony, Paullem Wolfowitzem, Richardem Perlem a dalšími včetně Dicka Cheneye. **Dle nich si Amerika musela pojit globální dominanci!**

Událostí „9/11“ roku 2001, totiž sražením věží WTC, dostala Amerika potřebný podnět/důvod k cestě fantasmagorického zbrojení a nákladných opatření proti teroristům.

Dle tabulky, uveřejněné v The Sunday Times z 28. 9. 2010, ve stati nazvané „*Kdo vydává na zbrojení nejvíce*“ je Amerika na prvním místě s ročními výdaji na zbrojení ve výši 450 miliard liber (to je v přepočtu asi **720 miliard US dolarů**). Nejbližší nížší je Čína s náklady na zbrojení pouhých 46 miliard liber. Británie na třetím místě investuje do zbraní 34 miliard liber. Všemi napadané „útočné“ Rusko je až na pátém místě s výdaji 27 miliard liber. (Pozn.: v *US/anglické literatuře se uvádí biliony, což jsou naše miliardy, miliarda = tisíc milionů*). Zde také je ukazatel, kdo skutečně ohrožuje mír a svobodu občanů světa. Čísla tabulky naznačují také něco o příčinách zadluženosti států, i když

samozřejmě dluhy všude nevznikají jen z nesmyslných nákladů na zbrojení. O USA se dá ale říci, že **americký občan se stal obětí ambiciózního průmyslu a válečných/hrabivých hazardů svých vlád.** Detroit, dřívě město automobilismu, je nyní „městem duchů“ (*Ghost Town*), liduprázdné, poněvadž US automobilový průmysl zkrachoval, samozřejmě také dřívějším převodem výroby aut do Japonska. Podobně jako ekonomiky v Evropě dostaly součoutě přenesením svých průmyslů do rozvojových států s lacinou pracovní silou.

Zvážíme-li, že USA má přibližně 300 milionů obyvatel a Čína o miliardu více, vystupují nepoměry ještě výrazněji.

Zadlužení USA, jak uvádí The Sunday Times ze 18. 4. 2010 je **12,7 trilionů dolarů** (Pozn.: *trilion = tisíc miliard*). Americký roční GNP je kolem 14 trilionů (přesněji dle posledních údajů 13, 65 trilionů US dolarů).

Ovšem má-li Amerika splácet dluhy, prakticky rovný svému ročnímu národnímu důchodu, vychází splátky jen při dvou třech procentech neradostně. Občan je ožebračován.

Prý pro tzv. „*kvantitativní ulehčení*“ (*Quantitative easing*, jinak také „*QE2*“) tisknou rotačky amerického Fedu další a další dolarové bankovky. Pokud by US dolar byl jen pro národní vnitřní potřeby, dalo by se říci at si dělají, co chtějí, a *at si roztočí kola své inflace* jako důsledku. Horší je fakt, jak jsme shora připomněli, že dolarem se platí při mezinárodních transakcích a US dolar je rezervní měnou mnoha států světa. Do oběhu bylo dáno 2.2 trilionů dolarů navíc, prakticky nekrytých ničím! Pani Merkelová za Německo a čínští představitelé už v říjnu 2010 Ameriku varovali, že další rozměňování ceny dolaru ohrozí světový trh/světovou ekonomii.

Vynikající americký ekonom **Irwin Stelzer** označil tištěný peněz jako bušení do napjaté struny (The Sunday Times ze 14. listopadu 2010). Mluví dokonce o dvou tiskářských lisech Fedu. Jeden bude tisknout pro US ministerstvo financí bondy/dlužní úpisy a druhý bude tisknout peníze, kterými si US vláda pro sebe tyto dlužní úpisy bude vykupovat. Tedy stav šilenců mezi bláznů. Český čtenář zde může také srovnat tyto informace s argumenty Ing. Koudelky ve výše zmíněné jeho eseji.

O jakýchkoliv ekonomických předpovědích do budoucna zasvěcený Stelzer soudí, že jsou jako zamčená skleněná koule jasnovídců... Ani my se tedy nebudeme pouštět do předpovědi.

Vidíme ale realitu. Šetřením a zejména snižováním stavu zaměstnanců se **zvýšuje procento nezaměstnaných**. Nezaměstnanost nemůže vést k ničemu jinému než ke **snižování koupěschopnosti občanů**. Zne-možní jim zároveň splácet půjčky na domy apod. Nezaměstnanost zvyší náklady států na podpory v nezaměstnanosti a v důsledku toho naroste zatížení státních pokladec. Situace zvýší počet vyvlastněných domů (tzv. „repossession“) úvěrovými institucemi od lidí, kteří nemohou splácet své dluhy. Zvýšený počet vyvlastněných domů daných na trh **sniží** potřebu výstavby nových domů a bytů, což ohrozí produkci stavebního průmyslu. To v návaznosti **sniží nároky** na výrobu surových materiálů a logicky ohrozí produkci cementáren, oceláren atd. Tedy dojde nutně k dalšímu zadírání ekonomik.

Tragikomická situace je ve splácení státních dluhů, jak vidíme u Řeka a nejnověji u Irsku. Zadlužená Británie chudákům nabízí, že jim půjčí na splácení jejich dluhů, a také německá pani Merkelová se nechala slyšet, že jim dá úvěry na to vyrazení klínu klínem!

Z bláta do louže. Máme si na krmení svých „železných krav“ půjčovat zase z jiné „stodoly“? To jsme jen v kolotoči, který nelze zastavit!!!

A zde musíme jako občané položit vládní zásadní otázky:

A) Na co si půjčujete? Vyjmenujte přesně položku za položkou, **bez výmluv, že jde o státní tajemství!**

B) Od koho si půjčujete? Jmenovitě a v jakých hodnotách přesně. **Bez výmluv, že to je tajné.**

My, občané, neseme na svých hřbetech **náklady, které si vůbec nezasloužíme!** Kdybychom pravdivě a přesně věděli, o co jde, jistě bychom takovou situaci nikdy nepřipustili. Vlády, které nás zadlužují, bychom rychle vyměnili, jak k tomu dochází právě v Irsku!

Máme dělat stávky, vyhlašovat „občanskou neposlušnost“, aby si poslanci v parlamentech a ti ve vládách všimli/uvědomili, že **jsme tu my, občané, kterým mají sloužit**, a ne otrokářským bankéřům světa a jejich nemravným manévřům?

Máme se nechat dostrkat do bouřlivých protestů, do revolucí či nakonec do zničující světové občanské války? Zvažte. Čas se krátí.

25. 11. 2010 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Potíže s rozpory

Záříjová návštěva papeže Benedikta XVI. v Británii roku 2010 rozvířila celou škálu diskusí a komentářů. Zde je tedy na místě připomenout, že Británie je stále převážně protestantská a že hlavou anglikánské církve je napořád královna Elizabeth II. Skalní anglikáni nahlíželi tedy pochopitelně papežovu návštěvu jako konkurenci, ne-li jako podkopávání jejich víry, i když návštěva byla pojata oficiálně jako přijetí hlavy Vatikánského státu. Nevraživost byla také proto, že papež na jaře 2010 otevřel náruč těm anglikánům, kteří nejsou nalaďeni na canterburské reformy, jako ustavování kněží a dokonce biskupů. Na dokreslení fekněme, že i můj dobrý anglický přítel Bernard přestoupil z anglikanismu k metodistům. Tak událost nemohla přejít u jinověrců bez kritik.

Nezávažnější polemika se odehrála mezi nejvyšším obráncem papeže a jeho cesty po UK (= United Kingdom) nyní westminsterským arcibiskupem **Vincentem Nicholsem** a kritickým akademikem dne 20. září 2010 na televizní stanici BBC2. Diskusi obratně a citlivě moderoval Huw Edwards, zkušený reportér a komentátor. Zajímavé bylo, že hlavní účel návštěvy, totiž blahoslavení kardinála **Johna Henry Newmana** v Cofton Park v Birminghamu, byl prakticky zastřen a hovor se stočil na kategorie lidského nazírání, kterým říkáme náboženství a víra.

Už dříve, než byl birminghamský arcibiskup Vincent Nichols povýšen do Westminsteru, prokazoval vždy znamenitou schopnost vysoce inteligentního diskutéra a znalce svého oboru. Těsně před jeho instalováním byla prubířským kamenem diskuse o nových objevech a vývodech anglických historiků o Panně Marii. Ti se nyní dobrali k názoru, že Ježíš a jeho rodina prakticky nikdy neopustili území, dnes známé jako Nazaret. Biblické pasáže o událostech jsou dle nich většinou daleko pozdější a smyšlené. V místě Nazaretu bývala v době narození Ježíška silná římská posádka a došlo tam k několika vojenským střetům s místními obyvateli. Donové z Oxbridge tvrdí, že Panna Maria byla buď milenkou nějakého římského vojáka, nebo byla dokonce římským legionářem znásilněna a to přineslo plod – Ježíše. Profesorské bádání se srovnává se židovským Talmudem („Talmudic text“), který uvádí, že otcem Ježíše byl římský voják jménem **Pantera**. Loňského roku arcibiskup Vincent autoritativní nálezy odmítl v televizním interview věcným a klidným vyznáním:

„*My věříme, že matkou Ježíše byla Panna Maria...*“
Tím také diskuse na téma skončila.

Samozřejmě, proti víře je obtížné vznést argument. Konečně, když věřím pocítvé v něco dobrého, dělám dobré a neohrožuji lidi jiného názoru, nemělo by to být zle. Jenomže dnes se pomalu setřelo, co je dobré a co není. Oponentům návštěvy navíc dodávala municí pedofilská aféra některých katolických kněží a přiznání i veřejná omluva papeže.

Nám osobně známý, klidný, vyvážený a důstojný biskup Vincent, ke kterému jsme chodívali denně na ranní mše do hendonského konventu St. Josepha, než odešel do Birminghamu, se při diskusi na BBC2 stěžil ovládal. Totiž: akademická/profesorská opozice byla až provokačního rozměru.

A jen díky moderátorovi Edwardsovi a rovněž účastnému lordu Pattonovi (který návštěvu papeže zajišťoval), nevybočila vzájemná obviňování v rámce anglické korektnosti. Přesto se arcibiskup neovládl a několikrát opozici skočil do řeči, což je v Anglii u intelektuálů nepřijatelný přestupek.

A zde jsme u jádra problému. Narostly potíže s rozporným nazíráním na existenci, jejími výklady, a tedy mezi náboženstvími vůbec, či mezi náboženstvími a pustým ateismem.

Církve obecně (snad mimo islámu) ztratily středověkou moc natolik, že nemohou donutit občany a pocítvé vědce, aby se skláněli před církevním náhledem, natož dogmaty, a jednali jinak, než jak jim přikazuje svědomí a hledání pravdy.

Víra v cokoliv byla a je dodnes dosazována v situacích, kdy o problému (jako např. vznik existence) není dostatek pravdivých vědomostí, či věda nepřinesla nediskutovatelné, konkluzivní výsledky. Rozdílné víry mohou vést ke konfrontaci.

Jsmé v krizi náboženství a ve střetech s vědou. To destabilizuje.

Křesťanství, a tedy i katolická církev, patří mezi

tzv. zjevená náboženství přímo od Boha. Tedy má exkluzivní právo na plnou pravou pravdu.

Ovšem židovské náboženství je rovněž zjevené Bohem, dle Mojžišových knih a proroků.

Vedle toho muslimové pokládají náboženství, islám také za zjevené andělem božím Mohamedovi.

Buddha byl osvěcen ke svému poslání pod stromem v místě, kde dnes leží a stojí Bodh-gaya. A další a další náboženství a jejich výklady se vydávají za jediné správné.

Ovšem donové, učitelé a profesori z Oxbridge a odjinud, se dobrali také k osobitým (a archeologii často podloženým) nálezům a názorům na události historické a jiné (jako počátky světa), a dnes (oproti středověku – viz Galileo) už jim nelze zakázat jejich pozorování a myšlenkové modely.

Máme se opět pro své rozdílné názory vyvražďovat?

Stvořiteli rozhodně nemůže jít o to, abychom se vzájemně nenáviděli a podle stupně rozporů případně mordovali. Abychom si vzájemně ubližovali z důvodů té či oné vyvolenosti. To už tu bylo dávno, po celý středověk a až do dvacátého století. Nemůžeme ustoupit od rozumu a tolerance.

Loupení a cesta k olupování, jak ji denně vidíme a zakoušíme, musí padnout.

To by byly a jsou ideály křesťanských snah, je-nomže...

Čtěme francouzský, světově rozšířený deník **Le Monde** z úterý 28. září 2010.

Zde na straně 6 zvláštní korespondent Laurent Zecchini (Qiryat Netafim, Revava) prezentuje informaci nazvanou:

„**Izraelská výstavba na West Bank pokračuje.**“

Zecchini se zamýšlí nad perfektní režíí hnutí židovských kolonistů – a jak mistrovsky organizovali mediální účast:

„*V neděli (tj. 26. září 2010) v 15.25 malá skupinka kolonistů v malé osadě Qiryat Netafim, na severu West Bank, ukončila symbolicky moratorium na výstavbu, na dekretovaně před deseti měsíci vládou Benjamina Netanyahu.*“

V danou hodinu se začaly betonovat základy budoucí školky pro děti za aplasu malé skupinky přítomných, kteří zanotovali „*Hatikvu*“, národní hymnu Izraele.

Pak Danny DANON, místopředseda Knesetu a šéf radikálního křídla Likudu (premiérová strana), opakoval své poselství pro kamery:

„*Po deset měsíců kolonisté byli považováni za občany druhé třídy. Teď to skončilo, výstavba se obnovuje.*“

V řeči dále odmítá, že jejich akce jsou provokacemi a prohlašuje:

„*Byli jsme vyvoleni, abychom stavěli v Judeji a Samarii...* Povšimněme si, že pan DANON užívá biblická označení, a ne označení West Bank, což je Izraelem okupované území patřící Jordánsku.

Sen velkého Izraele se musí udržovat.

Zde je ale dlužno podotknout, že přes „moratorium“ výstavby sídlišť na West Banku budování strategických vesnic a sídlišť jinde na palestinské půdě pokračovalo. Nota bene halasně vytrubované moratorium se týkalo jen **10%** (deseti procent!) plánovaných zástaveb, jak uvádí Le Monde. „*Mrtvá litera*“ dle Zecchiniho, přeloženo do jadrné češtiny „na kočku“. Moratorium byla tedy jen další izraelská šaráda, vytírání očí světové veřejnosti.

Zvláštní korespondent Le Monde dále informuje: „*Později, v sousední kolonii Revava, Likud zorganizoval ohromné shromáždění na ukončení moratoria. Měly se tam dostavit „tisíce“ militantních kolonistů, přišlo jich tam (ale jen) několik set, a jejich řady posílily početné delegace evangelických křesťanů z Ameriky a Evropy.*“

Byli tam ti křesťané dovezeni jako lidský štít proti možné palestinské obraně, nebo prostě podporovali izraelské „starší bratry“ v jejich tažení za velký Izrael? Z cizího krev neteče...

Je otázku, zda uzurpátorské tahy Izraele, založené na myšlení a sděleních Starého zákona, vůbec patří do moderního soužití mezi národy.

To je jedna věc.

Druhá otázka je, jak by se Židé chovali, kdyby dosáhli kýžené vlády nad světem.

29. 9. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Čtyřjedinost

„*V době smrtelné krize světa i církve vyhlášíme „Růžencovou výpravu“, která má změnit historii lidstva.*“ Tak zní první věta Vyhlášení kampaně za Pannu Marii – *Spoluvykupitelku* z 5. srpna 2010. Podepsalo ho šest osobností katolické církve. Kardinál z Puerto Rica, jeden arcibiskup z Indie, Matka Angeli-cy z USA, exvelvyslanec Sv. stolce na Filipínách a jedna sestra a jeden duchovní z Irsku (viz Světlo 36/2010).

Nemůžeme se s nimi neztotožňovat v pozorování krize světa a církve. Vidíme ji všichni. **Svět je v globální korupci/ zkažení všeho a všude!**

Kdekdo by chtěl pomoci, ale poněvadž současné dění je prakticky v rukou mohutných agregátů negativních sil, totiž organizovaného zločinu a koordinovaného žraločího kapitalismu (Bilderbergové), přičemž banky světa jim slouží, je to prakticky nemožné.

Jako katolíci chápou touhu novým dogmatem hledat řešení, i volání po přímé boží intervenci (?), ale jako inženýr (tedy racionalista) nemohu nepozorovat nebezpečí návrhu. Nemohu nevidět, co je rozumné, účelné, možné, a co je akce koncipovaná s hlavou v oblacích. Dogmatiku nazírám jako od skutečnosti a pravdy zádějící. Tedy: zde je háček.

Krize světa jsou permanentní a způsobují si je převážně lidé sami. Především rozdílnými náhledy na existenci a svými chťci. Krize nabyla **stupně „smrtelná“** vynálezem nukleárních zbraní a trvá přes šedesát let. Proč nezabránil Bůh či Duch svatý vynálezu atomové pumy, která může zničit všechno tvorstvo!?! Dejte si sami odpověď!

Světová náboženství (všechna!) ve světovém rozměru a v globální situaci svými rozdílnými výklady existence a vzájemnou konkurencí (až k nenávisti) jen zvyšují nebezpečí střetu a vzájemného zničení/sebezničení (viz také otec atomové pumy J. R. Oppenheimer a jeho apel „Mutually Assured Destruction“, MAD).

Ježíš varuje: „*Kdo sahají po meči, mečem zahynou.*“ (Bible, Mat. 26, 51) Bude toto varování vyvracet a jeho dopadu zabráňovat Panna-Spoluvykupitelka!?

Scestní teologové – včetně těch, co právě žádají „Spoluvykupitelství“ – se dali na dráhu znásilňování zdravého selského rozumu a vymývání mozků. Nezaďají si s politickými demagogy.

Tedy naprosto jednoznačně za **smrtelnou krizi světa** si můžeme sami, více než kdy předtím v historii. Přivedli jsme se do ní my, jen a jen sami! Bůh, Ježíš, natož Panna *Spoluvykupitelka*, nás z toho tahat nebudou. Bůh, Duch svatý nezabrání duševně nemocnému sebevrahovi. Tomu pomůže svérací kazajka, vypolštářovaná kokba a injekce opiátu. Bůh nezabránil posledním dvěma světovým válkám vzájemné destrukce!!!

Krize církve? Jak je to s krizí Církve svaté? To horější náboženští předáci nedefinují. Smrtelnou krizi/ránu si zasadila katolická církev sama sobě Druhým vatikánským koncilem (Vatikán II). Tři papežové se na jeho startu, řízení a rozvíjení podíleli, včetně „velikého papeže“ Jana Pavla II. Do světa se vyhlásil „duch modernizace“. Přesto zůstali „lefebvrovci“, tradicionalisté a všechno jejich vyznání – a zásadní rozkol. Někteří si uvědomují, co se stalo, a nastavá taškařice. Tam kde vystavěli v kostelech a katedrálách druhý oltář, se sice teď vracejí k jednomu, jako se právě děje v londýnské katedrále. Ale to tím řeší jen málo. Současný papež Benedikt XVI. dostal zoufalé dědictví, ze kterého díky jiným dogmatům (zejména o papežské neomylnosti – všichni tři papežové v situaci Vatikánu II. ve svém počínání byli přece „neomylní“!), nemůže vybědnout a *Spoluvykupitelka* to za něj ani za ostatní biskupy nevyřeší. Nebo snad ano?

Na druhou stranu se zeptejme prakticky: Odmítne student medicíny čtvrtého ročníku odbornou pomoc raněnému při havárii proto, že nemá ještě doktorský titul?

Jak by božská Panna musela být pošetlá, naivní, necitelná a tvrdohlavá, aby si vydupávala (údajnými zjevenými) titulární uznání za *Spoluvykupitelku*, a že jediné pak lidstvu pomůže, zabrání pádu ve smrtelné krizi světa i církve!?

Kde je funkce Boha a Ježíše? Duch svatý už vůbec nic nezmůže? Je zbytečný. Všechno „zařizuje“ *Spoluvykupitelka* v rámci feminizace církve...

Vatikán II. a jeho nedobrý průběh a výsledky způsobili lidé. Tedy i zde by bylo bláhové žádat Boha či dokonce *Spoluvykupitelku* o to, jak ze situace vybruslit, či o nějakou božskou intervenci.

„Deus ex machina“ existoval jen v řeckém dramatu, když autor nevěděl, jak ze zápletky. Zrovna tak „*kde se vzal, tu se vzal*“ zachránce z pohádek.

Z hlediska managementu lidských organizací víme, že proto, aby nepadly, musí neustále přinášet nové a atraktivnější. Modernizují a novelizují. Automobilky přinášejí nové typy vozidel. Lepší zařízení/vybavení, a aby vyhověly modernímu náhledu a nárokům, mění vzhled/karoserii zevnitř i zvenku, a i barvy/povrchové úpravy. V Anglii hledají „*kompetitiv edge*“ – „břit“ proti konkurenci.

Ženám se vymýšlejí nové módy, aby kupovaly, a tak udržovaly nad vodou výrobce.

Ožívování, za účelem zvýšení přitažlivosti, si vymýšlí i náboženství. Objevují se atraktivní zázraky. Počínaje těmi starozákonními u Židů, ale i moderními u Indů, o těch křesťanských nemluvě. Mojžiš uhořel a ta se mění v hada. Tou praští do skály (Wadi Musa) a vytryskne pramen. Hluboce věřící autor těchto řádků tam, do jordánského údolí, přišel po svém kontraktu v Saúdské Arábii, poklonit se. Omyl si obličej, ruce, a z hrsti se napil chladné, z pod balvanu tryskající čiré vody. Do večera onemocněl prudkou amébovou infekcí a jen zázrakem antibiotik mohl v dalším poznávání pokračovat. Prominul mu Stvořitel jeho naivní víru?

Tu v africké Lusace zázrakem padá na sezení s indickými přáteli z věnce květ jako ohlášení, že na bohoslužbě je přítomen duchovně sám Sambaba či který jejich svatý muž. V indickém chrámu v londýnském Neasdenu pije obětní mléko z oltářiku bůh Šiva. Ondě sošky Panny Marie, které odlili ze sádry obyčejní lidé, pomocníci mistra sochaře, na výdělek z poutí, roní slzy – jindy krev atd.

Zkoumejte duchy, je psáno!

Ani Ježíš neskočil z chrámové střešky po svém čtyřicetidenním postu v poušti. Nespoléhal na své zázraky.

Zázraky jistě dodávají náboženstvím dramaticčnost a přitažlivost. Jindy se modernizuje a novelizuje, ale...

Do katolických mší se před třiceti lety kvůli přitažlivost pro mladé zavádělo bujaré řvání s kytarami (à la Taize): „Jé, Jé Džizas!“ Moc to do budoucna nepomohlo. Zpěvanky ve stylu budovatelských písní komunismu jen vyhnaly starší generaci. Někde i fyzicky, jako v Londýně, kde náboženské kvílení „mladých“ způsobilo, že jezuitská komunita na Mount Street (Mayfair) nás vystěhovala z kaple, která české komunitě sloužila přes padesát let. Ejhle, modernizace.

Jan Pavel II. se domníval, že nejmenováním záplavy nových svatých a blahoslavených, v celkovém počtu kolem třinácti set se zájem o církve zvýší. Zabralo to? **Jsmé v krizi větš než před „velikým papežem“! Jak to?**

Stvořitel nám dal zdravý rozum, kterým všechno můžeme zkoumat, korigovat a kontrolovat. Ten dnes náboženští fanatici kritizují a opouštějí. Zdá se, že někteří katolíci usilují o návrat do dob, kdy byli jen židovskou kverulantskou sektou, jiní „křesťané“ do středověku, zatím jen formou spalování knih jiných (totiž tentokrát Koránů).

Přesto chci věřit, že ti, co žádají pro Pannu Marii titul *Spoluvykupitelky*, jsou upřímně a hluboce věřící. Jsou ale na správné cestě, znají vůbec pořádně Bibli a učení Ježíše? Jsou rozumní a pravdiví?

Je nad slunce jasnější, že propagátoři *Spoluvykupitelky* s vírou v její božskou intervenci ve věcech světové i církevní krize pouze **opovážlivě spoléhají na boží pomoc**. Katolíci by měl vědět, co takové *spoléhání* znamená.

Děsím se každého náboženství, každé víry, kde se objeví fanatismus a nemoudrost. Máme připomenout opět plánované pálení knih Koránu na „9/11“ v Americe, které jen díky intenzivní politické intervenci neproběhlo!

Věřím, že celá hysterie se *Spoluvykupitelkou* je jen předznamenání konce lidí, kteří už neumí čerpat z učení Ježíšova. Pro které je Ježíš a jeho učení málo. Kdyby se dogma, jmenování *Spoluvykupitelky* uskutečnilo, znamenalo by v důsledcích dosazení čtvrté božské osoby a tedy absurdní **Čtyřjedinost boží**.

Trumfla by se sice indická trojjedinost „*Trimurti*“ (Brahma,Višnu,Šiva – viz také B. Koblíha „Konec věku příběhů“, str. 131), ale pomohlo by to z krize? Zvýšila by se důležitost, výjimečnost či výsostnost katolické církve?

Přestal **Duch svatý** v katolické církvi hrát svoji roli (i když oplodnil Pannu – jaký paradox, a ta teď patrně má převzít jeho funkce)?

Ikdyž ne, tak zcela určitě navrhovatelům, „*Pátého mariánského dogmatu*“ o *Spoluvykupitelce* se nedostavil...

11. 9. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Přes nevlídnou mediální přípravu proběhla pro Angličany kontroverzní návštěva papeže Benedikta XVI. klidně. Samozřejmě mimo obligátní zabásnutí šesti „Afričanů-teroristů“, podezřelých z přípravy atentátu na hlavu Vatikánského státu (jak návštěvu Britové nahlíželi). „Teroristé“ byli ale po několika dnech puštěni. Šlo zřejmě jen o cvičení v ostražitosti a bdělosti dozorcích orgánů, jak je v kraji zvykem. Také protesty ateistů, homosexuálů, přátel prezervativů a neobvyklých sexuálních praktik neměly velkou odezvu.

Neklidně, často záluďné počasí britských ostrovů, od příjezdu ve čtvrtek 16. září až po odlet v neděli 19. září 2010, si vzalo na chvíli dovolenou. Ve Skotsku při čtvrtčním průvodu slavnostní náladu se sluníčkem podtrhla účast kutálků i školních souborů údajně s tisícovkou dudáků. Ti samozřejmě s mečivým pištěním nemohou při žádné slávě ve Skotsku chybět. Ať prší, či chumelí, dodávají vždy trochu rozjaru, ne-li veselí. I když nebylo prodáno na slavnostní mši na stadionu v Glasgow všech osmdesát tisíc vstupenek, sedmdesátitisícová návštěva potvrdila, že ve Skotsku je 17% obyvatel katolíků, oproti anglickým 2%. Myslím, že pohodu všech účastníků mše na stadionu pokazil jen odjezd Benedikta XVI. ve zcela zbytečném obrněném „papamobilu“, okolo kterého klušalo družstvo ochranky tajné policie. Otevírání a zavírání okének působilo tristním dojmem. Nač ten strach!?

Vedle mší a náboženských setkání (včetně s anglikány) měl papež schůzky s politickými představiteli země – (co si říkali, jsem se ale nikde nedočetl) – a pozdravil se s královnou. Vše se konalo v rovině korektnosti a vzájemného respektu. Jen ministerský předseda Británie David Cameron se ohradil proti papežovu upozornění, že země směřuje k agresivnímu sekularismu. Výtku odrazil větou,

že „*náboženské vyznání je důležitou součástí národní debaty*“. Z papežovy strany – pro občany zřejmě výsostně důležitá – byla omluva těm, pohlavně zneužitým katolickým vychovateli a kněžími. To se stalo významně ze stupňů Westminsterské katedrály, čelem k shromážděným, a došlo k opravdovým slzám na obou stranách. Svět je v bolestivé krizi...

Sobotní papežův průjezd Londýnem k večerní vigílii v Hyde Parku chtěli využít a zneužít protestující. Těch bylo údajně dvacet tisíc, ale zkušené organizátoři průvodů vymezili proudy tak, že nemohlo dojít k žádným konfrontacím. Protestující měli vyhrazenou třídu Whitehall a papežův průvod jel paralelní parkovou cestou Horse Guards Drive a slavnostní The Mall, vedoucí k Buckinghamskému paláci. V pozdním, odpoledním, chladném zářijovém slunkú davý očekávající papeže tedy nebyly ničím rušeny. Charakterizovat náladu by bylo možno škálou od zdvořilé rozpačité zvědavosti, sympatizující přízně až úcty ke starci, který zvládl fyzickou i psychickou zátěž návštěvy. Vše probíhalo, přes nával turistů, v rovině civilní londýnské sobotní relaxace. Myslím, že opět nešťastnou rekvizitou, která rušila, byl „papamobil“. Papež se v něm jevil uzavřený jak pozdní vzácný bělásek ve vitríně. Jen kývání jeho bílé hlavy na pozdrav do obou stran, naznačovalo pozemskou účast, či únavu. Tiché zlato vylité zářijovou bezmračnou oblohou do korun žloutnoucích stromů na The Mall jen podtrhovalo sentiment a nostalgii přihlížejících. Dnes ještě zapadá slunce nad naší civilizací...

Beatifikace kardinála Johna Henry Newmana v Cofton Park v Birminghamu uzavírala první návštěvu Benedikta XVI. ve Velké Británii.

20. 9. 2010

ITIS, LONDÝN

Záříjové slunce

Kupte si knihu B. Koblíhy!

Bohumil Koblíha:
KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ
Formát: 165×220 mm, váz., 272 stran, 247 Kč
ISBN 978-80-904076-0-2
Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:
Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošik, Přetlucká 2330/31,
100 00 Praha 10, tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

TUTO KNIHU LZE ROVNĚŽ ZAKOUPIT V PRODEJNĚ NAKLADATELSTVÍ PRIMUS, VĚZEŇSKÁ 7, PRAHA 1.